

DEVRİMCİ emek

20

KEPİ ENAGEL 30000 TL

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINDA!

Devrimci Emek
Aylık Sosyalist Dergi
Yıl:3, Sayı:20/Nisan-Mayıs 1963

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Hüseyin DURMAZ

Genel Yayın Yönetmeni
M. Reşat GÜVENLİR

Yazı İşleri Müdürü
Hüseyin DURMAZ

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 50.000 TL

1 Yıllık 100.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM

1 Yıllık 120 DM

Hesap No

Hüseyin DURMAZ

Yapı Kredi Bankası

Aksaray/İST. Şubesi 75096-4

Adres

Merkez Şube

İnebey Mah. Kocakıran Cad

Hürgeç Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: 529 94 46

İzmir Şubesi

850. Sok. 3. Beyler

Yaparsoy İşhanı No: 31/404

Konak / İZMİR

Temsilcilikler

Avrupa Temsilcisi

Selahattin KARATAŞ

İsviçre Temsilcisi

Haşim YORULMAZ

Almanya Temsilcisi

Mehmet KÖMÜRÇÜ

Baskı

Aydinlar Matbaacılık

Tel: 552 66 14-15-16

Şirnevler / İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

İÇİNDEKİLER

Kapitalist Sistem	
Derin Sarsıntı İçindedir.....	2
Kürt Halkının Ulusal Sınıfsal Mücadelesi	
Yeni Bir Dönemde.....	6
Türkiye ve Kürdistan Sınıf Mücadelesinde	
Devrimci Zorun Rolü.....	11
Sosyalizmin Yükselişi Sürüyor.....	15
Rusya'da Mücadele Sert Geçecek.....	20
Yasallık Eğilimi Üzerine.....	22
Gündem.....	24
Ya Kölelik Ya Özgürlük.....	26
Kamu Çalışanları.....	28
Kadın.....	29
Haber-Yorum.....	30
Dünyadan.....	40
Okurlardan.....	43
Cezaevleri.....	46

Sunu,

Yeni bir sayımızda buluşmanın kıvancıyla merhaba...

Dergimizi elinize ulaştırdığımız bugünler, 1 Mayısın hemen öncesi ve 1 Mayıs hazırlıklarının, tartışmalarının en yoğun olduğu günler. Biz komünistlerin 1 Mayıs gibi proletarya enternasyonalizminin en başa geçtiği bu kavga gününde tavırlarının netliği ve mücadeledeki kararlılığı öne çıkıyor. Aynı şekilde 1 Mayıs Alanının da komünistler ve işçi sınıfı açısından önemi ortada. Bu alana faşizmin verdiği önem de ortada. Proleter komünistler, proletaryanın kanyla adını yazdığı 1 Mayıs Alanına sahip çıkmak zorundadır. Bu bağlamda olmak üzere, "1 Mayısta 1 Mayıs Alanında" şiarıyla yeni 1 Mayısı yönetiyoruz.

Bu yıl yine sarı sendikalar, burjuva sendikal anlayışlar 1 Mayısın devrimci özünü boşaltmak için dört koldan harekete geçtiler ve 1 Mayısı burjuvaziyle uzlaşma günü haline getirmek için seferber oldular. Proleter komünistler, bu oyunu da bozmak için 1 Mayıs Alanına yönelmeli, 1 Mayısı adına layık bir kavga gününe dönüştürmelidir.

Geçen sayımızdan bu yana Kürt ulusal hareketinde de önemli gelişmeler yaşandı. PKK'nın tek yanlı ilan ettiği ateşkes ve bu ateşkesin uzatılmasıyla ortaya konan tavır, uzlaşmaya yönelik girişimlerin en önemlisiydi. PKK'nın kısmi demokratik hakların tanınması ve siyasi çalışmasının önünün açılmasıyla silah bırakma önerisi; devletin yetkili ağızlarından reddedilmiş gibi görülsede "Newroz'la birlikte başlatmayı planladıkları son askerî saldırıları ertelemesi, Kürt dili üzerindeki yasakları kaldırmaya yönelik girişimleri vb. adımlar, devletin hiç te uzlaşma önerisi karşısında soğuk olmadığını, aksine sistem içinde kalan uzlaşma önerilerini tartışmaya hazır olduğunu gösteriyor. Ancak Kürt ulusal sorununun çözümü bu yöntemle olmaz, olamaz. Ulusal kurtuluşla sınıfsal kurtuluşun birlikte ele alınması ve buna uygun politikaların hayata geçirilmesi gerekiyor. Bu politikaları uygulayabilmek, Kürt, Türk ve tüm uluslardan proleterlerin birleşik merkezi örgütlenmesiyle olanaklı olacaktır. Kürt sorununda şimdi görev, halkların mücadele birliğini bugünden adım adım örmek ve mücadele sürecine aktif katılımı sağlamaktır.

Bu ayın ilk günlerinde Ankara'da okurlarımıza yönelik bir operasyon uygulandı. Gözaltına alınan okurlarımız, polisin en vahşi işkencelerine maruz kaldılar. Faşist burjuva basın, polise dayanarak, okurlarımızı yasadışı örgüt üyesi gibi göstermek için aslı astarı olmayan iddialar yayınlayarak elinden geleni yaptı. Sevkedildikleri Ankara DGM okurlarımızın büyük bölümünü serbest bıraktı. Polis-basın işbirliğinin bu tür provokasyonları da sökmeyecek.

6 Mayıs; İdam sehpalarında, Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların, 31 Mayıs; Nurhak dağlarında Sinan, Kadir, Alpaslan yoldaşların 12 Mart faşist diktatörlüğüne karşı mücadelede bayraklaştıkları, emekçi halklarımızın bilincine, yüreğine gömüldükleri devrim tarihimize altın harflerle yazılmış günlerdir. Onlar, bize, uzlaşmazlığı, boyun eğmezliği, burjuva yasallığının aşılması gerekliliğini ve devrimimizde zorunlu ne anlama geldiğini öğrettiler. Biz, onlardan aldığımız bu değerlere yenilerini katarak yürütürüz yarınları.

Bu coşkun yürüyüşü ne 12 Martlar ne 12 Eylüller durdurdu, ne de bundan sonra yapacakları durduracak. Yürüyüşümüz, proletaryanın ve ezilen halkların yanı sıra bütün insanlık kurtuluşuna kadar sürecektir.

Dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü Hüseyin Durmaz'a yeni bir ceza daha verdi DGM. 18 ay hapis ve para cezası. Bu cezalar da, okurlarımıza yönelik baskı ve gözaltı operasyonlarında, tutuklamalarda da benzeri uygulamalarda sökmeyecek, yürüyüşümüz hedefine doğru kararlı adımlarla sürecektir.

Gelecek sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle...

DEVRİMCH
emek

KAPİTALİST SİSTEM DERİN SARSINTI İÇİNDEDİR

Bu yazının konusu burjuva toplumun politik durumunu irdelemektir ancak, ekonomik durum bilinmeden, politikanın içerisinde bulunduğu durumu kavramak olanaklı değildir. Çünkü, birbirleriyle ekonomik ilişkiler geliştiren insanlar, buna denk düşen politik ilişkiler kurarlar. Başka bir söylemle, politika, ekonominin yoğunlaşmış bir ifadesidir. Politika, kendi ekonomik temellerinden ayrı olarak ele alınmaz. Politika kendi başına ele alınmaya kalkılırsa bu, ancak göreceli biçimde mümkün olur. Bu durumda bile, ekonominin durumu biliniyor olarak kabul edilir.

Sınıflı toplumun varolduğu her yerde, mevcut toplumun resmi ifadesi olarak politika var olur. İnsanın insan üzerinde her tür egemenliğinin sona erdiği sınıfsız toplumda, politika da kendiliğinden sona erer. Politika, sınıflı toplumun temeli üzerinde hareket eden sınıfların çatışmasını yansıtır. Bu anlamda politika sınıfların, diğer sınıfları kendi egemenliği altına alma aracıdır. Buradan da anlaşılacağı gibi politika sınıfların damgasını taşır. Nasıl ki sınıfsal olmayan demokrasi olmanuşa, aynı biçimde sınıfsal olmayan politikada olmamıştır hiç bir zaman. Politika ve bunun araçları özel mülkiyet üzerinde hareket eden toplumların resmi sentezidir. Bu böyledir ancak, sınıflı toplumlarda politika denince yalnızca egemen sınıfın politikası anlaşılmalıdır; aynı toplumda egemen olan sınıfın dışında da politika vardır. Örnek, kapitalist toplumda çıkarları birbirleriyle zıt olan iki sınıf (burjuvazi ve proletarya) ve iki sınıfın gene birbirlerine karşı farklı nitelikte politikaları vardır. Egemen sınıf olan sermaye sınıfının politikası ve politikanın araçları olan devlet, politik partiler ve diğerlerinin görevi, ezilen ve sömürülen emekçi sınıfları baskı altında tutmaktır. Buna karşı olarak ortaya çıkan ve geliştirilen proletaryanın devrimci politikasının amacı da egemen sermaye sınıfının erkine son vermek ve kendi politik erkini kurmak, buradan da doğrudan sınıfları ortadan kaldırmaktır. Her iki sınıfın politikası birbirleriyle tamamen farklı araçlarla yürütülür. Proletarya, burjuva egemenliğe son vermek ve egemen sınıf durumuna yükselmek için tüm özel mülk sahiplerinden

ayrı olarak kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenir. Devrimci sınıf partisi, iktidar mücadelesinde, proletaryanın en etkin silahıdır.

Bu bakış açısının ışığında, Türkiye'nin bugünkü politik durumunu ele alalım. Türkiye'nin kapitalist ekonomisi uzun süredir kriz içindedir. Ekonomik kriz, geçmiş yüzyılın ortalarında batının ufkunda bir görülen bir kaybolan türden dönemsel bir kriz değil; kapitalist toplumun ufkunda sürekli duran kalıcı bir krizdir. Tekelci sermaye, ekonomik krizi atlattık için şimdiye kadar ekonomik, politik birçok önleme başvurdu. Alınan önlemlerin hiç biri durumu düzeltilmedi. Sermaye sınıfının, krizi çözmek için başvurduğu her "çözüm yöntemi" krizin iyice derinleşmesine yol açtı. Burjuva sınıf, kapitalist meta ekonomisinin yapısından ve işleyişinden kaynaklanan ekonomik krizin nedenini, her zaman proletaryanın ücretlerinin artışına bağlamıştır. Sermaye hem göz diktiği ücretleri gasp etmek ve hem de proletaryanın ve diğer emekçilerin devrimci mücadelesini ezmek için "politik istikrar" demagojisine başvurur. Ona göre eğer "politik istikrar" sağlanırsa, yani emekçi kitle hareketi ezilip, ücretler aşağı çekilince, ekonomi "istikrara" kavuşacaktır. Bu amaçla tekelci sermaye iki defa askeri faşist diktatörlüğe başvurdu. Diğer zamanlarda da söz konusu dönemleri aratmayan yöntemlere başvurdu. Sonuçlar ters yönde gelişti: ekonomik kriz daha da tırmandı.

Burjuva ekonomistlerinin ve politikacılarının "politik istikrar" savına gelince; esasında bu sav, doğrudan kapitalist gelişmenin kendisi tarafından çürütüldü. Bizim de yapacağımız bunu göstermektedir. Ekonomi-politiği bilen herkes, şunu da kesin olarak bilir: ekonomik krizin süreklilik gösterdiği yerde "politik istikrar" olmaz. Politikanın az çok "istikrar" içinde olması için ekonomide gözle görülür bir iyileşme olması gerekir. Ancak üretici güçlerin gelişimini sağlayan bir ekonomik iyileşme emekçi sınıfları mücadeleden kısa bir süre için geri düşürebilir. Yok eğer ekonomik iyileşme yerine kötüleşme varsa, yani emekçi sınıfları mutlak yoksullaşmaya iten bir ekonomik kriz ortamı yaşanıyorsa, emekçi

sınıfların mücadelesi, mevcut ekonomik durumun dolaysız bir sonucu olarak ortaya çıkar. Bu durumda da orta yerde "politik istikrar" diye bir şey kalmaz. Ekonomik kriz, politik krizle boyutlanır. Ekonomik kriz, politik krize kaynaklık eder; politik kriz, ekonomik krizi iyice derinleştirir. Gelişen Kürt ulusal hareketinin, Türkiye'nin ekonomik krizini nasıl tırmadığı ortadadır. Proletarya için söylenenler, Kürt halkı içinde tekrarlanır: "eğer Kürdistan'da "politik istikrar" sağlansa, buraya daha çok sermaye yatırımı yapılır". Oysaki Kürt halkının bugünkü düzeye yükselmesini sağlayan nedenlerin biri ulusal sorunun çözülmemesi, diğer neden de ekonomik krizdir. Burjuva ideologlarının tüm "politik istikrar" aldatmacasına rağmen ne proletarya ne de Kürt halkı devrim mücadelesinden geri duruyor. Ezilen ve sömürülen kitlelerin devrimci politik mücadelesi yükseldikçe, kapitalist düzenin ekonomik ve politik krizi daha azgın duruma geliyor. Kapitalist sistem alt ve üst yapısıyla derin bir sarsıntı geçiriyor.

DEVİRİMCİ DURUMUN GELİŞİMİ

Türkiye'de uzun bir dönemdir yaşanan devrimci durum hem ekonomik ve hem de politik nedenlerden fişkırmıştır. Ekonomik neden sürüp-giden ekonomik krizdir. Kriz, kapitalist ekonominin hareket yasalarının sonucudur. Burada kriz, devrimci durumu ortaya çıkaran nedenlerden biridir ama, krizin kendisinin nedeni kapitalist ekonomik ilişkilerdir. Bu demektir ki, burjuva üretim ilişkilerinin ekonomik yasaları varolmaya devam ettikçe, ekonomik kriz de bu temel üzerinde ortaya çıkar. Kapitalist ekonomik ilişkiler Türkiye'de tam bir çöküş içindedir. Bunun yanında emperyalizme bağlılık devrimci durumu ortaya çıkaran çok önemli bir nedendir. Emperyalizmin Türkiye'deki süper kârlılığı, Türkiye halklarının korkunç yoksullaşması pahasına sağlanıyor. Tüm bunların toplam sonucu, sınıflararası uçurumun büyümesi, emek-sermaye antagonist çelişkinin keskinleşmesi, dolaysız olarak sınıflararası çatışmaların şiddetlenmesidir. Emekçi sınıflar bu nedenlerin sonucu olarak sokağa döküldüler, kitle mücadelesi daha önceki dönemlere göre aktif hale gelir. Devrimci durumu oluşturan nedenlerden biri olarak politik nedenlerden söz ettik. Eğer, devrimci durumun kaynaklarını yalnızca ekonomik duruma bağlamış olsaydık, hiç şüphesiz yanlışlığa düşmüş olurduk. Politik durum, devrimci or-

Politik durum, devrimci ortamın gelişiminde önemli rol oynuyor. Kürt ulusal sorununun çözümlenmemesi, gerici burjuva ortamın varlığının sürmesi, tekelci egemenlikle, halkların demokrasi istemi arasındaki çelişki ve çatışma, faşist devlet terörü ve burjuva vahşet... Bunlar devrimci durumun çıkışını ve gelişimini etkileyen politik nedenlerdir. Devrimci durumun en belirgin pratik göstergesi devam eden iç-savaştır. İç-savaş en yoğunluklu haliyle Kürdistan'da yaşanıyor.

tamın gelişiminde önemli rol oynuyor. Kürt ulusal sorununun çözümlenmemesi, gerici burjuva ortamının varlığının sürmesi, tekelci egemenlikle, halkların demokrasi istemi arasındaki çelişki ve çatışma, faşist devlet terörü ve burjuva vahşet... Bunlar devrimci durumun çıkışını ve gelişimini etkileyen politik nedenlerdir. Devrimci durumun en belirgin pratik göstergesi devam eden iç-savaştır. İç-savaş en yoğunluklu haliyle Kürdistan'da yaşanıyor. TC, yüz binlere varan askeri gücünü Kürdistan'a sürdü. İşgalci Türk ordusu son on yıl içinde binlerce Kürtü katletti. Kürt halkı faşizmin demir ökçesinin altına alındı. Cezaevleri binlerce Kürt yurtseveriyle doldurdu. Bölge insansızlaştırılıyor, halkın ne can güvenliği var ne de ekonomik yaşamını sürdürebiliyor. Halk, TC'nin onca vahşetine rağmen, özgürlük yofunda ilerlemeye devam ediyor. Türk ordusu, Kürt halkına karşı yürüttüğü katliamları adına "Eşref Bitlis Harekâtı" dedikleri yeni bir askeri harekâtle genişletmeyi planlıyor. Bu da çatışmanın tüm alanlara yayılması demektir.

İç-savaş yalnızca Kürt halkının özgürlük mücadelesi olarak, yani ulusal biçimlerle sürmüyor; aynı zamanda Türkiye proletaryasının sınıfsal mücadelesi olarak, sınıfsal temellerde yükseliyor. Zaten Kürdistan'la Türkiye'nin iç çelişkileri birbirinden farklı olduğu için, emekçi sınıflarının mücadele biçimleri de birbirlerinden farklılık gösteriyor. Son dönemlerdeki kitle gelişim çizgisine bakıldığında, açık olarak görülecektir ki mücadele süreklilik kazanmıştır. Her defasında yeni bir fabrika işçileri sokağa çıkı-

yorlar. Burjuva sendikacıların ve reformistlerin proletaryanın sokağa çıkmasını önlemek için burjuva-ziyle yaptıkları anlaşmalara rağmen, işçiler hak aramayı sokaklarda sürdürüyorlar. İşçilerin eylemlerine diğer emekçilerin eylemleri ekleniyor. Böylece ortaya genişleyen kitle eylemleri çıkıyor. Gerçi Türkiye proletaryasının ve emekçilerinin eylemleri henüz silahlı eylemler düzeyinde değildir, ancak, her işçi eylemi polisın şiddeti ile karşılaştı ve eylem kendiliğinden şiddetli duruma döndü. Bu gelişmenin yanında polisın kentlerde devrimcileri katletmesi, tekelci sermayenin toplumu yönetemediğinin, halka karşı savaştığının çok somut göstergesidir. Bu yolla elliden fazla devrimci katledildi. Buna karşılık devrimciler eylemlerini yükseltiyorlar. Mücadelenin gelişim yönü şiddetlenme biçimindedir.

Kitle mücadelesinin gelişimine toplu bir bakış atalım. Kitle mücadelesi, 12 Eylülün yarattığı geri konumdan çıkıp yavaş yavaş gelişme ve yükselme gösterdi. Önceleri ne Kürt halkının mücadelesi bu kadar yaygın ve sertti ne de Türkiye proletaryasının mücadelesi bu kadar yoğundu. Kitle mücadelesi yukarıda sözünü ettiğimiz neden ve gelişme aşamalarından geçerek bugünkü düzeye geldi. Zaten kitle mücadelesi birden bire iç-savaş gibi üst düzeyde bir çatışma noktasına gelmez. Hareket belirli gelişme aşamalarından geçer. Türkiye ve Kürdistan'daki kitle mücadelesi de belirli gelişme aşamalarından geçti. Tıpkı iki düşman ordusunun belirli gelişmelerden sonra birbirleriyle karşılaştıkları gibi kitle mücadelesi de böyle gelişti; egemen tekelci sermaye ile ezilen emekçi sınıflar süreç içinde birbirleriyle çatışma noktasına geldiler ve çatışma başladı. Kimi yerlerde çok şiddetli, kimi yerlerde yarı-barışçıl karaktere bürünmüş olsa da mücadelenin gelişim doğrultusu kanlı kavgalı bir aşamaya ulaşmış bulunuyor.

Türkiye'deki kitle mücadelesi halen kendiliğinden bir biçimde devam ediyor. Kendiliğinden gelme eylemler ağır basıyor. Gerçek şudur ki, mücadelenin ağırlıklı yanı kendiliğinden de olsa, eylemler kesinlikle süreklilik kazanmıştır. Üstelik mücadeleye her geçen zamanda yeni yeni güçler katılıyor. Hem de yeni yeni alanlara kayarak. Tekelci sermaye artık eskisi gibi yönetemeyip, topluma karşı savaştığına göre, bu mücadele nereye varacaktır? Eylemlerin ardı kesilmediğine göre, politik iktidarın ele geçirilmesi noktasında yoğunlaşacaktır. Kendili-

ğinden gelme kitle eylemlerine gereken önem mutlaka verilmelidir. Çünkü belli bir gelişmeden sonra, eylemler sıçrama gösterebilir. Türkiye ve Kürdistan için devrimci durum tespitinde bulunduğumuz dönemde, bugün çok belirgin olarak ortaya çıkan kitle eylemleri o zaman zayıf, cılızdı. Diyalektik yöntemden hareket ettik, o an için cılız gibi görünen yönün kısa süre sonra asıl ve güc duruma geleceğini belirttik. Gelişmeler proleter komünistleri doğruladı. Peki diğer sosyalistler ne yaptılar. Onlar yalnızca görüntüme baktılar ve gelişmenin asıl yönünü göremediler. Genç daha sonra mücadelenin bir iç-savaş biçimini aldığını söylediğimizde, bu defa da bunun bir 'abartma' olduğu söylendi. Çok kısa süre sonra MGK mücadele halindeki emekçilere karşı "topyekün mücadele" çağrısı yaptı. Tüm karşı-devrim güçleri iç-savaş düzenine geçtiler. Bu durumu bazı yayıncılar görebildi. Duruma iç-savaş çözümlemesi getirdiler. Nesnel durum üzerine devrimcilerle, reformistler arasında görüş farklılığı bu biçimde kendini gösterdi.

Koşullar, diyalektik yöntemi esas alan marksist-leninistleri doğruladı. Sonuçta görünüme bakan ve bu yaklaşımıyla metafizik görüştürden hareket edenler önlerine çıkan ağaca bakıp, ormanı göremeyenler sanıyorlar ki devrimci durum ve bunun somut ifadesi olarak iç-savaş denince iki ordu topyekün birbirine girip, kıran kırana bir savaşa tutuşacak. Evet; Türkiye'de giderek sertleşen, Kürdistan'da ise kıran kırana süren bir savaş var. Bugün bunu herkes görebilir. Esas mesele ise bugünü önceden görebilmektir. Devrimci, olayların gelişimini tümünden göremese bile, olayların ana gelişim yönünü önceden görebilen kimsedir.

DIŞ DİNAMİĞİN ETKİSİ

Her maddi şey kendi başına değildir; kendi dışındaki maddi ortamın içindedir. Her nesnenin tekliği, yani diğer nesnelere ayrımları görecelidir. Nesnelere bu durumlarıyla kendi dışındaki maddi gelişmeleri etkiledikleri gibi, kendileri de dışlarındaki maddi harekettten etkilenirler. Toplumlar için de durum böyledir. Her ulus topluluğu kendi dışındaki uluslar topluluğundan etkilendiği gibi; kendisi de dışındakileri etkiler. Bu karşılıklı diyalektik etkilidir. Bu çerçevede Türkiye'de yaşanan gelişmelerde dış dinamiğin etkisi üzerinde kısaca duralım.

Dış dinamik Türkiye'deki sınıflar mücadelesini iki yönden etkiliyor. Birincisi; Türkiye'nin, içinde

bulunduğu kapitalist dünya sistemin ekonomik bunalımından etkilenmesi. İkincisi; sosyalizmin gelişmesinden etkilenmesidir. Türkiye'nin ekonomik bunalımının bu kadar ağır olmasının bir nedeni de kapitalist dünyanın yaşadığı ekonomik bunalımın sonuçlarını bizim gibi bağımlı ülkelere doğrudan yansıtmasıdır. Her zaman emperyalizm, kendi bunalımının faturasını bağımlı ülkelere ödetir. Bu da bağımlı ülkelerin ağır dış borç altında kalması ve bunun sonucu ekonomisinin iyice bozulması demektir. Türkiye, yüksek düzeyde emperyalizme borçlanmış, gırtlığına kadar dış borç batağına batmış durumdadır. Böylece ulusal gelirin büyük bölümü dış borçlara ve faizlerine aktarılıyor. Ekonomik servetin büyük bölümünün emperyalist ülkelere aktarılmasıyla içerde ekonomik yatırım yapılamaz duruma geliyor, işsizlik çığ gibi büyüyor, emekçi kitlelerin ekonomik yaşamı iyice düşerek, kitlelerin mutlak yoksullaşma düzeyi artıyor Emperyalist ülkelerin içine girdikleri yeni ekonomik kriz, bundan sonra Türkiye gibi bağımlı ülkeler kategorisine giren ülkelerin ekonomisini daha olumsuz yönden etkileyecektir. Türkiye gibi bağımlı ve ekonomik kriz içindeki ülkeler büyük bir alt-üst oluşla karşı karşıyalar.

Dış dinamiğin diğer yönü sosyalist ülkelerdeki gelişmelerdir. Sosyalizm içine girdiği ağır sorunların tahrip edici etkisinden kurtulup, yeniden toparlanma içine giriyor. Bunun psikolojik etkisiyle kapitalist ülkelerde proleter hareketin uzun bir aradan sonra yeniden görülmeye başlaması, Türkiye proletaryasının mücadelesini olumlu yönde etkileyecektir. Komünizmin tüm dünyada başlayan güçlenmesi "komünizm hayaletinin" Avrupa ve diğer kapitalist ülkeler üzerinde yeniden dolaşmaya başlaması, Türkiye ve Kürdistan'da verilmekte olan devrim kavgasını daha da geliştirecektir. Bilindiği gibi sosyalist ülkelerin varlığı ve uluslararası devrimci mücadele, herhangi bir ülkedeki devrim mücadelesinin dolaylı rezervidir, desteğidir. Dış devrimci destek bundan böyle iç devrimci mücadeleyi ileri yönde daha da etkileyecektir.

DEVRİMCİ DURUM KOŞULLARINDA ÖNCÜNÜN ROLÜ OLAĞANÜSTÜ ARTAR

Devrimci durum koşullarında, devrim bir gerçeklik haline gelir. Devrime artık bu noktada pratik-politika açısından yaklaşım gerekiyor. Açıkta

ki, her devrimci durum kendiliğinden devrime yol açmayabilir. Burada subjektif hazırlıkların düzeyi belirleyici olur. Eğer devrimin öncüsü olan proletarya, böylesi dönemlerde burjuvaziyi devirmek için pratik hazırlıklarını tamamlayamazsa, eğer güçlü eylemlerle burjuva sınıfı deviremezse; diğer zamanlarda bunu hiç yapamaz. Sermaye sınıfı en kritik anlardan bile kurtulabilir. Devrimci durumun yaşandığı koşullarda egemen sınıf, en zayıf ve zor durumdadır. Devrimci sınıf, kendisi için uygun olan gelişmelerden yararlanmasını bilmelidir. Çünkü devrimci durum her zaman ortaya çıkmaz. Tali sorunlarla uğraşıp zaman yitirmemelidir. Devrim, boş gevezelikler yapılırken, gözlerimizin önünde akıp gider. Devrim bir yaşam kadar ani ve süratli olarak akıp gider.

Proletaryanın devrimci öncüsü koşulları devrime dönüştürmek için tüm hazırlıklarını tamamlamaktan uzaktır. Öntümütze büyük olanaklar çıkıyor. Tüm bu olanakları en iyi bir biçimde değerlendiremezsek, gelecek için çok önemli bir fırsatı kendi ellerimizle kaçırmış olacağız. Devrimi başarmak için tüm devrim güçlerini mücadele içinde birleştirmek (mücadele birliği), gözüpek askeri saldırıların tüm olanaklar seferber edilerek düzenlenmesi, kitleleri yönlendirme gücünü kullanmasını bilmek. Mesele ne yapılacağını tekrarlayıp durmak değildir. Mesele dünyayı değiştirmektir. Şimdi yalnızca ve yalnızca devrimci pratiğe ihtiyacımız var. Devrimci girişimcilik ve Stalin'in sözleriyle söyleyecek olursak "devrimci Rus staklığı" çalışma tarzımız olmalıdır. Acaba sonradan ne olacak biçimindeki pasifist anlayışlardan uzak kalarak, önce işe girişelim sonra görelim. Bu yöntem, devrimci durum koşullarında esas anlamını kazanır.

Tekelci sermaye ve faşist TC, halkların devrim mücadelesini önlemek, devrimci hareketi ezmek için şrekli katliamlara başvuruyor. Sermaye babalarının başvurdukları katliamlar onların ne kadar aciz duruma düştüklerini gösteriyor. Devrimciler ise tüm bu kırıma rağmen, yükselttikleri eylemlerle ne kadar kararlı olduklarını gösteriyorlar. Varsın burjuvazi çürümüş ve çökmeye başlamış köhne kapitalist düzeni kurtarmak için katliamlarını on kat, yüz kat artırsın, varsın kudurdukça kudursun; yenilgisi kaçınılmazdır; Demokratik Halk Devriminin zaferi de kaçınılmaz olacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

KÜRT HALKININ ULUSAL-SINIFSAK MÜCADELESİ YENİ BİR DÖNEMEÇTE

Toplumun ve toplumu oluşturan tüm sınıfların dikkatleri Kürdistan'daki mücadele üzerine yoğunlaştı. Kürt halkının Newroz'u nasıl karşılayacağı, ilginin asil odağı oldu. Bu arada PKK'nın belli bir süre için tek taraflı olarak ateşini "kesmesi" Kürt ulusunun vermekte olduğu özgürlük mücadelesinin alacağı yeni seyir, tüm düşünsel yoğunluğun dikkat merkezi oldu. Aslında proleter komünistler tarafından, Kürdistan'daki ulusal-sınıfsal mücadele tüm yönleriyle irdelendi, bu yönüyle söyleyeceğimiz yeni bir şey yok. Bu yazının amacı Kürdistan'daki mücadelenin almaya başladığı yeni seyrin görünümünü değil ama özünü deşmek ve açığa çıkarmaktır.

Kürdistan'daki mevcut durumu anlatmak için kullandığımız "yeni" ifadesini seven Türk burjuvazisinin tutumunu anlatmak için değil, ancak, PKK'nın tutumunu göstermek içindir. Kürdistan'ın yakın tarihinde kesin bir olgu olan bu hareketin düştüğü noktaya yenidir. Yenidir, ancak, sürpriz değildir. TC'de ise değişen bir durum yoktur. Egemen sınıf on yıllarca ne yapırsa şimdi de aynı şeyi yapıyor. TC'nin, Kürt sorununun çözümünde attığı ve atacağı yeni bir adım yoktur. Tüm emekçilerin sömürülmesi ve terör altında tutması nasıl bu devletin ve burjuvazi sınıfının temel politikası ise ve öyle devam ederse; aynı biçimde tüm ulusların ezilmesi, ulusal baskı altında tutulması ve sömürülmesi tekelci güçlerin ve politik iktidarlarının değişmeyecek olan temel politikasıdır. Burada bir ulus, bu ulus ki ezilen Kürt ulusudur, dünyanın gözleri önünde bir kere daha aldatılmayla karşı karşıyadır. Bunu göstermemiz gerekiyor.

Eğer sıkılmayacaklarsa, bizim okuyucularımıza bir önerimiz var: dergimizin eski sayılarında Kürdistan'daki mücadele üzerine söylediklerimizi tekrar okusunlar. Herkes, Kürt ulusal mücadelesini kendi sınıfsal yönünden ayrı olarak ele alıp "selamlarken" ve PKK liderliği ile boy boy resim çektirirken, proleter komünistler, günümüzde proletaryanın önderlik etmediği hiç bir ulusal hareketin başarı şansının olmayacağını söylediler. Belki de ulusal harekete ken-

dilerini kapıranlar kafalarını kıracak ve pozlarını yirtacaklardır. Proleter komünistler ise bu teorik-politik belirlemede ve yaşanan sürecin tahlilinde kendi bilinçlerinin gücüyle ortaya çıkacaklardır. Ham kafalar bir kere daha anlamış olmalıdırlar ki, devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz.

SİLAHLI MÜCADELENİN AMACI UZLAŞMA MIDIR, YOKSA ÖZGÜRLÜK MÜDÜR?

Kürdistan'ın tarihinde ne zaman ileriye yönelik bir politik gelişme olmuşsa, bunun temelinde silahlı mücadele ya da bunun en üst biçimlerinden biri olan silahlı halk ayaklanması yatar. Kürdistan tarihinin önemli politik dönemeçleri silahlı halk ayaklanmalarıyla çizilmiştir. PKK'nın kalkışmalarını bu anlamda ele almak gerek. Girişilen silahlı eylemler Kürt ulusunu ayağa kaldırdı, kendi gücüne olan inancını güçlendirdi, kendini tüm uluslara kabul ettirdi. Birden Kürt ulusu dünya gündemine girdi. Burada silahlı mücadelenin amacı üzerinde durmak gerekiyor. Bilindiği gibi özü silahlı mücadele olan devrimci zor, kendi başına bir amaç değil ama, politik amacın bir aracıdır. Esas olan silahlı mücadelenin amacıdır. Silahlı mücadele uzlaşmanın da, özgürlüğün de aracı olabilir. Şimdi söz konusu olan Kürt ulusunun kurtuluşu olduğuna göre, bu harekete örnek vermek gerek: Bilinen bir örnek Güney Kürdistan'da Barzani ailesinin politikasıdır. Barzani'nin KDP'si neredeyse 30 yıldır Kürdistan dağlarında, şehirlerinde silahlı mücadele veriyor. Peşmergeleler bu amaçla tepeden-tırnağa silahla donanmıştır. Onlar Irak devleti gibi militarist-faşist bir devletle savaşta yılmaz bir mücadele örneği ortaya koydular. Gel gör ki verilen silahlı mücadelenin amacı kurtuluş olmadı hiç bir zaman. KDP'nin hedefi şu sloganla kendini ortaya koyar: "Irak'a demokrasi, Kürdistan'a otonomi". KDP'nin hedeflediği otonomi Kürt ulusu için "ulusal kendi kaderini tayin" değil, ulusal köleliğin değişik bir biçimde devamı demektir. Otonomi (özerklik) merkezi otoritenin üstünlüğünün kabulü demektir. Politik üstünlük egemen ilhakçı ulu-

sun elinde olunca, ezilen ulus için kökdü bir değişiklik değil ama sistem içi bir değişiklik anlamına gelir. Bu anlamda on yıllar boyu verilen silahlı mücadele Kürt ulusunun özgürlüğünü hedef almadı, olan Irak yönetimi ile uzlaşmaydı. Zaten KDP'nin amacı hiç bir zaman Kürt ulusunun özgürlüğü ve devrim olmamıştır. Bunun temel nedeni, KDP'nin sınıfsal konumudur. Güney Kürdistan hareketi (diğerleri de buna dahildir) esas olarak toprak sahiplerine ve burjuvalara dayanır. Kitle desteğinin yoksul Kürt halkı olması, durumu değiştirmez. Burada esas olan politik hareketin sınıfsal özüdür ve hedefleridir.

Kuzey Kürdistan ve PKK'ya gelince. Kuzey Kürdistan'da proletaryanın mücadelesinin önderliğini ele geçirememesi sonucu, ulusal harekete küçük burjuvazi önderlik etmiştir. Burjuvazi, Türk burjuvazisiyle uzlaşma yolunu seçip ulusal olanın dışına düşüncü, ulusal bağımsızlık bayrağı küçük burjuvazinin eline geçti. Küçük burjuvazi ise toplumsal konumu gereği, mücadeleyi sonuna kadar götürmez. Bir kere amacı Kürt ulusunun tam kurtuluşu değildir. Ulusal kaderini tayin hakkı için mücadeleyi benimsenmede birlikte küçük burjuvazi, toplumun sınıflara bölündüğü koşullarda ulusu oluşturan tüm sınıfları tek bir bayrak altında toplayamaz. Gene sınıflar mücadelesinin içten içe geliştiği Kürdistan koşullarında ulusal kurtuluşu her tür proleter-sınıfsal hedeflerden bağımsız ele alır. Onların amacı ulusal egemenliktir. Ulusal kurtuluş ise kapitalizm koşullarında ancak proletarya önderlik ederse başarıya ulaşabilir. Ezilen ulus milliyetçiliği (yurtseverliği) temelinde hareket eden devrimci yurtseverlik, kendini uluslararası proleter hareketten soyutlar. Proletaryanın tüm yüzyıla damga vurduğu ve gelişmenin motoru olduğu proletarya devrimler çağında her kim ki ulusal kurtuluşu, proletaryanın sınıfsal hareketinden soyutlar, o kimse ulusal kurtuluşu hiç bir zaman göremez.

PKK ulusal-devrimci bir hareket olarak gelişim gösterdi. Yaklaşık on yıldır verilen silahlı mücadele sırasında binlerce insanını yitirdi kurtuluş yolunda. Kısa sürede diğer Kürt ulusal hareketleri arkada bırakarak, Kürdistan'ın gündeminin odağına yerleşti. Mücadelenin zirvesinde belli bir süre kaldıktan sonra, kendi çabası ile zirveden aşağıya düşmeye başladı. PKK'nın Nowroz öncesi yaptığı açıklama sadece tek taraflı "ateşkes" değil, aynı zamanda tek taraflı uzlaşma oldu. Bu yazının yayınlandığı sıralar verilen ateşkes süresi dolmuş olacaktır. Belki de PKK bu süre sonunda hiç bir şey elde edemezse, silahlı mücadeleye devam kararı alabilir. Silahlı mücadele yeniden başlayabilir. Ancak, artık bu mücadelenin amacı tam kurtuluş değil, TC ile kimi demokratik istemler için uzlaşma olacaktır.

Eğer silahlı mücadeleye bir araç olarak devrim mücadelesine bağlanırsa hedefine ulaşır, yoksa zamanla yozlaşır ve hatta amacın karşısına çıkabilir.

DEMOKRATİK FEDERASYON MU YOKSA MERKEZİ BİRLEŞİK CUMHURİYET Mİ?

PKK ve KSP, TC ile anlaşmak için bir deklarasyon yayınladılar: Yayınlanan ortak bildirinin imzalanmış olması zaten bir eğilimi ortaya koyuyor. Gerçi her ne kadar bu iki örgüt arasında sert bir dönem geçmiş olsa bile ulusal hedeflerde aynı yeri görüyorlardı. Bunun için bu, bizim için sürpriz olmadı. Bu uzlaşmanın politik hesapları üzerinde durmayacağız. Üstünde durulması gereken ortak metnin içeriğidir. Metnin acil demokratik istemlerini bir yana bırakalım. Ortak açıklamadaki en önemli istem üzerinde duralım. KSP ve PKK'nın en ileri istemi Türk ve Kürt ulusunun eşitlik temelinde demokratik federasyon önermesidir. PKK için bu öneri yenidir. Federasyon önerisi bir sürü zık zak çızdıktan sonra bu

hale geldi. İlk önerilen federasyon tıpkı bir zamanlar önerilen ve ölen "Balkan Federasyonu" tezine benzliyordu. PKK'nın tezine göre Orta Doğu'da Kürt, Türk, Fars ve Arap uluslarının ortak federasyonu gerçekleşmeliydi. Bu tez uzun süre ayakları havada kaldı, sonra yere düştü ve dağıldı gitti. Bu ham hayal görüşler yaşam şansı bulmayınca bu sefer daha da daralmış olarak karşımıza çıkarıldı: Kürt-Türk federasyonu. Tezin esas hatası, TC'nin mevcut konumunu kabule dayanmasıdır. Federasyon önerisi ile PKK ve KSP, Güney Kürdistan için otonomi isteyen KDP'den bir adım ileri gittiler ancak, TC'nin varlığını kabul ile de KDP'den bir adım geride kaldılar. KDP hiç değilse Irak devletinde demokratikleşmeyi hedefliyor ve bunun için "Irak için demokrasi" istiyor. KSP ve PKK ise Türkiye halkları için hiç bir istem ileri sürmeden kendini ulusal darlıkta sınırlıyor.

Peki Kürt ve Türk federasyonu ne demektir?

Federe devlet en önce gevşek birlik anlamına gelir. Federasyon ancak belli tarihi koşullar için kabul edilebilir. Örnek; Rusya'da Ekim devrimi sonrası geçici olarak cumhuriyetlerin federasyonu kuruldu. Buradaki durum 1923'e kadar sürdü. Daha sonra tüm cumhuriyetler eşitlik temelinde gönüllü SSCB'yi kurdular. SSCB merkezi bir birliktir. Marksistler öteki koşullar eşit olmak koşuluyla merkezi cumhuriyetten yanadırlar. Çünkü halkların eşitlik temelindeki merkezi devlet, ekonomik gelişme için önemli bir kaldıraçtır. Ulusların kendi kaderini tayin çeşitli biçimler alabilir. Önceden ezilen ulusun poli-

tik tasarruf hakkı bloke edilemez. Ezilen ulus ayrılmayı da gündeme getirebilir. Ezilen ulusun kendi geleceğini kendisinin belirleme hakkının hangi biçimde çözümleneceği tamamen bu hakkın kullanacağı koşullara bağlıdır. Yoksa önceden yapılan herhangi bir belirleme ilerdeki koşullarla çatışabilir. Biz marksist-leninistler eğilimimiz olan merkezi devleti isterken, yalnızca bir yönelimi dile getiriyoruz, yoksa ezilen ulusun kendi geleceğinin hangi politik biçimi alacağını önceden belirlemiyoruz. Tek doğru tutum da budur.

KSP ve PKK'nın federasyon

önerisi gerçekleşebilir mi? Bizce gerçekleşemez. Çünkü, TC'nin durumu tüm ulus ve ulusal toplulukların ezilmesi, sömürülmesi ve ulusal baskı altında tutulması ile şekillenmiştir. TC varolduğu sürece bu öneri gerçekleşmez. İkincisi, halklar eğer birlikte yaşamaya karar verirlerse, bu federasyon biçiminde değil, gelişme için merkezi, birleşik ve sosyalist bir cumhuriyet olacaktır. Bu ilk önce halk cumhuriyetlerinin birliği biçiminde de olabilir ancak kesinlikle ezen ulus, ezen ulus konumundan uzaklaşmadan herhangi bir eşitlikten söz edilemez.

"SÖMÜRGE KÜRDİSTAN" TEZİ İFLAS ETTİ

Kürdistan ve Türkiye sorununun, Kürdistan için ileri sürdüğü en ünlü tez, "sömürge Kürdistan" tezidir. "Sömürge Kürdistan" tezi bir moda gibi her harekete yayıldı. Kürdistan için sömürge demeyen sanki Kürt ulusunun UKTH'na karşı çıkıyor olarak görülürdü. Burada üstünde duracağımız sömürgecilik tezinin içeriği değildir. Tezin politik sonuçları esas konumuzdur. Sömürge Kürdistan tezinin ilk politik önermesi ayrı mücadeledir. Kaba bir biçimde şöyle söylenir: Madem ki Kürdistan sömürge, o halde Kürt ulusu ayrı mücadele etmelidir. Bu önermenin örgütsel anlamı da ayrı örgütlenmedir. Yani Kürdistan'a sömürge diyenler hem iki halkın kendisi ve hem de doğaldır ki iki ulusun proletaryası ayrı olarak örgütlenmelidir. Böyle söylendi ve girildi. Sonuç görüldü: Ayrı mücadele ve örgütlenme uzun bir seyahatten sonra yorgun düştü, durakladı ve

çöktü. Çünkü, sömürge Kürdistan tezi yanlış. Tüm ayrı durma çabalarına rağmen Türkiye ve Kürdistan halkları ortak mücadele, proletarya da tek örgütlenmeye devam etti.

Tabii Kürdistan için sömürge diyenler ve ayrı mücadele önerenler, Türkiye halklarından ayrı, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla birlik öneriyorlardı. Bu amaçla tüm parçalardaki Kürt ulusal hareketleri arasında temas, görüşme ve ilişki kuruldu. Bu temelde ortak konferanslarda gerçekleşti. Buralarda "önce Kürtlerin Birliği" politikası belirlendi. Belirlenme sadece bir önerme olarak kaldı. Birde görüldü ki, bu politika Kürt ulusunu bölgedeki diğer halklardan tecrit ediyor. Pratikte ise zaten yaşam bulmadı. Nesnel süreç subjektif niyetleri bozdu. Nesnellik kendi yolunda ilerlemeye devam etti. Sömürge Kürdistan tezi

sahipleri şimdilik Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürtleri de bırakarak yalnızca Türklerle federasyon peşinde koşmaya başladılar. Onlar bu süre içinde gerçeği gördükleri için tezlerinden vazgeçmediler, tersine gerçekler

kendisini onlara kabul ettirdiği için tezlerinden uzaklaştılar.

Okuyucuyu sıkmamak için tezlerimizi burada tekrarlamak istemiyoruz. Ancak şunu belirtelim, Kürdistan'a marksist-leninist yaklaşım ve çözüm önerileri her geçen gün kendini önlenemez bir biçimde kabul ettiriyor. Altını çiziyoruz: Kürdistan'ı da içine alan Türkiye'nin ekonomik yapısı, tüm uluslardan proleterleri bir araya getirmiştir. Bu temelde mücadele ve örgütlenme tüm uluslardan proleterlerin ortak mücadele ve örgütlenmesine dayanmak zorundaydı ve öyle oldu. Tüm milliyetçi propagandaya rağmen tüm uluslardan proleterler ve devrimciler leninist örgütlerde bir araya geldiler. Tüm uluslardan proleterlerin ekonomik, politik örgütlerde en sıkı ve merkezli birliği pratikte vücut buluyor.

SINIFSAI MÜCADELE ÖNE ÇIKIYOR

Son on yılda Kürdistan'da ulusal mücadele, sınıfsal mücadelenin önüne geçti. Bunun nedeni, proletaryanın politik örgütsüzlükten ötürü özgürlük mücadelesinin başına geçememesi ve ulusal mücadelenin bayraktarlığını küçük burjuvazinin yapması. Öne çıkan ve öyle görünen ulusal mücadelenin önde oluşuydu, ama bu bir görünümdü. Alttan alta yürüyen ise Kürdistan proletaryasının hem Türk burjuvalarına ve hem de Kürt burjuvalarına karşı sınıfsal mücadelesiydi. Ama herkes görüntüye ve geçici olana baktı. Oysa ki diyalektik biçimde düşünme bize olayların görüntülerine değil, bu görüntünün altında asıl yürüyen şeye bakmak gerektiğini öğretir. O anda önde görünmeyen bir olgu, görüntünün içinde bir filiz biçiminde de olsa, gelişecek ve öne geçecek

olan odur. Proleter komünistler, diyalektik düşünce yönteminden hareket ettiler ve görüntüye değil, görüntünün altında filiz halinde olanı esas aldılar. Ne oldu, Kürt ulusal hareketi hem kendi sınıfsal temellerinden bağımsız

ve hem de Türkiye proletaryasının sınıfsal mücadelesinden kopuk olarak ulaşabildiği en üst noktaya ulaştı ve burada durdu. Eğer ulusal mücadele metropollerin sınıfsal-devrimci eyleminden uzak kalırsa, ulusal hareketin boğazlanacağı ve mücadelenin geriye düşeceği kesindir. Ezilen ulus milliyetçiliğini temel alan mücadele belli bir süre daha etkin olmaya devam etse de artık "altın yıllarını" geride bıraktı. Kürdistan proletaryasının sınıfsal mücadelesi ve proletaryanın ulusal mücadelenin başına geçip mücadeleyi zafere götürmesinin önü açılıyor.

NEWROZ'DA KÜRT HALKI TARİHİ BİR FIRSATI KAÇIRDI

PKK'nın, TC ile girdiği uzlaşma süreci somut ifadesini Newroz'da gösterdi. Egemen tekelci burjuvazi ve faşist devleti Newroz'da Kürt halkının geniş

mistler aracılığı ile Türkiye'deki işçi hareketinin yeni eylemlerini kontrol altında tutmaya uğraşsın, Kürt halkını özgürlük savaşında yalnız bırakmaya çalışırken, Kürt halkının geçici de olsa pasifize edilmesi ile birazda olsa "rahat nefes" aldı. Halkların mücadelesinin yükselişi sürerken, bu mücadeleyle yavaşlatmak ya da geriye çekmek, halkların mücadelesine zarar verirken aynı zamanda bur-

çaplı ayaklanmasını beklerken, hiç ummadığı bir sırada içini rahatlatacak bir gelişmeyle karşılaştı. PKK, Kürt halkını barışçı gösteriler yapmaya çağırıyordu. Bu "iyi niyet" gösterisi, burjuvazinin elinde, Kürt halkı ve Türkiye halklarına karşı bir silaha dönüştü. TC, yaptığı propaganda ile nasıl güçlü olduğunu ve karşısına çıkacak olan hiç bir gücün daha fazla dayanamayacağını söyleyip durdu. TC, Kürt halkının pasifize edilmesini fırsat bilerek Kürdistan'daki askerî konumunu pekiştirdi ve genel politik durumunu iyice güçlendirdi. Kürt halkı devrimci bir kalkışma için önemli bir tarihi fırsatı kaçırırken, TC ise konumunu sürdürmek bakımından tarihi bir fırsatı yakaladı.

Halkların sermaye sınıfına karşı yürüttüğü mücadele belli aşamalardan geçerek ileri düzeye ulaştı. Kitleler son yıllarda yoğunlaşan mücadele sürecinde değerli birikimler elde etti. Hareket nicel birikimlerle donanarak nitel sıçramanın eşiğine geldi. TC'nin en geniş yelpazeli ve güçlü hükümeti konumunu ve yarınını düşünür noktaya geldi. Hükümetin bir kanadı olan SHP Newroz olaylarının bir bakıma koalisyonun geleceğini tayin edeceğini açık olarak ifade etti. Zaten yaşanan devrimci durum tarafından sarsılan hükümet yıkılmak üzereyken kısa bir süre için de olsa kendini toparlama olanağına kavuşturuldu. Tekelci güçler sarsılmakta olan sistemlerini biraz daha uzatmak için burjuva sendikalar ve reform-

juva sınıfı ise güçlü konuma götürür. Yapılanlar bundan başka nedir ki?

Newroz kutlamaları ne PKK'nın ve ne de TC'nin düşündükleri gibi geçti. Kürt halkını pasifize ve moral bozmaya yönelik propagandalara rağmen, kutlamalar yer yer sert, çatışmalı ve kanlı geçti. Gerçi Newroz eylemleri beklenenin altında geçti, buna rağmen kitleler İzmir, Adana, Batman ve İstanbul'da devlet güçleriyle çatışmaya giriştiler. Bu da önemli bir gelişmedir. Demek ki, kitleler artık kendisine telkin edilmeye çalışılan planları dinlemiyor ve tüm oyunları bozabilecek düzeye ulaşmıştır. Devrimci durum sınıfları kendi iradeleri dışında sürükleyip-götürüyor. Burjuvazi kesinlikle emekçilerin mücadelesini önleyemiyor. Newroz eylemleri bunu göstermiştir.

TC, tarihinin en sarsıntılı dönemini yaşıyor. Burjuva sınıfı eskisi gibi yönetemiyor. Kitleler köklü değişiklik istiyorlar. TC'yi ve tekelci sermayeyi ne reformistler kurtarabilirler ne de Kürt milliyetçileri; proletaryanın önderliğindeki halkların devrim mücadelesinin zaferi ve işbirlikçi tekelci sermayenin yenilgisi kaçınılmazdır. Türkiye ve Kürdistan halklarının, ortak mücadelesi temelindeki devrime gecedir.

Kürdistan proletaryası kendi burjuvazisinden ayrı Türkiye proletaryası ile birlik içinde olacaktır.

Özgür ZORLU

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN SINIF MÜCADELESİNDE DEVRİMCİ ZORUN ROLÜ

Zor tarihte tüm kötülüklerin kaynağı olmamıştır. Tüm SİNİFLİ TOPLUMLARDA kötülüklerin kaynağı özel mülkiyete dayalı söz konusu dönemlerin üretim tarzıdır. Zor, eski toplumun bağrından doğmakta olan yeni toplumun ebesi olmuştur. İster köleci toplumdaki, serfliğe dayalı feodalizme geçmekte olsun, ister feodal toplumdaki, ücretli köleliğe dayalı kapitalist topluma geçişte olsun, zor; her zaman geçiş dönemlerinde eski toplumsal düzenin yıkılışının ve yeni toplumsal düzenin oluşumunun hızlandırıcısı oldu. Eğer köleler zora başvurmasalardı, büyük köleci devletleri nasıl yıkabilirdi. Fransız burjuvazisi eğer zora başvurmasaydı, büyük Fransız devrimi başarıya ulaşabilir miydi? Paris Komünü'nü yaratan Fransız proletaryasını eleştirirken Marx, Fransız proletaryasını otoriteye başvurdukları için değil, yeterince otoriteye başvurmadıkları için eleştirmiştir. Daha sonra Büyük Ekim Sosyalist Devriminde olsun, 40'lı yılların devrimlerinde olsun, isterse Küba devriminde yada Vietnam devriminde olsun proletarya eski düzeni yıkmak ve yeni düzeni kurmak için hep devrimci zora başvurmuştur.

LENİN, politik iktidarın ele

geçirilmesinin henüz diktatörlük anlamına gelmediğini, politik iktidarın elde tutulması için proletaryanın mutlaka enerjik bir diktatörlük kurması gerektiğini belirtmiştir. Bunun nedeni çok açıktır, politik iktidarı yitiren eski dünyanın eski sınıfları, yitirdikleri düzenlerini yeniden geri getirmek için, eskiden çok daha büyük bir kin ve hırsla çaba içine girerler. Bunun böyle olduğu tüm proleter toplumsal devrimlerde görüldü. Sovyetler ve tüm Doğu Avrupa'da son yıllarda yaşanan olaylar, politik iktidarı ele geçiren proletaryanın, proletarya diktatörlüğünde en ufak bir sapma gösterdiği taktirde, sosyalizmin başına nelerin geleceğinin ispatı oldu. Kapitalizmden komünizme geçişte bir politik geçiş biçimi olan proletarya diktatörlüğü kesin bir zorunluluktur. Hem de geçiş döneminin tümü boyunca. Proletarya ele geçirdiği iktidarı ve tüm kazanımlarını yitirmemek ve boş yere savaşmış olmamak için devrimci zorunu en enerjik bir biçimde kullanmalıdır. Proletaryanın temel amacı sınıfları ortadan kaldırmaktır. Ancak proletarya temel amacına politik araç olmadan ulaşamaz. KOMÜNİZME GEÇİŞ İÇİN kesin bir zorunluluk olan proletarya diktatörlü-

ğü, tüm marksist-leninistler için temel bir ilkedir. Lenin, ancak sınıflar mücadelesinin kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar vardırıran kimselerin marksist olabileceğini belirtir.

Proletarya, burjuvaziyi devirmek, politik iktidarı ele geçirmek için devrimci zora başvurur. Devrimci zorun asıl olayı ise silahlı mücadeledir. Silahlı mücadele olmadan zor kavramı içi boş bir kavram olur. Proletarya tüm yaşamsal sorunlarını, ancak silahlı mücadeleye başvurursa çözümler. Silahlı mücadeleye girilmeden burjuvazinin devlet aygıtı parçalanmaz, yıkılmaz. Sosyalizme barışçıl geçişin bir olasılık olarak kabul edildiği ülke koşulları çok gerilerde kaldı. Tüm kapitalist ülkelerde burjuvazi militarist bir devlet yapısı oluşturdu. Her kim ki militarizme dayanan burjuva devletleri, silahlı mücadeleye başvurmadan yıkacağını söylüyorsa, o kimse, hem kendini hem de (en önemlisi) proletaryayı aldatan bir şarlatandır. Silahlı mücadele toplumsal devrimin kaldırıcıdır.

TÜRKİYE'DE

«ZOR»UN ROLÜ

TC kurulurken Osmanlı militarizmine dayandı. Kemalist ik-

tidar, Osmanlı militarizmiyle gerici burjuva diktatörlüğünü birleştirdi. Ortaya koyu bir burjuva diktatörlüğü çıktı. Gerici burjuva diktatörlüğü olan Kemalist iktidar, oluşumuyla birlikte, proletarya, diğer emekçi kitleler, Kürt ulusu ve tüm ulusal topluluklar üzerinde ağır bir baskı uyguladı. Kemalist diktatörlük, ta en başta tüm ulusal toplulukları yeni devletin oluşumunun dışında tuttu. Ulusal haklarını arayanları ise vahşi bir soykırımdan geçirdi. TC, kesin olarak proletaryanın ve tüm ulusal toplulukların baskı altına alınması temeli üzerine kuruldu ve öyle devam etti. Devlet, Türk ırkçılığı esasları üzerine kuruldu. Türkiye'de yaşayan herkesin Türk sayılması, TC'nin her zaman değişmez temel ilkesi olmuştur. Türkiye'de, onlarca ulusal topluluk yaşadığı halde, onların ulusal kimliklerini yok saymakla TC, dünyada bir eşi daha görülmeyen koyu bir ırkçılık uyguladı. Tüm ulusal topluluklar, Türk ulusu tarafından ezilen, sömürülen köle uluslar durumuna getirildi. Ulusal inkâr politikası, yoğun ve yaygın bir ulusal baskı politikası ile birlikte yürütüldü.

Proletarya ve köylülük üzerinde ağır baskı, koğuşturma, soruşturma ve yasak, devletin sistematik politikası olarak uygulandı. Proletaryanın baskı ve denetim altında tutulması, burjuva devletin temel işlevlerinden biri oldu. Emekçi kitlelerin baskı altında tutulması her bur-

juva devletin işlevidir. TC, baskıyı koyu bir vahşetle birlikte sürdürdü. Baskı ifadesi bundandır ki, TC'nin yaptıklarını tam karşılamıyor. Burjuva devletin yaptıklarını en iyi karşılayan ifade, devlet terörüdür. TC tarihi boyunca çeşitli biçimler aldı. Gerici burjuva diktatörlüğü, faşist diktatörlük, politik gerici-lik, burjuva devletin aldığı devlet biçimleridir. Devlet terörü ise her zaman vardı. Kent emekçileri asker polis terörüne uğrarken, kır emekçileri de jandarma terörüne uğradı. Devlet terörü 12 Mart 1971'de askeri faşist diktatörlük tarafından yürütüldü. Bu dönemde devrimciler katledildi, proletarya ve emekçi köylülük faşizmin demir ökçeleri altına alındı, emekçi kitlelerin tüm hakları en kaba biçimde ayaklar altına alındı. İdamlar, işkence, soruşturma, tutsak alma, işten el çekirme, sürgün en yoğun haliyle sürdürüldü. İşbirlikçi tekeli sermaye, devlet terörünü 12 EYLÜL ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜKLE daha da ileri düzeye çıkardı. Halklar bu dönemde faşist terörün en ağırını yaşadılar. Faşizm çok kan döktü. Askeri faşist diktatörlük, kanlı-terörist diktatörlüktür.

Devlet terörü, TC'nin tüm tarihi boyunca her zaman vardı, şimdi ise yaygın ve yoğun olarak sürdürülüyor. Tekelci sermaye iktidarını ancak açık bir terörle ayakta tutabiliyor. Bu terör, bir yıldan fazla za-

mandır DYP-SHP koalisyon hükümeti-devlet tarafından yürütülüyor. Hükümet yaptıklarıyla TC'nin en kanlı ve terörist hükümeti olduğunu gösterdi. Koalisyon hükümeti, proletaryaya, emekçi köylülere ve Kürt halkına karşı en kapsamlı saldırıyı başlattı-sürdürüyor. Bugünkü iktidar döneminde binlerce devrimci öldürüldü, işkenceden geçti, tutsak edildi. Yargısız infaz yöntemiyle onlarca devrimci katledildi. Devlet tarafından kaçırılıp öldürüldükleri kesin olan "kayıplar" halen bulunamadı. Sosyalist basın tam bir devlet terörü altında, sosyalist dergilerin yazarlarına ve yazı işleri müdürlerine onlarca yıl ceza ve yüz milyonlarca lira para cezası kesildi. Sendikalar üzerindeki devletin idari mali ve politik denetimi tüm yoğunluğu ile devam ediyor. Emekçi kitlelerin en ufak bir hak arayışı asker-polis saldırısına uğruyor. Öte yandan faşist devlet Kürt halkına karşı giriştiği kanlı saldırıyı yaygınlaştırarak sürdürüyor. Kürt köyleri ve dağları ardı arkası kesilmeyen bombardımanlara tâbi tutuluyor. Kentlerde ve kırlarda faşist Türk devleti tam bir Kürt avına çıkmıştır. Katliamlar daha kitlesel bir boyut kazanıyor.

Tekelci sermaye ve tüm karşı-devrim güçleri tam bir "ulusal mutabakat" içinde proletaryaya, devrimcilere ve Kürt halkına karşı cepheden saldırıya geçti. Karşı-devrim güçleri iç savaş düzenine geçtiler. İç sa-

vaş ülkelerimizin tüm alanlarına doğru yaygınlaştırılıyor.

Faşist devletin ve karşı-devrim güçlerinin yapısını ve konumlanışını irdelemeye devam edelim. TC, nüfus oranına ve bölgedeki pek çok ülkenin durumuna göre güçlü durumda. Polis ve asker sayısı yaklaşık olarak 1.000.000 civarındadır. Ordu-polis hem sayı olarak çok fazladır ve hem de teknik olarak iyi donanmıştır. ABD ve NATO Türkiye'yi ağızına kadar silahla donattı. Halklar tam anlamıyla ordu-polis terörü ve kuşatması altındadır. Bürokrasi de büyük bir güce sahiptir. Tekelci sermaye politik zoru olan faşist devleti, güçlü bir ekonomiye oturtmuştur. TC, işin başından beri güçlü bir devlet ekonomisine sahip oldu. Devlet işletmeleri, bugün halen en büyük işletme durumundadır. Her yıl ulusal gelirin esas bölümü devletin silahlanması, teknik donanımı için ayrılıyor. Marks'ın belirttiği gibi, «zor; kendi başına ekonomik bir güçtür.»

Ezilen ve sömürülen kitleler, politik iktidar savaşında yalnızca devlet güçleriyle karşı karşıya gelmiyorlar, aynı zamanda sayıları bir-kaç milyonu bulan gerici-faşist bir sivil kitle ile de karşı karşıya geliyorlar. Burjuva partileri kitle gücünü devrime karşı düzenlediler. Daha önce Maraş ve Çorumda yaşanan olaylar, sivil faşist-gerici kitlenin devrim için nasıl bir tehlike olduğunu göstermiştir.

Türkiye ve Kürdistan'da sınıf mücadelesi bir iç savaş sürecinden geçiyor. Sivil faşist-gerici kitleler bu iç savaşta devletin önemli bir kitle gücüdür. Onlar ki devlet tarafından sürekli silahlandırılıyorlar. Bizde devrim mücadelesi, toplumun bir kesiminin diğer kesimine karşı otoriter araçlar kullanarak kendi iradesini kabul ettirme mücadelesi biçiminde gelişim gösteriyor. Kürt-Türk halkları iç-savaşı kazanmak için devlete olduğu gibi, aynı şekilde sivil faşist-gerici güçlere karşı da silahlanmalı, mücadeleyi yükseltmelidirler. Devrimin zaferi, iç savaşta kazanmaya bağlıdır.

Türkiye'de sınıflar mücadelesinde zorun rolünü ve zorun esas olayı olan silahlı mücadeleyi kavramak ve daha iyi organize etmek için yukarıda belirtilen durum kesin olarak göz önünde bulundurulmalıdır. Ciddi devrimciler zorun mücadeledeki yerini artık tartışmıyorlar. Mücadele zora dayalı olarak sürdürülüyor. Türkiye'de silahlı mücadele, ilk olarak THKO ve THKP-C ile başladı, giderek gelişti, yaygınlık kazandı. Sınıf mücadelesinin gelişimi esas olarak zora dayalı eylemlerle birlikte gelişim gösterdi. 70'li yılların sonlarına doğru bir iç-savaş yaşanıyor. Mücadele silahlı çatışma biçimini almıştı. Devrimciler ve kitleler süratli olarak silahlandı. Mücadele çok sert ve çetindi. Mücadelenin doğasını anlamayanlar, doğrudan mücadele tarafından dışta-

lanıyorlardı. 12 Eylül kitleleri belli düzeyde silahsızlandırdıysa da, kitleler silahlarını tümden bırakmadılar. Şimdi ise emekçi kitleler yeniden büyük çapta silahlanıyorlar.

1970'de iflas etmekle birlikte, halen barışçı-parlamentarist yolu denemek isteyenler yok değil. Legal sosyalizm (reformizm), iflas etmiş olan yolu tekrar deneme oyununa başvuruyor. Reformistler kesin olarak emekçi kitleleri aldatıyorlar. Tabii ki reformizm, mücadelenin yönünü saptırmakla devrim mücadelesine büyük zarar veriyor. Reformizm teşhir edilip, kitlelerden tecrit edilmedikçe, devrim mücadelesi tam bir gelişim gösteremez. Burjuva uzlaşmacı oldukları kesin olan legal sosyalistlerin, olayların devrimci süreci tarafından daha şimdiden bir tarafa atıldıkları gerçek ise de, proleter-komünistler onlara son ölümcül darbeyi vurmak için yoğun bir çaba içinde olmalıdır.

KÜRDİSTAN'DA «ZOR»UN ROLÜ

TC kanlı-terörist yüzünü Kürdistan'da en açık biçimiyle göstermiştir. Türk ulusunun egemenliği altındaki Kürdistan'ın tarihi, ilhak, ezilmişlik, sömürü, ekonominin ve canlı işgücünün talan edildiği, ırkçılığın, ulusal baskının, soykırımın ve asimilasyonun en koyu biçimde sürdürüldüğü bir tarihtir. Kürt halkının her ulusal ayaklanması, TC tarafından

kanla bastırıldı, halk soykırımdan geçirildi. Dergimizin sayfalarında tank-top-tüfek politikası olarak söylediğimiz politika, TC'nin Kürdistan'da sürdürdüğü değişmeyen politikası oldu. Kürt ulusu yok sayıldı, yok edilmeye çalışıldı, sürgün edildi, toprakları insansızlaştırmaya uğradı, halk ezildi, acı çekti. Türkiye'de şimdiye kadar onlarca hükümet değişti, ama Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı hep var oldu. Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı, şimdi daha koyu bir biçimde sürdürülüyor. Kürt halkı ulusal-sınıfsal savaşta, iç-savaş yaşayan pek çok ülkeden daha büyük kayıplar verdi. Kürt halkı üzerinde, ne terör eksik oldu, ne soy kırımı ne de ulusal baskı.

Böyle bir ülkede halk özgürlüğünü kazanmak için silaha sarılmaktan başka ne yapabilir ki? Ezilen hiç bir halk özgürlüğünü silaha başvurmadan kazanamamıştır, Kürt halkı da kazanamaz. Kürt halkının üzerinde derin izler bırakan tüm ulusal ayaklanmalar, silahlı ayaklanmalar olmuştur. Kürdistan'da ne zaman silahlar susmuş ya da susturulmuş; işte o zaman, bu ülkede tek bir yaprak bile kıpırdamaz olmuştur. Kürt halkı, 80 öncesinde başlattığı ve giderek yükselttiği silahlı eylemlerle yeniden biçimlendi. Şimdi artık susmuyor. Ulusal baskı ne kadar artarsa artsın, faşist devlet katliamlara ne kadar baş vurursa vursun, bu halk artık özgür olmaya kararlıdır, çünkü si-

lahlanmıştır, çünkü bilinçlidir. TC, Kürt halkını ve devrimcileri ezmek için geniş çaplı yeni bir saldırı başlattı. Daha önce de söylediğimiz gibi, saldırılar, artık Kürt halkını yıldırmıyor, tersine, Kürt halkının kararlılığını artırıyor, öfkesini biliyor. Özcesi, silahlı mücadele, Kürt halkının ulusal-sınıfsal savaşını hızlandırıyor.

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ZORA DAYANARAK GELİŞİYOR

Devrimci durum, sürekli günbegün gelişerek yeni boyutlar kazanıyor. Tekelci sermayenin ve uşaklarının yaptıkları "ulusal mutabakata" rağmen halk kitlelerinin mücadelesi yaygınlaşıyor, yükseliyor ve sertleşiyor. Sınıflar kesin ve sert bir hesaplaşmaya doğru ilerliyorlar. Onca terör, işkence, idam, sürgün, katliam, halk kitlelerini susturamadı. Bu halk, bundan sonra da susmayacaktır. Türkiye, şimdi bölge de devrime en yakın olan ülke durumunda.

Silahlı mücadele ilk önceleri zayıfta olsa, grupsal düzeyde de olsa 25 yıldır halklarımızın mücadelesinin önemli bir yanını oluşturuyor. Devrimci durum, devrimi bir gerçeklik haline getirdi. Burada öncünün rolü her zamankinden daha çok artmış ve olağanüstü bir özellik kazanmıştır. Devrimci komünist öncünün kitleleri yönlendirme yeteneği ve gözüpek askeri saldırılar, mücadelenin sonucunu tayin edecektir. Devrimin boş gevezeliklerle gözlerimizin

önünden akıp gitmesine izin verilemez. Gerçek devrimciler, böylesi bir durumda hazırlıklarını somut olarak yaparlar. Gelişme, öncünün hazırlıklarına beklemez. Öncü, süreci etkilemek, mücadeleyi bir devrime dönüştürmek, devrimi bir devrimci iktidarla taçlandırmak için "atım dört ayağıyla birlikte nallamalıdır".

Milli Güvenlik Kurulu (MGK), halklara karşı "topyekün seferberlik" ilan ettiği ve politikasını yaşama uygulamak için etkin bir çaba içine girdiği son dönemde, devrim mücadelesi geri düşmedi. Mücadele yeni güçleri de kapsayarak ilerliyor. Bu durum, kitlelerin eğilimini, yönelimini kavramak bakımından çok önemlidir. İşin gerçeğini söylemek gerekir. Zaman zaman kitleler, öncüyü aşılıyorlar. Kitle mücadelesi beklenmedik bir zaman da ortaya çıkıyor, öncü buraya yetişemiyor. Emekçi kitlelerin devrimci enerjisine ve gücüne kesin olarak güven duyulmalıdır. Kitlelerin sokaklara çıktığı ve sokak gösterilerinin süreklilik kazandığı bu durumda, daha etkin ve daha enerjik bir mücadele... İşte kazanmak için gerekenler.

Burjuvazinin silahsızlandırılması için daha çaplı bir kavga verirken, kitlelerin silahlanması için de yaygın bir ajitasyon sürdürülmelidir. Devrimci zor, devrim mücadelesini hızlandıracaktır, zafer zora dayanılarak elde edilecektir.

Hüseyin DOĞAN

SOSYALİZMİN YÜKSELİŞİ SÜRÜYOR

Sovyetler Birliği'ni oluşturan Rusya ve bazı cumhuriyetlerde uzun süredir devam eden belirsizlik giderek yerini netleşmeye bırakıyor. Politik yönetimi ele geçiren kapitalizm yanlısı karşı devrimciler önce kaos yarattılar, suları bulandırdılar. Görünürde her şey karışık belirsiz ve çürüme içindeydi. Bu durum bir zamana kadar böyle sürdü. Sonra süreç ilerlemeye devam ettikçe, bulandırılmış sular yavaş yavaş berraklaşmaya başladı. Yakın zamana kadar Yeltsin'de içinde olmak üzere tüm kapitalist dünya, sözüm ona komünizmin "çöküşü" üzerine düşler kuruyorlardı. ABD liderleri, "sosyalizmin tarihsel süreçte bir sapma" olduğuna dair demeçler verdiler. Kondisini "sosyalizmin uzmanı" olarak gösteren kapitalizmin kalemlerleri de komünizmin "çöküşü" hakkında güya "bilimsel" saptamalarda bulundular. Gorbacov gibi sosyalizm hainleri, kapitalist hemsinlerine her gün Sovyetlerde komünizmin kesin olarak "çöktüğü" ne dair güvence veriyorlardı. Kapitalistler tam sosyalizmin "ölüm marşını" çalmaya hazırlanıyorlardı ki, Rusya'daki usaklarının çanları çalmaya başladı. Kısa sürede her şey düş haline geldi. 1 Aralıkta başlayan ve bir hafta süren Rusya Halk Temsilcileri Kongresinin olağanüstü toplantısında karşı devrimciler büyük bir yenilgiye uğradılar. Bu sefer de kapitalist basında "komünistler yeniden geliyor" sözleri yazıldı. Gerçekten de komünistler yeniden "geliyorlardı".

Mademki Sovyet ülkesinde her şey netleşiyor, o halde konu hakkında yeniden bir değerlendirme yapmamız gerekiyor. Titiz okuyucularımızın hatırlayacağı gibi, dergimizin eski sayılarında konu üzerine kesin değerlendirmeler yapılmıştı. Söz konusu konu hakkında aynı dönemde hemen hemen tüm sosyalist hareketler kendi bakış açılarını ortaya koydular, söylenenler söylendi. Tarihsel süreç kendi evrimine devam etti ve süreç şimdi yeni bir dönemde işliyor. Tarihsel gelişme, herkesin söylediklerini, yazdıklarını bir kritikten geçirme olanağım somut olarak bizlere sundu. Burada yapmamız gerekli olan şey, söylediklerimizi de ele alarak olayı irdelemektir. Çeşitli sosyalist hareketlerin olaylar üzerine neler söylediklerinin bir eleştirisi, daha ilerideki yazılarımızın konusu olacaktır. Burada, son gelişmeler üzerine söylenenleri genel düzeyde ele alacağız.

Sosyalizmi bilimsel temelleriyle kavrayamayanlar, ekonomi politik bilmeyenler ve tarihin evrimini anlayamayanlar tıpkı burjuva ideologları gibi düşündüler. Sosyalizme pamuk ipliğiyle bağlı olanlar, kitlelerin kendi tarihlerini «sunu» olarak yaptıklarını zannediyorlar. Sovyetler Birliğinde ve diğer sosyalist ülkelerde kitleler sosyalizmi kendi elleriyle kurdular, sonra da korumak ve geliştirmek için çok büyük özverilerde bulundular. Kitleler, kapitalist olmayan bir dünyada değil, kapitalist bir dünyanın ortasında yöneldiler sosyalizme. Kapita-

lizm tarihsel olarak ağıldı. Ya da başka bir ifade ile söylemek gerekirse, kapitalizm kendi yıkılış öğelerini kendi bağrında taşıdı. Kapitalizmin bağrında ortaya çıkan, gelişen devrimci güçler, daha üst bir toplum biçimine yöneldiler. Sosyalizmin ekonomik temelleri kurulsun diye sosyalist kitleler onlarca yıl süren bir uğraş verdiler. On yıllarca süren bir kazanımı, bir avuç gerici hemencek yıkabilir mi? Bu o kadar kolay mı? Lenin'in belirttiği gibi, sosyalizm bir kere yerleşti mi, sosyalist güçler üzerinde büyük bir şiddet uygulanmadan ve onları ezmeden, geriye dönüş olanaklı değildir. Sosyalizm somut bir olgudur artık. Ancak tarihin evrimini anlayamayan ahmaklar, kitlelerin yarattığı bu somut olgunun bir çarpıda ortadan kalkacağını söyleyebilirler. İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar, ancak insanlar kendi tarihlerini belli koşullar altında yapabilirler.

Bir gerçekliktir, sosyalist toplum, kapitalizmin tüm izlerini uzun süre kendi üzerinde taşıyor. Sosyalizm, kapitalizmin bağrından çıkmış bir toplumdur. Ekonominin evrimini bilen herkes, sosyalizmin yıkılan eski toplumun ekonomik ve toplumsal izlerini uzun bir dönem kendi üstünde taşıyacağını kabul eder. Bundandır ki, sosyalizmde sınıflar mücadelesi sona ermez, yeni koşullarda ve yeni biçimlerde sürer. Bu anlamda, komünizmin ilk aşaması olan sosyalist aşamada her zaman geriye dönüş tehlikesi vardır. Sosyalist toplum bir taraftan eskiyi ta-

Parlamento önündeki komünistleri bugün durduran barikatlara yakında durduramayacak.

mamen aşma savaşı verirken, bir taraftan da bir üst evresi olan komünist evrenin maddi ve teknik temellerini oluşturur. Eski ile yeni arasında kıyasıya bir mücadele devam eder. Burada proletarya Ortodoks'ça proletarya diktatörlüğüne başvurur. Gene bunun içindir ki, proletarya diktatörlüğü politik geçiş döneminin tümü boyunca önemini korur. Sosyalist güçler, yalnızca içerde eski dünya özlemi içinde olan gericiilere karşı çetin bir mücadele vermekle kalmaz; aynı zamanda, kendi dışındaki kapitalist dünyaya karşı da büyük bir mücadele verirler. Özcesi sosyalizm içte ve dışta kapitalizme karşı amansız bir mücadeleye tutuşarak ilerler. İşte sosyalizm böyle kurulur.

KAPİTALİZME NASIL GEÇİLEMEZ

Gorbaçov, Yeltsin ve Doğu Avrupa'daki yol arkadaşları, politik yönetime gelir gelmez büyük bir gurültü kopardılar. Onlara göre artık sosyalizm sayfası "kapanmış-

tı", hiç kimse bu sayfayı yeniden açamayacaktı. Dünya burjuvazisi de onlara inandı. Önceleri Gorbaçov, daha sonra da Yeltsin sürekli olarak kapitalizmin devlerinden ekonomik yardım istediler. İçerde kendi çabalarıyla sosyalizmi yıkamayacaklarını anlamış olacaktı ki, umutlarını dışarıya, emperyalist ülkelere bağladılar. İlk önceleri sınırlı oranda üzere ekonomik yardım yapıldı. Yapılan ekonomik destek yetmedi, daha fazlasını istediler. Verilen sözler yerine getirilmedi. Kapitalistler keselerinin ağzını sıkı tuttular. Kapitalizm yanlılarının umdu yıkıldı. Artık anlamışlardı; "emperyalistler on almadan bir vermezler." Kapitalizmin amacı kâr etmektir, hem de en yüksek kâr. Karşılıksız yardım kapitalizmin doğasına uygun değildir. Üstelik en güçlü kapitalist ülkeler büyük bir ekonomik bunalım içinde bulunuyorlar. Dış bütçe açığı dev boyutlara ulaşmıştır. İşsizlik sürekli olarak büyüyor. Emekçi

kitlelerde huzursuzluk baş göstermeye başladı. Kapitalizmin ana vatanında ve yeni dünya devleti ABD'de yüzyılın eylemleri boy verdi. Bu durumda kapitalistler ne yapacaklar. Onlar kendi bunalımları ve sorunlarıyla boğuşuyorken, Yeltsin gibilere yardım edebilirler mi? Daha önce belirttik, sosyalizmin dönemleri kapitalizme geçmek için yanlış bir dönem seçtiler. Ne şanssızlık! Kapitalizmin yükseliş dönemi kapanalı neredeyse 500 yıl oluyor. Kapitalizm can çekişen aşamaya çoktan girmiş ve yakalandığı sürekli bunalımın pençesinde derin bir acı çekiyor. Kısacası, kapitalist dünyanın desteği, sosyalist ülkelerdeki kapitalizm yanlılarını ayakta tutmaya yetmiyor.

Gerici güçler içerde tam bir yıkım getirdiler. Rusya'nın da içinde bulunduğu çeşitli sosyalist ülkeler bir uçurumun eşiğine geldiler. Daha önceleri görülmeyen ekonomik bunalım, işsizlik, yoksullaşma, çürüme, fuhuş, hırsızlık, dilencilik vb. olaylar giderek çığ gibi büyüdü. İnsanların ekonomik yaşamları ve toplumsal konumları sarsıldı. Hiç kimse yarından emin olamaz duruma geldi. Kültürel yozlaşma aldı yürüdü. On yıllar boyu onurlu yaşayan insanların onurları ayaklar altına alındı. İnsanlar, uzun bir aradan sonra ilk defa gelecek kaygısına kapıldılar. Yalnızca kapitalist ülkelerde görülen enflasyon, buralarda da görülmeye ve emekçilerin ücretlerini hızla eritmeye, yaşam düzeylerini aşağılara çekmeye başladı. En temel ihtiyaç ürünleri, bulunamaz oldu. İnsanlar temel ihtiyaçlarını karşılamak

için uzun kuyruklar oluşturdular. Oysa daha önce aynı insanlar, tiyatroya, sinemaya, kültür merkezlerine gitmek için uzun kuyruklar oluşturlardı. Yaşam alt-üst oldu.

Bunun böyle olacağını daha önceleri belirttik. Söylemiştik, karşı-devrimcilerin, kapitalizmin, sosyalizmden daha üstün olduğunu göstermeleri gerekiyor. Aksi takdirde, sosyalist üretici güçler kazanımlarını bırakmazlar. Tarihsel gelişimin yasasıdır, üretici güçler, daha ileri üretim biçiminin ön belirtilerini görmeden, mevcudu bırakmazlar. Peki kapitalizm yanlıları ne yaptılar. Sosyalizme bol bol küfür ederken kapitalizme övgüler dizdiler, daha fazlasını yapamadılar. Girilen yol kitlelere yoksulluk getirdi. Peki aynı gerici unsurlar, eskiden olduğu gibi kapitalizmi övebiliyorlar mı? Kesinlikle bunu yapamaz duruma düştüler. Yeltsin, artık kendi yollarının kapitalizm de olmayacağını açıkladı. Gerçekten doğru mu söylüyor? Kesinlikle hayır. İflas eden bir anlayışın, kendini kurtarmak için söylediği sözlerdir bunlar. Kitleler, artık bu karşı-devrimcilere inanmıyorlar. Zaten Yeltsin'in sonunun geldiğini kapitalist basın da yazıyor.

Politik yönetime gelen tüm kapitalizmyanlılarının tek yönelişleri kapitalizmdi. Politik yönetimin tüm olanaklarını bunun için kullandılar. Sonunda ne oldu. Onca çabaya, yasya rağmen kapitalizme dönebildiler mi? Kitleler sosyalizmi terk etmedi. Özel mülkiyeti teşvik için dttzinelerce yasa çıkardılar, teşvik ettiler. Tüm bunlara rağmen isteklerine ulaşamadılar. İsteklerini gerçekleştire-

Sokaklardaki komünistler Yeltsin'in kellesini istiyorlar.

mediler, ama sosyalizme büyük tahribat verdiler. Hem ekonomik olarak, hem kültürel olarak ve hem de ideolojik olarak. Politik yönetim olanaklarını, yani politik zoru, sosyalist ekonomiyi yıkmak, tahrip etmek için kullandılar. Zor, burada ekonominin, tarihin ileriye yönelik evrimine karşı kullanıldı. Zarar verildi, tahribat yaratıldı, ancak karşı-devrimin zoru, ekonominin evrimi karşısında yenilgiye uğradı. Zaten, kapitalizm yanlılarının politik iktidar aygıtını tümtüyle ele geçiremediklerini belirtmiştik. Politik iktidarın önemli güçleri ayakta kaldı. Örnek; sosyalizmin savunucusu olan kızlordu dimdik ayakta kaldı. Diğer yanda politik yönetimin önemli temsil kurumları onlara karşı tutum aldı. Kapitalizm yanlıları ne ekonomik yapıyı değiştirebildiler ne de politik üst yapıyı tümden bozabildiler. Gerici güçlerin politikaları, yaptıkları hakkında bundan sonra çok şey söylenecektir, söylenmesi gerekenlerin esası şu olmalıdır; bu örnek, kapitalizme nasıl geçilemeyeceğinin örneği oldu.

Yaşanan süreç kitleler için

derslerle doludur. Gorbaçov'a ve Yeltsin'e inanan kitleler büyük bir yanlış içine düştüler. Tabii ki bunlar tüm kitlelerin çoğunluğunu oluşturmuyorlar. Buna rağmen belli sayıda kitle onlardan bir şeyler beklodi. Aidanmış kitleler, kapitalizmin kendilerine bir şey vereceğini sandılar. Bir de baktılar ki, yeni yöneliş ellerindekini de almaya başladı. İşte o zaman umut, yerini hayal kırıklığına bıraktı, hayal kırıklığı da yerini nefrete bıraktı. Dün Yeltsinleri desteklemek için sokağa çıkanlar, artık evlerinden çıkamaz, insanların yüzüne bakamaz oldular. Bir süre önce Lenin'in heykellerini kırıyor, küfür ediyorlardı, şimdi Leninistlerden kurtuluş bekliyorlar. Burada sözünü ettiğimiz kitle, aldananlardır, yoksa bilinçli olarak sosyalizme düşmanlık eden, karşı-devrimin kitle tabanı olan küçük burjuvalar değil. Kapitalist dünyanın medyaları da şunu kabul ediyor: kitleler eskiyi arıyorlar. Gerçekten kitleler eski yaşam düzeylerini çok arıyorlar. Bundan sonra, komünist olmayanlar da komünist olmaya karar verirse, buna şaşmamak gere-

İkili iktidar sokaklarda kendini daha açık hissettiriyor.

kir. Deneyler kitlelere çok şey öğretti. Onlar, şimdiye kadar ki yaşamlarını sosyalizme borçlu olduklarını anlamış durumdadılar. Bundan böyle hiç kimse kitleleri sosyalizmin kötü olduğuna ve kapitalizmin iyi olduğuna inandırmaz.

YENİ BİR KOMÜNİST AYAKLANMA BEKLENİYOR

Şimdiye kadar marksist-leninistler hiç susmadılar. Son iki yıldır ve özellikle de son aylarda kitleler de susmuyor. Yoksulluk, işsizlik, yokluk, aşağılanma ve sosyalist kazanımları yitirme endişesi geniş kitleleri harekete geçirdi. Kitleler sürekli büyüyen biçimde sokaklara çıkıyorlar. Kızılordu ağırlığını daha fazla ortaya koydu. Moskova'da on binlerce insanın katıldığı mitingler ve gösteriler düzenleniyor. Yeltsin yanlıları, Yeltsin'i kurtarmak için son oyunlarını oynuyorlar. Aneak beşüna, bir kere kitleler politik iktidarı tümüyle almak için sokaklara döküldü. Oynanacak hiç bir oyun, kitleleri ileri yürütüşünden vazgeçiremez.

Hem aşağıdan hem de yukarıdan kapitalizm yanlıları tam bir

kuşatma altında kaldılar. Onlar ne kitlelere dayanabiliyorlar ne de orduya. Yaptıkları tek şey toplumu iç-savaşla korkutmaktır. Kimsenin onları dinlediği de yok. Gösteriler gösterileri izliyor. Burada önemle üzerinde durulması gereken şey, proletaryanın sokaklara dökülmemesidir. Oysa esas mesele onun meselesidir, sosyalizm onun düzenidir, sözün sahibi de proletarya olmalıdır. Hiç şüphesiz yapılan gösterilerde işçilerde yor alıyor, ama esas olan tüm proletaryanın gücünü ortaya koymasındır. Şimdiye kadar sosyalizmin başına ne kötülük geldiyse, bunun temel nedeni proletaryanın olaylar karşısında aktif davranmamasıdır. Bundan sonra da eğer proletarya tüm gücünü ve aktivitesini kullanmaz ve iktidarın gerçek ve tek egemen sınıfı olarak davranmazsa, sosyalizmin başına daha çok şey gelir. Açıktır ki, Kızılordu proletaryanın ordusudur, sosyalizmin ordusudur; ancak sosyalizmin yönetici ve temel gücü, proletaryanın kendisinden başkası değildir. Proletarya, nüfusun büyük bölümünü oluşturuyor. Böylesine büyük bir güce dayanmayan ve sosyalizmin esas gü-

cüne dayanmayan hiç bir hareket ve gelişme ileriye yönelemez, kırsılaşır ve yozlaşır.

Kapitalizm yanlılarını aşağı etmek ve yargılamak için yalnızca aşağıdan değil, aynı zamanda yukarıdan da baskı şarttır. Bu anlamda Kızılordu, Halk Temsilcileri meclisi içindeki komünist bue-lerin ve diğer yönetici komünist güçlerin biran evvel karşı-devrimcileri defetmek ve gerici küçük burjuvaları ezmek için daha etkin bir rol oynamaları gerekiyor. Yalnızca yasal yollarla sorunu çözmek eksik bir davranıştır. Burada devrimci yöntemler kullanılmalı. Gerici güçlerin belı kırılmalı ki, bir daha sosyalizme zarar veremesinler. Doğru tutum devrimci yöntemlerle çalışan proletarya diktatörlüğünü oluşturmaktır. Yalnızca proletarya diktatörlüğüne dayanılarak sosyalizmin kazanımları korunabilir ve geliştirilebilir. Komünistler gerçek bir sosyalist ayaklanmanın önüne geçmemelidirler. Eğer böyle davranırlarsa büyük bir hata işlemiş olurlar. Ayaklanması gereken kitlelere öncülük, komünistlerin yöntemi olmalıdır. Şundan kesin olarak eminiz komünist bir ayaklanma her şeyi daha iyi duruma getirecektir.

KOMÜNİZM DAHA DA GÜÇLENİYOR

Çok yakın zamana kadar komünist hareket, doğuşundan bu yana en bunalımlı dönemini yaşadı. Komünist hareket en güvenilir kalesinde yara aldı. Komünist partilerin yıkılışı birbirini izledi. Pek çok komünist parti, komünist parti olmaktan vazgeçti. Marksizm-leninizme karşı güven-sizlik komünizm saflarında derin tahribatlar yarattı. Dünyadaki

Ellerinde kazıl hayraklarıyla yine geliyorlar. Bu kez gütmemek üzere.

proleter kitlelerin komünist partilere olan güvenleri sarsıldı. Komünizm dünyasında tüm olup bitenler az şeyler değildi. Sözüü ettiğimiz komünist partilerin neden yıkıldıklarını daha önceki sayılarımızda belirttik. Burada söylenmesi gereken şey şudur: eğer komünist partileri komünizmin, marksizm-leninizmin temel öğretilerinden uzaklaşırlarsa, o partilerin yozlaşip, zamanla proletaryadan uzaklaşmaları, yıkılmaları

kaçınılmaz olur. Yalnızca marksizm-leninizmin temel öğretilerine ve komünizmin ilkelerine bağlı olan komünist partiler ayakta kaldılar ve kalabilirler.

Dünya komünist hareketi henüz içinde bulunduğu bunalım türünden atlatabilmiş olmamakla birlikte, yeni bir atığa kalkmış bulunuyor. Sovyet komünistlerinin yeniden toparlanması, örgütlenmesi ve atığa geçmesi çok önemlidir. Lenin'in partisinin

kendini eski hatalardan arındırarak örgütlenmesi ve koyması gereken ağırlığını koymasının uluslararası proletaryanın moralini yükselteceği kesindir. Bolşevik partisi ve gelenekleri uluslararası proletarya üzerinde derin izler bıraktı. Devrimci proletaryanın, leninist partinin, gerçek anlamda komünist ilkeler temelinde örgütlenmesi, komünizmin dünyadaki gelişimine olumlu katkı yapacaktır. Şu nokta üzerinde durulması gerekir. Halen Sovyetlerdeki komünist yönetici kadroların eski hatalardan tam anlamıyla sıyrılmadıklarını öğreniyoruz. Komünist partinin yeni oluşumu, bu hatalara izin vermemelidir. Komünist parti Lenin'in öğütlerine uyarak partinin sınıfsal-proleter konumunu ve sosyalist özünü korumalıdır. Yeniden oluşan parti, kesinlikle Bolşevik ilkelerle dayanmalıdır.

Komünist partilerin güçlenmesi tüm dünyada görülmeye başlandı. Kapitalizmin anavatanında ve diğer emperyalist ülkelerde henüz gerçek anlamda komünist partileri oluşmamışsa da bu yönde yönelimler var. Türkiye ve Kürdistan'da Leninist parti herkesin sosyalizmden ve sosyalist ülkelerin sosyalist kazanımlarından vazgeçtiği bir zamanda tüm gücü ile komünizmi savundu. Leninizme saldırıların bir kampanya biçimini aldığı bir dönemde Leninist Parti, Leninist ismini aldı ve var gücüyle marksizmi-leninizmi savundu. Komünizmin yeni yükselişi bize onur veriyor.

Sosyalist hareket yüzyılımızın en etkin politik hareketi oldu, bundan sonra da öyle kalacaktır.

Zafer AYDIN

RUSYA'DA MÜCADELE SERT GEÇECEKTİR

Rusya'da yaşanan son iki yıllık gelişmeleri elinizde olan bu sayıdaki başka bir yazıda belirttik. Yazı, Rusya Halk Temsilciler Kongresinden üç gün önce kaleme alındı. Halk Temsilciler Kongresi'nden sonra yeni gelişmeler oldu. Geçtiğimiz Mart ayı devrim ve karşı-devrim güçleri arasında yoğun ve sert mücadelelere tanık oldu. Birden, tüm dünyanın dikkatleri Rusya'ya çevrildi. Herkes gelişmeleri kendi yönünden etkilemeye çalıştı. Emperyalistler, Rus karşı-devrimcilerini desteklemek için uzun süreden beri esirgedikleri ekonomik yardımı artırma kararı aldılar. Emperyalist güçler, Rusya'daki mücadelede açık olarak kapitalizm yolcularından yana ağırlık koydular. Böylece Rusya'daki mücadele uluslararası nitelik kazandı. Türkiye tekeli sermayesi de gelişmeleri yakından izledi ve ağırlığını Yeltsin'den yana koydu. Türkiye kamuoyu ve proletaryası da olayları yakından izledi. Dünyayı böylesine etkileyen Rusya'daki olaylar üzerine proleter komünistler olarak bir değerlendirme yapmamız zorunlu oldu.

Rusya Yüksek Sovyet'inde ve Halk Temsilciler Kongresinin Olağanüstü toplantısında Yeltsin'i devirmek ve tüm iktidar gücünü elinden almak için yapılan girişim istenilen sonucu vermedi. Komünistlerin girişimi istenilen sonucu vermedi, ancak, Yeltsin ve ekibi büyük bir darbe yedi. Yeltsin'i devirmek için gereken yasal 2/3 çoğunluk sağlanamadı, ama kapitalizm yanlıları derin bir sarsıntı geçirerek Kongre'den dışlandılar. Gelişmelere uzaktan baktığımız için komünistlerin Kongre taktikleri üzerinde duramıyoruz. Bildiğimiz şey, Yeltsinçilerin elindeki yetkilerin önemli bölümünün alındığıdır. Bu da sosyalizmi tahrip etmede Yeltsinçilerin elinin kolunun bağlandığı anlamına gelir. Öte yandan bir başka gerçek de ortaya çıktı. Karşı-devrimciler politik iktidar aygıtının tümünü ele geçirememiştir. Bunu 91 yılında yazdığımız bir yazı ile belirttik. Kapitalizm yolcuları ancak politik iktidarın yönetim aygıtını eline geçirebilmişti. İktidarın diğer aygıtları ise büyük bir direniş göstermiş ve ellerindeki mevzileri koruyabilmişti. Devrimciler ve karşı-devrimciler arasındaki mücadele iktidarın içinde sürdü. Şimdiye kadar "ikili iktidar" durumu vardı: karşı-devrimci küçük burjuvaların iktidarı ve proletaryanın iktidarı. Bilindiği gibi "ikili iktidar" tarihte istisnai bir durumdur. Durum bu haliyle uzun

süremezdi. Ya karşı devrim güçleri sosyalist güçleri ezecakti ya da, sosyalist güçler diğerlerini ezip tüm iktidarı ele alacaktı. Geçici olarak ortaya çıkan "ikili iktidar"ın sonuna geliniyor.

YALNIZCA YUKARIDAN BASKI YETERLİ Mİ?

Halk Temsilciler Kongresi, Yeltsinçilere karşı mücadelenin ağırlık merkezi ve odağı oldu. Yasal çerçevedeki mücadelenin yoğunluk merkezinin Kongre olması şüphesiz doğaldır. Kongre, bir kere halkın temsil gücünü ortaya koyuyor. İkincisi, burası bir mevzidir ve bu mevziinin iyi savunulması gerekiyor. Yalnızca mücadelenin esas olarak politik iktidar aygıtına hapsedilmesi doğru değildir. Zaten Kongre sonuçları da bunu gösteriyor. Burada mücadeleyi yitiren Yeltsin, konumunu yeniden elde etmek için gerici kitleleri sokağa döktü. Buna karşılık sosyalist güçler ve onları destekleyen kitleler de sokağa döktüler. Mücadele daha sert bir biçimde sokaklarda sürüyor. Devrimci ve gerici kitleler yeni çıkmıyorlar sokağa; kitleler uzun zamandır sokaklardadır.

Burada komünistlerin yanlışlığı, sokaklardaki kitlenin tayin edici gücüne gereken önemi vermemeleridir. Oysaki asıl mücadele alanı devrimci sokak gösterileridir. Yalnızca yukarıdan baskı değil, aşağıdan da baskı gerekir.

Sosyalist güçler sokaklarda aylarca süren bir aktivite içinde oldular. Eğer proletarya ve tüm sosyalist güçler sokağa çekilebilseydi, Yeltsinçilerin işi daha çabuk bitirdi. Bellittik, tekrarlıyoruz: proletarya diğer tüm gücü ile ağırlığını koymazsa, sosyalizm lehine sağlıklı bir gelişme olmaz. Sosyalizm teorik olarak proletaryanın toplumsal düzenidir; iktidarın gerçek sahibi ve lideri de odur. Teorik olan bu gerçeğin pratikte de doğrulanması gerekir. Teorik doğrunun pratikte de doğrulanması için proletaryanın aktif, yani sürekli devrimci konumda olması gerekiyor. Rusya proletaryası alt düzeyde bir katılım sağlıyor. Bundan dolayıdır ki, gelişmeler sancılı ve ağır ilerliyor. Proletarya, yakın tarihinden yaşamsal düzeyde ders çıkarmalıdır; egemen sınıf olarak davranmalı ve tüm politik iktidarı eline almalıdır. İşte o zaman devrimci Rusya, Sovyetler düzeyine çıkacak ve dün-

yada olması gereken ağırlığını koyacaktır. Tarihsel gelişmeler devrimci Rusya proletaryasından yeni bir "devrimci atılım" bekliyor. Uluslararası proletarya, Sovyet proletaryasına ve sosyalizme çok şey verdi; buna karşılık çok şey isteme hakkına sahiptir.

Toplumun iki kesimi arasındaki iktidar mücadelesi daha da sertleşti. Devrimci kitleler ve gerici-karşı-devrimci kitleler birbirine girdiler. İşte bu çok iyi bir gelişmedir. Rusya'da bir "devrim durumu" yaşanıyor. Aynı devrim yılları gibi, toplumun iki kesiminin kıyasıya bir mücadelesi, gelişmenin motoru olacaktır. Bu, sosyalizm altında süren sınıflar mücadelesidir. Proletarya, yeni biçimler altında devam eden bu mücadeleyi kazanmak için devrimci zorunu göstermelidir. Emperyalizm desteğindeki gerici güçler ellerindeki tüm olanakları konumlarını korumak için kullanacaklardır. Buna karşın proletarya, devrimci yöntemlerle çalışmazsa, mücadele kendi aleyhine sonuçlanabilir. Şimdi tüm koşullar kendinden yanadır. Proletarya politik iktidarı ele geçirmek için uygun olan tüm koşullardan en iyi biçimde yararlanmasını bilmelidir. Proletarya, komünistler, Kızıldü'nün devrimci bölümü ile tam bir bütünlük içinde davranmalı ve elini çabuk tutmalıdır.

KOMÜNİSTLER HATALARINDAN ARINMALIDIR

Sosyalist saflarda önemli konumlarda bulunan kimi komünistlerin hatalarından arınmadıklarını görüyoruz. Basına verilen demeçlerde Gorbaçov'dan kalma "reformculuğu" sürdürmek istediklerini; bunu devlet eliyle yapmak istediklerini belirtiyorlar. Eğer bu insanların görüşleri egemen olacaksa, o zaman sosyalist kitleler ne diye iktidar mücadelesine girişiyor. Öyle sanıyoruz ki, zamanlarını doldurmuş olan eski yöneticileri "dinlendirmeye" ayırmanın zamanıdır. Ya da sosyalist hareketin gerçek temsilcileri konuşmalıdır. Uluslararası proletaryanın devrimci Sovyetlere gereksinmesi var; reformcu Rusya'ya değil. Rusya'nın, diğer cumhuriyetlerin ve uluslararası proleter hareketin Lenin ve Stalin tipinde insanlara gereksinmesi var. Çünkü dünyanın içinde bulunduğu koşullar Lenin ve Stalin dönemindeki gibi bir teorik-pratik devrimci atılımı gerektiriyor. Sovyet ülkesinde tarih yeniden yazılacaksa, bu ancak marksist-leninist teoriye ve devrimci yöntemlere dayanarak olabilir.

Zafer AYDIN

YASALLIK EĞİLİMİ ÜZERİNE

Devrimci Emek'in geçen sayısında, yasallık yanlılarının görüşlerinden aktarmalar yapıldı. Okuyucu gördü ki Türkiye'de yasallık eğilimi sürekli genişliyor. Uzun yıllar boyu illegal temellerde örgütlenen çeşitli sol örgütler, kendi elleriyle örgütlerini tasfiyeye hazırlıyorlar. Esasında bu süreç 85'ten bu yana devam ediyor. Yasal çerçevede örgütlenmek isteyen sol örgütlerden kimileri yasal temellerde örgütlenirken; kimileri de yıllardır işin gevzeleşimini yapıyor. TBKP ile başlayan burjuvazinin yasalarına sığınma eğilimi, genişleyerek birçok sol hareketi de kapsadı. Dergide görüşleri aktarılanlar, yıllarca konuşup ortada kalanlardır. Yasallık yanlıları legal ola-

rak henüz örgütlenemediler. Ancak, hareketi büyük oranda legalize ettiler. Onlar şimdi, legalize edilen hareketi, legal örgütlenme düzeyine düşürmek istiyorlar. Hem de bunu koro halinde yapıyorlar.

Tamamen yasal kimlik kazanmak için önlerine çıkan "tarihi fırsattan" yararlanmak isteyenler tabanlarını, önlerine çıkan olanağın "son olanak" olduğuna dair iknaya çalışıyorlar. Bu çerçevede, ki-

mileri, yasal örgütlenmenin kesin bir zorunluluk olduğunu söylerken; kimileri ise örgütlenmenin legal mi yoksa illegal mi olmasının proletarya partisi için birincil sorun olmadığını söylüyorlar. Farklı üsluplarla söylenenlerin hedefi birdir: yasal olmak!..

Aralarındaki fark şudur: bazıları mevcut yasal partileri de kapsayacak "geniş yelpazeli" örgütlenme önerirken, diğerleri de yalnızca kendi-

lerini yasala taşımak istiyor. Bu hareketlerin yapılarında, yasallık yönelişine karşı herhangi bir tavır geliştirilmedi. Buradan şunu anlıyoruz, yasallık yanlıları tüm güçlerini uzun süredir buna hazırlıyorlar. Burjuva yasal limanına sığınma bütünlüklü bir yöneliş durumuna gelmiştir. TBKP'nin açtığı kapıdan geçmek isteyenlerin sayısı çoğalıyor.

YASAL ÖRGÜTLENMENİN ANLAMI

Yasallık yanlılarının, yasal örgüt olmakla hedefledikleri şey, kitleleri devrime hazırlamak değil; görüntüde de olsa şimdiye kadar yöneldikleri devrim mücadelesinden geri çekilmedir. Bir kere illegal örgütlenmeyi tasfiyeye uğrattın mı,

artık emekçi kitleleri devrime hazırlayamazsın. Çünkü, kitleler yasal zeminlerde devrime hazırlanamazlar. Yasal alanlar, burjuvazinin egemen olduğu ya da her zaman egemen olacağı alanlardır, kendi zeminidir. Burada yapılmak istenen, legal araçların devrim için kullanılması da değildir. Proletaryanın legal araçları devrim yararına kullanılması gerektiğini biliyoruz. Ancak şunu da kesin biliyoruz ki, reformist ha-

Leninist illegalite, illegal araçları legal çalışmanın araçları olarak kullanma anlayışını reddeder. Tersine legal araçları, illegal örgütlenmenin güçlenmesi için kullanır.

Türkiye Kürdistan'ın içinden geçmekte olduğu devrimci ortamı (...) proletaryayı ve tüm emekçileri illegal temellerde devrime hazırlamanın önemini daha da öne çıkarmıştır. Illegal temellerde örgütlenmiş leninist parti önderliğindeki proletarya burjuvaziyl devirecek ve politik iktidarı ele geçirecektir.

reket, legal araçları devrim yararına kullanmayı hedeflemiyor. Legal araçların devrim yararına kullanılabilmesi için, orta yerde Leninist anlamda illegal parti olması gerekiyor. Oysaki, yasallık yanlıları, az çok illegal olan yapılarını da dağıtmayı hedeflemişler, illa yasal olacaklar. Geri döndürülemez hedefleri budur. Eğer ortada proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak Leninist parti varsa, işte o zaman legal olanaklar, devrim için ve illegal örgütlenmenin güçlendirilmesi

için kullanılır.

Yasallık yanlıları, yasal olmak için birbirleriyle yarışırken; sermaye sınıfının bu konudaki planı nedir? Sermayenin eli kanlı itti Menzir'in görüşleri dergimizde aktarıldı: söylenen açıktır; ya devrimci konumlarda kalınacak, o zaman devletin boy hedefi olunacak; ya da, devletin denetiminde yasal konuma gelinecek. Sermaye ve hükümetde Menzir gibi düşünüyor. Burjuvazinin bu yönelişi yeni değildir. Burjuvazi, ta TİP ve TKP birleşmesi sırasında bilinen politikasını yürürlüğe soktu. TBKP'den sonra, burjuvazinin araladığı kapıdan girenlerin sayısı arttı. Tekelci

sermaye tüm devlet güçleriyle devrimcilere yönelik katliamlara girişirken bu konuda ikili amacı var: bir taraftan gerçek devrimci güçleri dağıtmak ve diğerlerini de yasallığa çekmek. Yani kendi minderine çekmek. Devlet devrimciler üzerinde terörünü yoğunlaştırmışken; yasallık yanlı-

rının yasallaşma çığırkanlıkları da arttı. Bu rastlantı değildir. Onlar hizaya geliyorlar. Sermaye sınıfı sorguda ve cezaevinde başvurduğu taktiği burada da kullanıyor. Sol hareketlerin devrimci kişiliğini yok etmek!.. Görülüyor ki burjuvazinin yönelimi ile yasallık yanlılarının yönelimi aynı yere çıkıyor.

LENİNİST İLLEGAL ÖRGÜTLENME LEGAL ÇALIŞMA POLİTİKASI

Leninist illegal örgütlenme ve legal çalışma politikasıyla, yasallık yanlılarının yasallaşma politikası arasında kesin bir ayırım yapılmalı. Türkiye'nin militarist-faşist devlet örgütlenmesi ve gerici politik ortamı sürdüğü oranda, proletaryanın Leninist partisi illegal temellerde mücadele etmeye devam edecektir. Proletarya partisinin açık çalışması ve örgütlenmesi tamamen Türkiye'nin gerçekten özgür olmasına bağlıdır. İşte o zaman devrimci proletarya partisi, kendi dev-

rimci silahlı güçleri tarafından korunacak ve savunulacaktır. Bu zamana kadar, Leninist Parti'nin politikası politik özgürlüğü kazanmak olarak kalacaktır. Devrim, illegal temellerde örgütlenmeye dayanılarak hazırlanacaktır. Her kim ki sosyalizmi ve buraya varacak bir devrimi hedefliyorsa, o kimse illegal partide örgütlenmelidir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi legal olanakları hiç kullanmayacak mı? Elbette kullanılacaktır. Lenin'in sözleriyle söyleyecek olursak, devrimci olan yalnızca illegal araçlar değildir; legal araçlarda devrim için kullanılabilir. Burada kesin olan, legal olanakların ya da legal araç-

ların illegal örgütlenmeye hizmet etmesi ya da başka bir söylemle, legal araçların illegal örgütlenmeye tabi tutulmasıdır. Bu anlamda olmak üzere, proletarya partisi mevcut tüm legal araçlardan sonuna kadar yararlanır. Zaten, Leninist parti, yayıncılık, dernekçilik vb. alanlarda, legal araçları

Proletaryanın legal araçları devrim yararına kullanması gerektiğini biliyoruz. Ancak şunu da kesin biliyoruz ki, reformist hareket, legal araçları devrim yararına kullanmayı hedeflemiyor. Legal araçların devrim yararına kullanılabilmesi için, orta yerde leninist anlamda illegal parti olması gerekiyor.

devrim yararına olarak, illegal örgütlenmeye bağlı biçimde kullanıyor. Proleter komünistler, illegal alanda olduğu gibi, legal çalışma alanında da reformistlerden daha iyi olduklarını göstermelidirler. Tüm alanlardaki gelişme sürecine etkide bulunmalıyız.

Leninist illegallite, illegal araçları legal çalışmanın araçları olarak kullanma anlayışını reddeder. Tersine legal araçları, illegal örgütlenmenin güçlenmesi için kullanır. Türkiye ve Kürdistan'ın içinden geçmekte olduğu devrimci durum ortamı ve kitlelerin devrimci atılımının artması, proletaryayı ve tüm emekçileri illegal temellerde devrimci hazırlamanın önemini daha da önne çıkarmıştır. Illegal temellerde örgütlenmiş Leninist Parti önderliğindeki proletarya, burjuvaziyi devirecek ve politik iktidarı ele geçirecektir.

Devrim DENİZ

1 MAYIS'I FAŞİZME VE SAVAŞ GÜNÜNE

Uluslararası proletarya yeni 1 Mayısı hazırlıyor. 1 Mayıs yüzyılı aşan bir zamandır, proletaryanın dünya ordusu için enternasyonal dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü oldu. Bu zaman içinde uluslararası koşullar ve ulusal koşullar sık sık değişmekle birlikte proletaryanın dünya çapındaki dayanışması hep devam etti. 1 Mayıs, on yıllar boyu, proletaryanın içinde bulunduğu koşulların farklılığı, aralarındaki görüş ayrılıklarının büyüklüğüne rağmen dünya proletaryasını dayanışma içine çekmiştir. Bu anlamda 1 Mayıs, proletaryanın dünya çapında yıkılmaz, sıkı bağlarla örülmüş ENTERNASYONALİZM GÜNÜDÜR.

Tüm ülkelerin proleterleri yeni 1 Mayısı yüksek bir moral gücü ile hazırlıyorlar. Sosyalist ülkelerde ciddi sorunların yaşandığı son bir kaç yıldır dünya burjuvazisi, durumu, proleterlerin moralini bozmak, sosyalizme olan bağlılıklarını sarsmak için kullandı. Türkiye burjuvazisi de bu anti komünist koroda yerini aldı. Tüm ülkelerin burjuvaları, sosyalist ülkelerin yaşadığı sorunları, proletarya hareketine karşı bir silaha dönüştürdüler. İçlerinde, artık 1 Mayısı gereksiz kalmadı diyenler bile çıktı. Emperyalist kapitalist ülkelerin yaptığı büyük anti komünist ve anti proleter propaganda kampanyaları ve onca baskıya karşın, kapitalist ülkelerin proleterleri 1 Mayısı sokaklara çıktılar ve dayanışmalarını gösterdiler. 1993 1 Mayısına hazırlanırken, uluslararası koşullarda proletarya lehine önemli değişimler meydana geldi. Sovyet ülkesinin sosyalist güçlerinin ve kitlelerin, sosyalizmin kazanımlarını korumak ve tüm iktidarı yeniden ele geçirmek için başlattıkları kalkışma, tüm ülkelerin proleterlerine büyük bir sınıfsal destek sağladı. Burjuvazinin sosyalizme karşı giriştiği saldırı, doğrudan proletarya tarafından geri püskürtüldü. Uluslararası sosyalist hareket, belli bir bunalım ve durgunluktan sonra yeniden ayağa kalktı. Dünya, yeni bir sosyalizm dalgası ile çalkalanacaktır.

Kapitalist ülkeler, sosyalizmin yıkılışını beklerken; kendi düzenlerinin yaşamakta olduğu derin bunalımın ağırlığı ile uyandılar. Emperyalist kapitalist ülkeler, kesintisiz olarak süren ekonomik bunalımın yeni bir aşamasına girdiler. Kapitalizmin dünya bunalımının yeni aşamasında, kapitalist ekonomiler ağır yara alıyor. En zengin ve büyük emperyalist ülkelerin dış bütçe açıkları dev boyutlara vardı. Bunalımın sonuçlarından biri olan küresel işsizlik, sürekli büyüyen toplumsal sarsıntılara yol açıyor. Bunalımın pençelerinde can çekişen kapitalist ülkeler, artık kendi konumlarını kurtarma yolunu seçiyorlar. Kapitalizmin dünya çapındaki rekabeti, daha bir sertlik kazandı. Kapitalistler arası çelişkiler gün yüzüne çıktı. Çelişkiler, kapitalist ülkeleri yeniden karşı karşıya getiriyor. Ekonomik savaşın devamı olarak politik savaş gündeme geldi; politikanın bir devamı olan sıcak savaş ise uzak bir olasılık değildir.

Kapitalist meta ekonomisinden ve kapitalizmin hareket yasalarından kaynaklanan kapitalizmin dünya bunalımının toplumsal sonuçları olan emekçi sınıfların küresel eylemleri, devamlı artış gösteriyor. Kapitalist ülkelerde sık sık "yüzyılın eylemleri" görülüyor. Büyük kitle eylemleri "dipten gelen dalga" gibi, kapitalizmin temellerini sarsıyor. Bu kapitalist bunalımı izlemesi halinde devrimci durum emperyalist ülkelerin gündemine girecektir. Tarih, emperyalist ülkelerde on yıllar boyu görülmeyen devrimci kalkışmalara tanık olacaktır. Proleter devrim olanakları tüm dünyada artıyor.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA 1 MAYISI DEVRİM İÇİN MÜCADELE GÜNÜNE ÇEVİRELİM

Türkiye ve Kürdistan'da 1 Mayıs, barışçı amaçlarla kutlanan bir çok kapitalist ülkeden, devrimci amaçlarla kutlanma ile farklılık gösterir. Yöntemdeki farklılığa karşın, Türk, Kürt ve tüm uluslardan proletarya, öz olarak tüm ülkelerin proleterleri ile aynı proleter enternasyonalizm anlayışı ile hareket ediyor. Günün kutlanmasındaki farklılık, Türkiye ve Kürdistan'ın kendi somut koşullarının başkılığından, yani ulusal ko-

E SERMAYEYE KARŞI DÖNÜŞTÜRELİM!

şulların somutluğundan ileri geliyor. Bizde her 1 Mayıs, faşizme ve sermayeye karşı mücadele gününe dönüşür.

Emperyalizme bağımlılık temelinde gelişen Türkiye tekeli kapitalizmi, hem kapitalizmin dünya bunalımının ve hem de kendi iç bunalımının yıkıcı etkileri ile ölümcül bir durumda bulunuyor. Uzun dönemdir süreklilik gösteren ekonomik bunalım, giderek politik bunalım ile bütünleşip ileri boyutlara vardı. Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı var oldukça ve kapitalizm altında kaldığı sürece bunalımdan kurtulma şansı yoktur. Tekeli burjuva hükümetlerin ekonomik bunalımı gidermek ya da hafifletmek için giriştikleri her ekonomik ve politik önlem, amaca karşı bir konuma geçiyor. Bunalım derinleştikçe derinleşiyor. İşbirlikçi kapitalizm, bunalımın pençesinde yıkıcı sarsıntılar geçiriyor.

Kapitalist ekonominin ve bunalımın sonuçları da çok ağır olarak yaşanıyor. Kapitalist bunalımın esas ağırlığı altında ezilenler ise emekçi sınıflardır. Emekçi sınıf olarak proletarya, kapitalist bunalımın tüm sonuçlarının esas karşılayıcısıdır. Bundandır ki, kapitalizmin bunalımının tüm sonuçları asil olarak proletaryayı vuruyor. İşsizlik küresel ve büyük boyutlarda seyrediyor. Yoksulluk ve yoksunluk içinde yaşama, proletaryanın yaşam biçimi oldu. Toplumsal yıkım tüm alanlarda görülüyor. Toplumsal ahlak çöküntüsü, hırsızlık, politik olmayan cinayetler, soygunlar artıyor da artıyor. Burjuvazi hiç bir yasal önlemle bunun önüne geçemez. Her tür servetin ve sermayenin yaratıcısı olan proletaryanın, sefaleti derinleşirken; bunun yanında kapitalistlerin servetleri de çok büyük rakamlara varıyor. Bu koşullarda sınıflar arası çelişkiler keskinleşiyor ve çelişkilerin öne çıkardığı sınıflar mücadelesi de aynı oranda sertleşiyor.

Burjuvazi, sınıf uzlaşmacı reformistler ve sendikalar 1 Mayısın devrimci-proleter özünü boşaltmak için erken bir çabaya giriştiler. Sermaye sınıfı nasıl ki dünya emekçi kadınlar gününün özünü boşaltarak burjuvazi için kabul edilir bir güne çevirmek istiyor, aynı biçimde 1 Mayısı da içi boşaltılmış ve burjuvaziye zarar vermeyecek bir güne dönüştürmek istiyor. Devrimci güçler ve proleterler, burjuvazinin bu oyununu boşa çıkarmalıdır. 1 Mayısı günümüz somutunda yaşatmanın yolu, küresel devrimci eylemi ve devrimci sloganları yükseltmekten geçer. Bilindiği gibi, devrimci durumun yaşandığı ülkelerimizde iç savaş çöktü. Kürt, Türk ve tüm halkların bu iç savaşını kazanması için 1 Mayısı bir mücadele gününe, faşizme, sermayeye ve ulusal baskıya karşı bir gövde gösterisine dönüştürmeliyiz.

1 MAYISTA 1 MAYIS ALANINDA OLALIM

Türkiye ve İstanbul'da 1 Mayısı devrimci anlamına uygun karşılanmanın anlamı, gene 1 Mayıs alanında olmaktır. Reformistler ve sendikalar 1 Mayısı burjuvazinin istediği biçimde ve gösterdiği yerde kutlayacaklardır. Varsın öyle olsun. Devrimci proletarya ve proleter komünistler, gene her zaman olduğu gibi, 1 Mayista 1 Mayıs alanında olacaklardır. Zorluklar ortadadır. Hiç bir zorluk bizi hedefimizden alıkoymaz. Zorluklar aşılabilecek ve 1 Mayıs Alanına varılacaktır. Bunun için daha önceki yıllara göre daha iyi bir hazırlık yapılmalıdır. Diğer devrimci güçler bu yönde ikna edilmeli, 1 Mayıs Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli merkezlerinde özüne uygun olarak karşılanmalıdır. Yalnız mevcut güçler dağıtılmamalı ve güçler belirli sanayi ve nüfus yoğunluklu merkezlerde birleştirilmelidir.

Koşullar devrimci, mücadele serttir. Zorlu ve sert bir mücadelenin şafağında Demokratik Halk Devriminin zaferi ve Demokratik Halk İktidarını kaçınılmaz olacaktır.

KAHROLSUN EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM !

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !

YAŞASIN SOSYALİZM !

YA BOYUN BÜKÜP KÖLE OL YA ÖZGÜRLEŞMEK İÇİN KAVGAYA ATIL!

Daha önceki yazılarımızda belirtmiştik; tekelci sermaye egemenliği ve onun aynı renkte değişik tonlarındaki partileri, çaresiz ve çözümsüzlük içerisinde. Ekonomik kriz politik krizleri beraberinde getiriyor, politik krizin işçi, emekçi halkların gözünde daha net bir şekilde görülmesine yol açıyor. Ve emekçi halklar, tekelci egemenlik sistemi, devlet ve onun partilerinden umut kesiyor.

Biz bu belirlemeyi SHP-DYP koalisyonunun oluşmasına yol açan seçimlerden çok önce yaptık. Ve seçimlere katılmayı reddederek, "Seçim Değil DEVRİM" sloganını öne çıkarmış ve ona uygun bir mücadele sürdürmüştük. SHP-DYP koalisyonunu değerlendirmemiz kimi siyasi eğilimlerin beklentisinin tersine, demokratikleşme yönünde değil, işçi sınıfımıza, emekçi halklarımıza daha fazla baskı, şiddet, terör, açlık, işsizlik ve Kürt halkına yönelik kitlesel imhalarla yönelecek, geniş tabanlı desteğe sahip, güçlü politik iktidarı oluşturacağı şeklindeydi. Tekelci sermaye egemenliğinin on yıllardan beri "SOL" olarak lanse ettiği hatta daha da ileri giderek sosyalizm, komünizm yanlı olarak gösterdiği sözde "SOL" partileri, sömürü sistemini ayakta tutabilmek, uzun bir soluk alabilmek amacıyla, her türlü medya aracıyla propagandaları sonucu, kitlelerin bilinçlerini yanıltarak, kışa sürede bir araya getirdi. Ve çözülen umutları bir araya toplayarak umut olmayı sürdürme hedefine yöneltti. Sözde sosyalistlerde emekçi halklarımızın aldatılmasında rol aldılar. Bugün yaşanan süreç bizleri doğruladı. Kürdistan'a yönelik kitlesel imhalar en üst boyutuna çıktı. İşkencede öldürme, gözaltında kaybolma olarak adlandırılıyor. Sokak infazları, işçi ve emekçi halklara karşı uygulanan terör ve sindirme, açıkları yapıyor ve savunuluyor. Bütün bunlar olayın politik partiler platformunu açıklıyor, oysa olayın bir başka boyutu, sendikalar politikası boyutu var. Ve esas olarak bugün üzerinde durulması gereken, açığa çıkarılması gereken yanı budur. Hatırlanacağı üzere SHP-DYP koalisyonu sendikalarda da yansımaları buldu. SHP-DYP'li sendika yöneticileri de koalisyon yaparak sendikalar politikayı belirlediler. Ve böylece işçilerin satılmasının koşullarını hazırlamış oldular. Türk-İş kongresinin sonuçları bize, on yıllardır işçilerin gözünde çürümüş, kokuşmuş burjuva sendikacılığının simgesi haline gelmiş kurumun, Şevket YILMAZ ve şürekâsının tasfiye edilerek restorasyonu ile yine umut gibi gösterilmesi, kuru ve boş umutlarla işçilerin daha uzun yıllar aldatılması anlamına geliyor.

Oysa daha öncede belirttiğimiz gibi işçi sınıfımızın önündeki en büyük engellerden biri de burjuva sendikacılık prangalarıdır. İşçiler ayaklarındaki bu prangalardan kurtulamazsa, asla özgür iradelerini ortaya ko-

yamayacak, seçme seçilme hakkından, toplu-ış sözleşmelerinde söz ve karar sahibi olmalarına, yönetime katılma, yönetimi denetleme hakkına, ülkenin politik gündemini belirlemede, kısaca kendi geleceklerini belirleme hakkına sahip olamayacağı gibi toplumun diğer kesimlerinin sorunlarına da sahip çıkamaz, çözüm üretmezler. Böylece ideolojik olan önderliğini fiili durumla bütünleştiremezler. Şimdilik böyle bir sendikalar örgütülüğünden bahsetmek mümkün değil. Oysa böyle bir kuruma her zamankinden çok daha yakıcı bir şekilde ihtiyaç vardır. Zira Kürdistan'da iç savaş bütün şiddetleriyle sürüyor, yayılıyor, yaygınlaşıyor, yükseliyor. Türkiye'de ise iç savaş giderek olgunlaşıyor. TÜRK-İŞ ise her zaman olduğu gibi bugünde devletten, düzenden yana tutumunu saklıyor ve sürdürüyor.

Bayram Meral ve çetesi, Demirel ve İnönü çetesiyle iç içe geçmiş bütünleşmişlerdir. Bunun en somut örneklerini, on binlerce işçinin toplu-ış sözleşmesini bir çırpıda sermaye düzeninden yana çözerek, yüz bine yakın işçiyi bir çırada satarak gösterdiler. Tekstil, maden, kâğıt gibi temel üretim alanlarında kendilerince sorunu çözdüler, üstelik de 3 yıllık sözleşmeler imzalararak. Ülkelerimizde yüksek enflasyonun sürekli giderek tımanması karşısında işçiler genelde bir yıllık sözleşmelere yönelmek isterken sendika ağaları faşist hükümete 3 yıllık muazzam bir kredi sundu. İşçiler bu oldu bitti karşısında burjuva sendikalar anlayışa ve faşist devlet partilerine ciddi tepki gösteremediler. Ancak yüksek enflasyon kısa sürede işçilerin yaşamını çekmez hale getirecek çözümlerini, yada geçıştirdiklerini sandıkları sorunlar tüm yakıcılığıyla ortaya çıkacak ve ciddi tepkiler hem sendikalara, hem de hükümete yönelecektir, yönelmelidir.

Türk-İş ve koalisyon çetesi şimdilik bir nefes aldılar, ilk küçük dalgayı atlattılar. On binlerce işçiyi bir dayatmayla geçıştirdiler. Bu, deyim yerindeyse hükümet ve sendikalar açısından işçilerin bir bölümüne bir oldu bitti, "artık yapacak başka bir şey yok, 3 yıl sonra görüşürüz" dayatmasıdır. Ama şimdi geriye kalan ve daha büyük bir dalgayı daha göğüslemek zorundalar, zira kamu işçisi ve emekçisi bu durumdan, mevcut örneklerden hoşnutsuz bir şekilde toplu-ış sözleşmesine hazırlanıyorlar. Toplu-ış sözleşme görüşmelerine hazırlanan işçiler, ya bu olumsuz örneğe boyun bükcek, yada büyük bir kavgayı göze alacaklar. Ancak görünen o ki hükümet topyekün savaş sloganının her alanda içini doldüracağı benzer, zira on yıllardır işçiler devrimci mücadeleye, devrimlerin yürüttüğü kavgaya uzaktan bakmakla yetindi ve kendi sorununun dışında görüdü. Burjuvazi bir kez daha "top yekün savaş" diyor. İşçiler, emekçiler kendilerini bu savaşın dışında görüyor-

lansa yanılıyorlar. Çünkü bu savaş emekle sermaye arasındaki çatışmadan başka bir şey değildir. Burjuvazi önce işçi sınıfının öncü güçlerine saldırır. Onları dağıtıp öncüsüz bıraktıktan sonra, saldırının esas hedefi olan proletaryaya yönelir. Proletarya ve emekçi kesimler bunu daha önceden yaşayarak gördü. Bunu kavramalı, bundan ders çıkararak bugünden sınıfın öncü güçlerinin yol göstericiliğine ihtiyaç duymalıdır.

Yüz binlerce işçi gereksiz sokakta atılıyor. Kapitalistler sendika, sigorta isteyen işçileri hiç tereddüt etmeden işten çıkarabiliyor. Milyonlarca işsiz çaresizlik içerisinde kıvrılıyor. Memurlar, yoksul köylüler, emekçiler insanlığından çıkmış bir şekilde yaşama seveşi veriyor. Gün geçmiyor ki, herhangi bir fabrikadan kitlesel işçi çıkarmaları olmasın, gün olmuyor ki, işçiler eylem yapmasın sokak gösterilerinden, fabrika işgaline, Çankaya yoluna düşmesin. Emekçilerin durumu daha da beter. Tüm yaşamını kapitalistlere kar-kendine sefalet üretmek için harcayan milyonlarca işçi memur emeklisi, para kıyruklarında sefalet maaşlarını alabilmek için sabahdan akşama kadar banka kapılarında sefilik oluyor, bazen de ord'arda ölüp gidiyorlar. Zaman zaman tepkilerini sözlü ve bizzat eyleme geçerek gösteriyorlar. Kısaca devletin emekçi yığınlara daha fazla baskı ve zulmünden başka verebilecek bir şey yok. Kendilerini devlet kurumlarında daha önce güvence içinde gören işçilerinde artık hiç bir güvencesi kalmamış durumda, tekelci sermaye babaları srafla vurguluyorlar "devlet baba değildir". Devletin egemen sınıfın baskı ve sömürü aygıtı olduğunu açıkça ortaya koyuyorlar. Kendilerini özel sektör işçilerinden şanslı gören kamu işçi ve memurları, özel sektörlerde yaşanan işçi kıymelerine pek duyarlı olmazken artık kendi imtiyazının da kalmadığını ve kalmayacağını görecektir, anlayacaklardır. Örnek vermek gerekirse; yıllardır belediyeye işçileri ücretlerini tam ve zamanında almadıkları gibi haklarını alabilmek için eyleme geçtiklerinde işten atılıyor, özelleştirme yoluyla sendikası kaldırma ve giderek kitlesel işten çıkarmalar yoğunlaşarak sürüyor, işçi, emekçi yığınları çaresizlik içinde burjuva partilerinin birinden umut kesip diğerine umut diye sınıyor, bir müddet sonra umut diye sarıldığını umutlarını söndürdüğünü görüyor. En son örnek olarak yine belediye işçileri, adil düzen diyerek belediyeleri kazanan RP'nin "adil düzen" in, işçilerin değil kapitalistlerin adaletini temsil ettiğini yaşayarak görüyor. Kıscası küçükük bir azınlık çetesini toplumu soyup yağmalıyor. Bu ekonomik ve siyasal sistem kökünden sallanıyor. İşçiler, emekçiler, çürüyen kapitalist sisteme destek verdikçe, kendi geleceklerini, umutlarını tüketiyor. Oysa yapılması gereken ilk şey; burjuva partilerinden ve onun tüm demagoglarından sıyrılarak, umudu kendi ellerinde büyütmeledir. Bu durumda öncü, devrimci, sosyalist ve komünist işçilere çok büyük görevler düşüyor. Zira, komünist işçiler yılmadan, usanmadan işçi yığınları arasında burjuva düzenin politik, ideolojik ve pratik olarak en yoğun bir şekilde eleştirisini yapma-

dan, ekstreli silahını yeterince kullanmadan düzeni teşhir edemez, yığınların gözünde önder konuma yükselmezler.

Devrimci, komünist işçiler, işçi yığınlarını burjuva ideolojisinden ve örgütlerinden koparamazlarsa gerçek önderler olamazlar. Bu gün yapılması gereken, bir çok bedelleri göze alarak burjuva düzenine güçlü saldırılar örgütlemek ve yönetmektir. Bunlar komünist işçilerin acil ve zorunlu görevleridir. İşçi, emekçi yığınların komünistlerin önderliğine şiddetle ihtiyaçları vardır. Komünist işçiler bu ihtiyacı anlayıp kavradığı ve yığınlarla fedakârca her koşulda önderlik ettiği ölçüde komünist olmayı hak edecek, sınıfsal ve toplumsal önderliğe kavuşacaktır.

En küçük işçi, memur, öğrenci, kısaca tüm toplumsal katmanların eylemlerine aktif bir şekilde katılmalı, öne geçmeli ve yığınlara yol göstermelidir. İşçi ve emekçi yığınları burjuva sendikacılığından ve burjuva partilerinden ayırıp, bağımsız kendi eylemlerine yönlendirmelidir. Bunun koşulları her zamankinden daha fazlasıyla vardır ve koşullar bir toplumsal devrimin koşullarını her gün daha da olgunlaştırıyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi burjuva düzenini sarsacak güçlü eylem dalgalarını bu günden görmeliyiz. Bu gün işçiler saldırganlıklarına fazla tepki gösteremiyorsa bu bizi aldatmamalıdır. Devrimci, sosyalist, komünist işçiler mevcut durumu iyi değerlendirmelidir. Bugün sakin görünen yığınların kendi içinde taşıdığı devrimci mayalanma gücü kavğaların habercisidir. Çünkü burjuvazinin verebilecek bir şeyi yok, işçilerinse kaybedecek fazla bir şeyi. İşte bu durum kitlesel çatışmaların nesnel zeminleridir. Bu nesnel durumu doğru analiz ederek hazırlıklarımızı buna göre yapmalıyız. En küçük işçi ve emekçi eylemleri doğrudan çatışmalara yol açıyor, bu çatışmaların içinde, önünde yer alarak daha büyük kitlesel çatışmaların zeminlerini yaratmak ve örgütlemek görevi komünist işçilerin önünde duruyor. Fabrikalarda, atölyelerde, grevlerde, yürüyüşlerde vb... her türlü kitle hareketlemelerinde komünistler yığınların eylemlerini iltidar hedefine yöneltmelidirler.

Sendikalarda, derneklerde, üniversitelerde kısaca hayatın tüm alanlarında yürütülecek yiğit mücadele örnekleri kitlelerin umutlarını, mücadele azmini arttıracak, komünistlerin önderliğinde harekete geçilecektir.

Kürdistan'da yükselen ulusal ve toplumsal mücadele boyutlanarak devam ediyor, burjuvazi gittikçe sıkışıyor, manevra alanı daralıyor. Kürdistan'daki yiğit Kürt halkının mücadelesi, Türkiye'deki mücadeleye güç katıyor. Önümüzdeki süreçte yığın hareketlerinin yükselişi, yoğunlaşacağı ve sertleşeceği bir süreçtir. Komünistler hazırlıklarını bu sürece uygun olarak yapmalı doğmuş olan devrim safasının kızlaştırarak bir devrime dönüştürmelidir. İşçi emekçi yığınlarının tek kurtuluş yolu devrimden geçiyor. Özgürleşmenin başka yolu yok. Ya özgürleşmek için kavğaya atılmak, ya boyun büküp köle olmak.

Arif MERT

KAMU EMEKÇİLERİ HAREKETİNDE ESAS YÖN

20'ye yakın sendika da örgütlenen kamu emekçilerinin sayısı yaklaşık olarak 200.000 civarına ulaştı. Bu rakam, henüz kamu emekçilerinin çok az bir kesimini kapsamakla birlikte, kısa sürede ulaşılabilen iyi bir sayıdır. Kamu emekçilerinin örgütlü hareketi sürekli büyüme eğilimi gösteriyor. Örgütlenemeyen kamu emekçileri de örgütlenme çalışmalarına başladılar. Önümüzdeki dönemde bu sayı daha da yüksek düzeylere çıkacaktır.

Şimdiye kadar kamu emekçilerinin örgütsüz kalması, emekçi sınıfın mücadelesinin total kalmasına getirdi. Sermaye sınıfı, emekçi sınıfın örgütsüz ve dağınık oluştundan yararlandı. Burjuva sınıf, özellikle kamu emekçilerinin örgütsüzlüğünü, proletaryanın yalnız kalması yönünde değerlendirirken; aynı zamanda, örgütsüz kalan kamu emekçilerini de kendi diktası altında tuttu. Devrimci ve bilim emekçileri hareketinin önderliğinde örgütlenmeye başlayan kamu emekçilerinin mücadelesi ile her şey değişmeye başladı. Kamu emekçileri, proletaryanın yanında yerini almaya başlayarak, devlet diktasına karşı tavıra yöneldi. Devlet ilk önceleri, yasal ve yasal olmayan faşist zoru karşılama diktasına da, kamu emekçilerinin mücadelesini ve örgütlenmesini önleyemedi. Gelişmeyi zor yoluyla önleyemeyen devlet, bu seferde devlet güdümlü sanı sendikalarla karşılama çıktı. Devletin oyunlarını hemen kavrayan emekçiler, devlet güdümlü sendikalara karşı teşhir kampanyası açtı. Devletin yeni girişimleri de, kamu emekçileri tarafından etkisiz hale getirildi. Devletin uzun süredir gündeme soktuğu politika, devlete rağmen ve devlete karşı kurulmuş olan sendikaların uzlaşma platformuna çekerek, onların devrimci gelişim yönelimini bozmaktır. Devletin, kamu emekçi hareketini denetim altında tutmak için önerdiği uzlaşma politikası, sendikaların yönetimlerinde ayrılıklara yol açtı. Sermaye sınıfı, kamu emekçi hareketini önlü "böl-parçala-yönet" politikası ile devletin denetiminde tutmaya çalışıyor.

Koalisyon hükümeti, emekçi hareketini, sermayenin diktası altına sokmak için sürekli oyalama taktiklerine başvuruyor. Devlet memurlarının sendikalaşması önündeki yasal engellerin kaldırılması vaadiyle uzun zamandır kamu emekçilerini oyalıyor. Sermaye sınıfının ve hükümetin bu konudaki politikası açıktır: kamu emekçilerine "grev hakkını" vermemek..! Sermaye, grevsiz yani silahsız bir sendikadan yanadır. Hükümet bu konudaki politikasına defalarca açıkladı. Oyalamanın nedeni budur. Oysa kamu emekçilerinin yönetimine egemen olan reformist anlayışlar durumu görmemezlikten geliyorlar. Böylece, hükümetin, emekçileri oyalama politikasına ister istemez onlar da ortak olmuş oluyorlar. Yasa çıkarmak için birkaç kez eyleme gidildiyse de esas olarak bekle-gör tavrı izleniyor. Bu pasifist politika, kamu emekçilerini eylemsiz kalmaya itiyor.

Atanı bir kaç defa çizdiğimiz gibi, kamu emekçilerinin örgütlenme ve mücadelesinin esas yönü üzerine sendikalarda iki ayrı görüş açısı ve bundan ileri gelen iki farklı tavır var. Bunlardan ilki yukarıda belirlediğimiz gibi, devlete daha çok uzlaşma yanlısı olan görüş; diğeri, devlete

ve sermayeye karşı olan devrimci görüş. İki görüş arasında süren bir de mücadele var. Tabana egemen olan görüş, örgütlü mücadeleden yanadır. Ancak, devrimci görüş tam anlamıyla yönetime yansımıyor. Böylece reformist yönetimler, tabanın devrimci yönelimi ile karşı karşıya geliyor. Uzlaşma yanlısı görüşle, devrimci mücadelecilik görüş arasındaki paradoks kendini pratikte de gösteriyor. Tabandakiler daha etkin eylemler önerirken buna karşılık yönetimler, etkisiz eylemlerde ısrar ediyorlar. Aslında yönetimlerin ısrar ettikleri şey pasifizmdir, uzlaşmadır. Kamu emekçi hareketinin ileri hedeflere varması için, devrimci görüşün harekete egemen olması gerekiyor. Bunun için girişken ve mücadelecilik bir politika da ısrarlı olunmalıdır.

SENDİKALAR ARAÇTIR,

AMAÇ ÜCRETLİ EMEKÇİLERİN KURTULUŞUDUR

Proletarya için olduğu gibi, ücretli emekçi durumunda bulunan kamu emekçileri için de sendikalar araçtır. Ücretli emekçiler için sendikaların amaç haline getiren anlayış, emekçileri kapitalist sistem sınırları içinde tutmak isteyen bir anlayıştır. Sermaye sınıfı da bunu istiyor. Sendikaların amaç olarak görülenler, burjuvazinin görüş açısı içinde kalmış oluyorlar. Eğer sendikalar birer araç olarak görülüyorsa, o halde, bu araçlar neyin aracıdır. Ücretli emekçilerin sendikaları, kapitalistlerin, emekçileri kend egemenlikleri altında tutmaya yarayan birer araç mı olacaklar; yoksa sendikalar, ücretlilerin tam kurtuluşunun araçları mı olacaklar? Devrimci görüşe göre, ücretlilerin sendikaların, gene ücretlilerin kurtuluşunun araçları durumundadır. Esas olan amaçtır. Amaç, ücretli sınıfın ekonomik kurtuluşu yani yaşam biçimini köklü olarak değiştirmek; o halde, ücretlilerin üzerinde yaşadıkları koşulları değiştirme doğrultusunda bir politika izlenmeli, ücretlilerin, ekonomik mücadele çizgisini aşan bir perspektif olmalıdır. Bu devrimci perspektif ise kamu sendikalarının yönetimlerinde yok. Onlar sendikalaşmayı bir amaç olarak gördükleri için, soruna yasal pencereden bakıyorlar.

Kamu emekçilerinin önündeki temel sorun "grevli toplu sözleşmeli sendikal hak" değil; politik özgürlükleri kazanmaktır. Tüm emekçiler için politik özgürlük kazanılmadan, kamu çalışanlarının ve tüm ücretli emekçilerin sendikal hakları bile güdük kalır. Önce sendikal hak, sonra politik özgürlük yaklaşımı mekanik ve ekonomizm kokan bir yaklaşımdır. Tüm emekçiler ve halklar politik özgürlüklerden yoksun oldukları için, her emekçi kesimi kısmi haklardan yoksundur. O halde ekonomik mücadeleden bir an bile geri durmadan, politik özgürlükleri kazanma yani devrim yapma esas alınmalıdır. Kamu çalışanları şimdiye dek, sermayenin egemenliğini kabul etme dışında hiç bir politik hakka sahip olmamışlardır. Ve bu yüzden ki, kamu emekçileri, şimdiye kadar sınıflar mücadelesinde proletaryanın yanında olması gereken tutumu alamamışlardır. Kamu çalışanları sermayenin ve devletin, kendilerini soktukları kısıpın kabul etmemeli ve kölelik çemberini parçalamalıdır.

Emekçi Kamu Çalışanları

SAFLAR BELİRGİNLEŞİYOR HAYDİ GÖREV BAŞINA (*)

Emekçi kadınlar kurultayı çalışmalarının ilk pratik adımları atılırken yayınlanan Bülten'imizin ilk sayısında, işçi ve emekçi kadınlara, kendini onların yanında gören aydın kadınlara, demokratik kitle örgütlerine, işçi ve kamu emekçilerinin sendikalarına, meslek odalarına, derneklere ve tabii, özellikle kadın sorununa sınıfsal bir açıdan yaklaşan siyasal eğilimlerden kadınlara sesleniliyor, bu ortak kitlesel örgütlenmeye, birlikte çalışmaya katılmaya ya da bu çalışmaya bir biçimde omuz vermeye çağırılıyordu. Bu çağırının yankı bulduğu söz götürmez ve elle tutulur bir gerçektir.

Kuşku dolu sorular, deneyim eksikliği, engel ve zorluklar ortak çalışmanın, anı yakalamanın bir boşluğu doldurmanın, yerindeliğin gücüyle aşıldı. Konuşan Türkiye, demokratik ve şeffaf toplum diyen hükümetin memurları kurultayın toplanmasını engelleme marifetini gösterdiler. Bunda şaşılacak bir şey de yok. Sınıfsal tavır alışın pek çok ilde yankılanması, doğal bir biçimde karşı tavır alış da geliştirdi. Kazanan biziz. Büyük bir coşku ve özveriyle berrak bir görüş açısıyla yürütülen çalışmalar, meyvelerini veriyor, saflaşmanın belirginleşmesi bizim ilerleyişimizi anlatıyor. Devletin, gerçek siyasal ve sınıfsal kimliği ile Emekçi Kadınlar Kurultayına tavır alması çok şey anlatıyor.

Gelinen durumda daha da büyük bir sorumluluğumuz var. Biliyor, siyasal mücadelenin sorun-

ları kuvvetle çözülür. İşçi ve emekçi kadınlardan ve yerini onların safı olarak belirleyen siyasal güçlerin, sendikaların, meslek kuruluşlarının, derneklerin vb. en geniş kesimleri birleştirmek, daha büyük bir kuvvet oluşturmak ve kendimizi dayatarak sonuca gitmek sorumluluğumuz var.

Saflaşmanın düşünsel, pratik ve eylemi olarak belirginleşmekte oluşu iyi bir gelişme. Bu çalışmanın biriktirdiği kuvvetler asla küçümsenemez. Ama "BİZ" bu kadar değiliz. Bu, "BİZ" sözcüğüne mim koyun! Barikatın işçi ve emekçi kadın yığınların tarafında yer alan öznel ya da nesnel olarak onların yanında olan bütün toplumsal ve siyasal güçleri ifade ediyor, "BİZ" sözcüğü. Çalışma içerisinde yer alanlara olduğu gibi yer alması gerekenlere de açık bir mesajdır, bir çağrıdır bu.

Başlangıç çağrısı yankı buldu. Olumlu başarılı bir çalışmanın sevinç ve gururunu yaşadık. Bunları bir basamak gibi kullanarak daha ileri gitmek, daha büyük başarı ve kazanımları yakalamak gerekiyor. Çalışma ve mücadele sürüyor. Çağrımızı bugünkü durumda yeniden ve gur bir sesle, her bir yanda bizimkilere taşımamız, ulaştırmamız gerekiyor.

Çalışmalarda yer alanlar, ulaşılan her alanda çalışmalarını derinleştirmek, işin ucundan tutan herkesi bu çalışmanın gerçek bir sahibi, bir neferi haline getirmek, dün ulaşılamayan alanlara çalışmayı taşımak görevimiz var. İşçi-

mızı yeni alanlara taşıyalım. Ulaştırdığımız alanlarda tutuşturduğumuz ateşi körükleyelim.

Asıl sözcüğümüz, kendilerine bittikleri rol ve misyonla, ikircimsiz bir biçimde bu çalışma ve örgütlenme içinde yer alması gereken siyasal akımlardan kadınlardır. Bir çok biçimde barikatın aynı tarafında olduğumuzu ilan etmek yetmiyor. Çünkü tartışma götürmez bir biçimde işçi ve emekçi kadın kitlelerini kucaklayan, onları aydınlatan, örgütleyen ve birleştirerek özgürleştiren ve siyasal kişiliklerini geliştiren, mücadeleyi ileri taşıyan bu çalışma içinde yer almak, görev ve sorumluluğunuz var. Bütününle demokratik ilke ve kurallar üzerine yükselen, tümüyle gönüllülüğe dayanan bu çalışmada, yer alan emek harcayan herkesin eşit hakları da var. Sürece şu ya da bu aşamada katılmak, ne kimseye bir ayrıcalık yaratıyor, ne de kimseye hesap verme sorumluluğu gerektiriyor. Ama süreç geri döndürülemez. Küçük hesapların kısır yarışı değil, bir büyük ve haklı davayı birlikte omuzlamanın, birlikte çalışmanın, kolektivizmin, ortak çalışmayla geleceği birlikte kurmanın, başarıyı paylaşmanın gücünü ortaya koyalım. El ele verelim, ve saflaşmayı en geniş işçi ve emekçi kadınların katılımını, siyasal bilinç ve iradelerinin, eylem güçlerinin geliştirilmesini başaralım.

* Bu çağrı, Emekçi Kadınlar Kurultayı hazırlık çalışmalarını sürdüren platform tarafından yazılmıştır.

HALKLARIN HAYATI MESELELERİ ANÇAK KUVVETE BAŞVURULARAK HALLEDİLİR⁽¹⁾

(...)

"Üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması, en sonunda bunların kapitalist kabuklarıyla bağdaşmadıkları bir noktaya ulaşır. Böylece kabuk parçalanır. Kapitalist özel mülkiyetin çamur çalmıştır. Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilirler..."⁽²⁾

Karl Marx 120 yıl kadar önce olacağını, nedeniyle birlikte en kısa, en ayırtıcı ve en çarpıcı ifadeyle böyle bildiriyordu. Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi süreci olan proleter devrimler çağı başlamakta gecikmedi, Kapitalizmin tekeleli aşamada çürümesiyle birlikte burjuva egemenliğindeki dünyada geldikleri açıldı. Kapitalistler, önemli kalelerini kaybettiler. Sınıf savaşını, günümüzde de tüm şiddetiyle sürmekte ve son burjuva da aşıyağı edilip özel mülkiyet toplumsal mülkiyet haline getirilinceye kadar da sürecek. Yeryüzü, asalak sınıftan, bir daha belini doğrultmamak üzere temizleninceye dek proletarya, silahını, elinde sınımsız tutacak. Ancak nihai kurtuluşla (Komünizm) birlikte silah da, her türlü baskı ve zor aygıtı gibi gereksizleşecek ve asarı atika müzesinde yerini alacak.

Proletaryanın ekonomik kurtuluşa ulaşmasının ilk koşulu politik iküdan yani burjuva devlet aygıtını parçalayıp yıkmak (yoksa her boydan revizyonistin savunduğu gibi "ele geçirmek" değil) ve sosyalist üretim biçimini hayata geçirmek üzere proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Bürokrasi ve militarizm üzerine kurulu olan kapitalist devlet aygıtını parçalayıp yıkmak için zora başvurmak da pek kolay anlaşılacağı üzere bir zorunluluktur. Zora dayalı mücadele kavramından da silah unsurunu çıkarmak, onu üç aşığı beş yukarı barışçıl mücadeleyle aynı kefeye koymak olacaktır.

Sözü mümkün olan en kısa biçimyle tutup silahlı mücadelelerin zorunluluğunu ortaya koyduktan sonra, Leninist Gerilla Birlikleri'nin gereğine ve mücadele anlayışına da kısaca değinelim. Türkiye ve K.Kürdistan'da başlamış olan iç savaş süreci daha bugünden ne kadar sert ve kıyasıya bir ölüm kalım savaşı biçiminde geçeceğini gözler önüne sermektedir. Proletarya ve devrimci ittifaklarının devrim mücadelesinin başarısı, bu amansız savaşın kazanılmasına bağlı olacaktır. Bu savaşını kazanmak için, tüm devrim güçleri silahlanmak ve silahlı mücadeleyi yoğunlaştırmak zorundadır. Silahlı mücadeleyi yoğunlaştırmak, yükselmek ve en nihayet bu zora dayanarak

devrimi başarmak da, öncelikle bu zoru düzenlemek ve disipline etmekten geçer.

Buradan hareketle oluşturulmuş olan Leninist Gerilla Birlikleri, ülkelerimizde, iç savaşın devrime taşınması sürecinde hayati önemini artırarak sürdürecektir. Ülkeden ülkeye farklılıklar gösteren gerilla mücadelesi, ilkel sosyalistlerin iddia ettikleri gibi yegane mücadele biçimi olmayıp, ancak diğer mücadele biçimleriyle birlikte ele alındığında anlam kazanır ve amaca götürür. İç savaş sürecinin, değişik boyutlarda da olsa (bütün alanlarda aynı anda ve aynı boyutta bir iç savaş patlak verseydi, bu, herhalde tarihte müstesna olaylardan biri olarak kabul edilirdi) ülkelerimiz genelini kapsar ve derinden etkiler biçiminde yaşandığı günümüzde gerilla mücadelesini kır, şehir vs. diye ayırtmamızı nesnel zeminleri yoktur. Ülke genelinde verilecek gerilla mücadelesi de, anlaşılacağı üzere son derece hareketli ve sıkı disiplinli, merkezi otoriteye bağlı olarak gerçekleştirilecektir. Devletin militarist gücünü temsil eden ordu ve polis teşkilatları başta olmak üzere faşizmin kurumları, önde gelen şahsiyetleri, işkenceci ve ihbarcılar IGB'nin doğrudan hedefleri arasındadır.

Yukarıda kısaca bahsettiğimiz perspektif doğrultusunda:

12.03.1993 tarihinde Yeni Bosna'daki inzibat karakoluna birliklerimiz ve otomatik silahlarla bir saldırı düzenlenmiştir. Saldırıda, doğrudan TC ordu kurumu hedef alınmış olup, binada maddi hasar meydana getirilirken ölen ya da yaralanan olmamıştır. Eylem noktasında gerillalarımızca, üzerinde "13 MART'IN HESABINI SORACAĞIZ! TKEP/L, IGB" yazılı bir pankart bırakılmıştır.

13 Mart 1982'de Türkiye ve K.Kürdistan proletaryası ilk kez üç içi savaşçısını idam sehpasında kaybetmişti. Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar. Üç yoldaş, genç savaşçılarımıza isimlerini verdiler. Giderek daha diri, daha güçlü oldular, olmaya da devam edecekler. Askeri faşist cuntta 13 Mart'ta yoldaşlarımızı kademekle bizleri yeneceğini, caydıracağını, moralimizi bozacağını düşündü. Oysa 13 Mart bizim anma günümüzdür ve 13 Mart'ta yoldaşlarımızı anmamız demek, 13 Mart'ın faşizmin matem günü olması anlamına gelecektir. Her 13 Mart geldiğinde burjuvazi, aynı kabusu daha da sarsıcı yaşayacaktır.

Kokmuşluğun fedailer! Ölumsuz olduğumuzu anlayamayan sefiller! Ölmeyiz biz, sembol olu-

KOZLU KATLIAMININ YILDÖNÜMÜNDE GMİS MEVLÜT OKUTTU

3 Mart Tekelci kapitalizmin Kozlu'da yüzlerce madencilik katliamı günün yıldönümüdür. 3 Martta katliamların anısına Kozlu ocak girişinde bir saygı duruşu yapıldı. Kent meydanındaki madencilik anıtına da ilerici-devrimci ve demokrat güçler, Kamu ve İşçi sendikaları tarafından çelenkler bırakılarak saygı duruşunda bulunuldu. Emekçiler ve Devrimci güçler yeterli düzeyde olmasa da katliamı kınayarak, katliamları anarak ve işçileri andılar.

Katliamı hatırlayabilen Genel Maden-İş de işçilerin anısına mevlüt okutarak "sınıf mücadelesinde keşfedilmemiş etkili bir yöntem" buldu. "Mevlütün ilahi gücü sayesinde kapitalizm ve TTK ağaları dize

gelerek hatalarını kabul ettiler!"

Gerçek GMİS yönetimi katliamın sorumlusu Tekelci kapitalizm ve T.T.K yöneticilerinin yakasına yapışacağına katliam sırasında ne işverende ne de işçi de hiçbir hata bulunmayan ODTÜ Raporunun üzerine gideceğine, mevlüt gibi etkili bir eylemle(!) işi çözümlendi.

Maden işçileri kendileriyle ve şehitleriyle day eden sendika yöneticilerinden hesap sormalıdır. Katliamın ortağı olan GMİS yöneticileri er geç yaptıklarının hesabını işçilere vereceklerdir.

**KAHROLSUN SARI SENDİKACILIK
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE BİRLİĞİ**

ZONGULDAK'TA ADINA YAKIŞMAYAN 8 MART

Zonguldak'ta 8 Mart adına yarasız şekilde Emekçi kadınların günü değil, burjuvazinin propaganda alınına döndürüldü. Burjuvazinin çanak yalayıcısı olan Genel Maden-İş, Zonguldak'ta Emekçi sınıfların mücadelesine yaptığı ihaneti 8 Martta da tekrarladı. GMİS'in yaptığı çağrıya Tez-Koop İş, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Maliye-Sen, Eğitim-İş, Doğru Yol, SHP, CHP, Refah Partisi Eczacılar Odası, Spastik Çocuklar Derneği, Esnaf, Kadınlar ve Yardım Sevenler Derneği katılarak bir platform oluşturdu. GMİS böylece "Milli Mutabakat"ı sağlayarak Emekçileri burjuva ve gerici-faşist partilerin safına çekmeyi başardı. Kamu Emekçileri Sendikaları-

nın çabaları da bu sonucu değiştiremedi.

M.E.B Köksal Toptan'ın eşi Saime Toptan, sanatçı Esin Avşar ve Prof. Dr. Gamze MOCAN'ın konuşmacı olarak katıldığı 8 Marttan bir gün önce Bartın milletvekili olduğu için gerici Köksal Toptan'a da GMİS tarafından konuşma izni verildi. Böylece 8 Mart GMİS ve Doğru Yol partisinin ittifak gününe dönüştü. Köksal Toptan'da dinleyicilere İslam dininin erdemlerini anlatarak senaryoyu tamamladı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kadını aşağılayan bir gün durumuna getiren GMİS'in saflarının nerede olduğu böylece bir kez daha

çok açık olarak ortaya çıktı. Son günlerde platformdan çekilmesi gereken Kamu Emekçileri Sendikalarının da çekilmekte tereddüt olması bu sendikalara yakışmayan bir tavır oldu. Ancak bu sendikaların hatalarını anlamış olduğu görüldü.

Zonguldak'ta bundan sonra oluşturulacak platformlarda burjuva ve gerici-faşist güçlerle bunların çanak yalayıcısı GMİS'e dikkat edilmelidir. Zonguldak'ta 1 Mayıs ve bundan sonraki mücadele GMİS'le birlikte değil, GMİS'e rağmen maden emekçilerinin de desteği ile yürütülmelidir.

GMİS yönetimi demokratik güçlerden soyutlanarak teşhir edilmelidir.

DEVİRİMCİ EMEK OKURLARINA YÖNELİK BASKILAR SÜRÜYOR

12 Eylül askeri faşist darbesiyle 80 öncesi yükselen devrimci muhalefet kanlı, faşist devlet terörüyle bastırılmaya çalışıldı. Bu, büyük oranda başarıya da ulaştı. Uzun süre devrimci hareket aldığı ağır yaraları sarmadı, belini doğrultamadı. Bugüne kadar gelen süreçte ise darbeci cuntanın devamı olan aynı karakterdeki hükümetler, aynı uygulamaları devam ettirerek, tekrar yükselen devrimci muhalefeti bastırmaya çalışıyor. Devrimciler yine işkencelerden geçiriliyor, yine yargısız infazlar yapılıyor, yine gözaltında kayıplar, yine cezavahşilerin de ki tutuklulara yönelik "rehabilitasyon" uygulamaları. Faşizm, devleti, basını, tüm diğer güçleriyle saldırmıyor; halklar ise tüm baskı katliamlara rağmen muhalefetini yükseltmeye, devrimin şafağını kızılaştırmaya devam ediyor, edecek. Yine biliyoruz ki faşizm daha da vahşileşecek baskıları yoğunlaştıracak.

Faşist baskıların en sıradan ve yakın örneklerinden birini vereceğiz. Geçtiğimiz sene Mayıs ayında Antakya'da bir Devrimci Emek okuru gözaltına alınmış, bir hafta boyunca jandarma ve siyasi şube işbirliğinde işkenceler yapılmış, çıkarıldığı nöbetçi savcılıkta ise serbest bırakılmıştı. Gereksiz işe yarasız, "Nurhak Dağların da Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecektir." adıyla yapıştırmak, yasadışı Devrimci Emek dergisi ve yasadışı marksist kitaplar bulundurmak. Bu okurun tutuksuz yargılanması 11 ay sürdü. 11 ay sonra sonuçlanan mahkemede 10 ay hapis ve 40 milyon lira para cezası kesinleşti. Haberi alan jandarma hemen evini basarak ken disini bulamayınca babasını almış ve bir süre tehdit ettikten sonra bırakmıştır.

Faşizm baskılarını, vahşetini ne kadar artırır ise artırsın, ne kadar güçlü olursa olsun, halkların muhalefetini bastırarak güce sahip değildir, asla olmaz, olamayacak. Çürümüş, ömrünü tüketmiş düzenlerini hiç bir güç diktirmeye, devamını sağlamaya yetmeyecektir. Devrimin önüne set çekilemez...

Antakya'dan bir Devrimci Emek okuru

ÇAĞLAYAN VE BAĞLARBAŞI'NDA MİTİNG YAPILDI KÂĞITHANE BELEDİYE İŞÇİLERİ ANKARA YOLUNDA

Tekelci sermaye girdiği derin krizden çıkma umuduyla KİT'leri Belediyeleri özelleştiriyor, sömürüyü kat kat çoğaltıyor, işçi ve emekçileri işten çıkarıyor. Fakat sermayenin krizlerinden en fazla etkilenen direk yüz yüze gelen işçi ve emekçiler gün geçtikçe politikleşmeye, sömürü ve baskılara karşı tepkilerini yükseltmeye devam ediyor. 2 Nisan günü tüm Avrupa ülkelerinde işçiler işsizliğe karşı protesto eylemlerine girişti. Aynı şekilde Türkiye'de de işçi kıyımı, yapılan mitinglerle protesto edildi. Çağlayanda Belediye-İş'in girişimiyle yapılan mitingde 1000'e yakın işçi bulundu. Polisim olağan üstü önlemler aldığı miting alanına dergi pankartları dahi alınmadı. Sendika görevlilerinin konuşmalarından sonra miting sona erdi. Kitle dağılırken polis bir kişiyi gözaltına aldı.

Bağlarbaşı'nda belediye işçilerinin girişimiyle yapılan mitingde de işsizlik ve yoğun sömürü kınandı. Çeşitli sendika görevlileri ve Kâğıthane belediyesinde işten atılan bir işçinin konuşması olarak katıldığı miting iki saat sürdü. Mitinglerde "Kâğıthane işçisi yalnız değildir", "işçiyiz, haklıyız, kazanacağız", "Yaşamın işçilerin mücadele birliği", "Bekle Ankara geliyoruz", "İşçi kıyamına son", "Baskılar bizleri yıldıramaz" sloganları atıldı.

13 Nisan salı günü Kâğıthane belediyesinde işten atılan işçiler, aylar süren eylemliliklerini Ankara yu-

rüyüşüne dönüştürüldüler. İşten atılan 340 işçiden 120'sinin katıldığı yürüyüş, 13 Nisan sabahı başladı. Kâğıthane belediyesi önünde toplanan işçiler, pankartları ve sloganlarıyla belediyesinin önünden yürüyüşe başladılar. Demokratik Kitle Örgütlerinin de desteklediği yürüyüş Kâğıthane çıkışında işçilerin otobüslere binerek hareket etmeleriyle devam etti. Aynı gün Gebze'de otobüslerden inen 120 kadar işçi, kendilerini uğurlamaya gelen kitlenin coşkulu alkışları ve sloganlarıyla Ankara yürüyüşünü başlattı. Polisim çevrede geniş güvenlik aldığı yürüyüş olaysız başladı.

Yürüyüşe başlayan işçiler, günde ortalama 20 km. yürüyeceklerini, 25 gün sonra Ankara'ya gireceklerini, bütün işçilerin ve demokratik kitle örgütlerinin yerleşim merkezlerinde kendilerini desteklemelerini ve Ankara girişinde aktif biçimde kendi-

leriyle davranmalarını istediler.

Öte yandan 14 Nisan'da Güngören, Bağlar ve Bahçelievler belediyesinde çalışan işçiler, bu ilçelerin daha önce bağlı olduğu Bakırköy belediyesindeki alacaklarının ödenmemesini, özelleştirmeleri ve işten atmaları protesto için yine sokaklara çıktılar. İncirli girişinde toplanan işçiler, Bakırköy Özgürlük Meydanına doğru yürüyüşe geçtikleri sırada polis barikatıyla karşılaştılar. Oturma eylemine geçen işçiler yarım saat kadar bekledikten sonra yeniden yürüyüşe geçtiler. İşçilerin kararlılığı polisim geri adım atmasını getirdi ve yürüyüş devam etti.

Özgürlük Meydanına gelen işçiler, burada halka bildiri dağıtarak eylemlerinin amacını anlattılar. Mesai saati bitimine kadar vevne kuyruğu eylemi biçimine dönüştürerek devam ettirdikleri protesto, akşam sona erdi.

PANCAR ÜRETİCİLERİ VE SORUNLARI

Yazılarınızı çok yakından izleyen bir pancar üreticisiyim. Dergide bugüne kadar pancar üreticilerinin sorunlarıyla ilgili bir yazıya rastlamadım. Bu nedenle yaşadığımız sorunları aktarıyorum. Dergimizde bu konuda bir kampanya başlatılmasını, pancar üreticilerinin sorunlarıyla yakından ilgilenilmesini istiyorum. Gerekirse işkiler yakalayıp, bu konuyla daha yakından ilgilenmenizi, pancar paraları dağılırken özel sayılar çıkarıp halka dağıtılmasını, halkta bir uyanış, bir simge olmanızı istiyorum. Halka yapılan haksızlıklara tahammül edemeyen, bu halkın bir parçası olarak çiftçilerin sorunlarına da devrimci bir düşünceyle yaklaşıp, çözüm yollarını gösterip, çiftçileri de devrim davasına kazanmamızı istiyorum. Bu düşünce ve isteklerimi kısaca belirttikten sonra esas konuya geliyorum.

Tekelci devlet, Tarım Kredi, Şekerbank ve diğer kuruluşları özelleştirip tekelere arpalık yaparken, çiftçinin parasını ne kadar ödemesem de işletsem, nasıl daha çok sömürsem, çiftçiye daha nasıl zorluklar çıkarsam diye hesaplar yapıyor.

Çiftçiler pancar teslim zamanı köy köy, nahiye nahiye, şehir şehir dolaşüyor, hangi bölgede hangi gün pancar teslim edilecek diye listeler çıkarıp gruplandırıyor. Bu arada pancar çamurdan, kardan bozuluyor, fire veriyor. Pancar teslim etmek için bir kâğıt istiyorlar ki, bu da üzerinin tuzu bilberli oluyor. Bölge şeffaflığına gidip çavuşu ara, çavuştan kart al, pancarını sök. Eğer kâğıdı alamazsan pancar tarlada kalırmış, bozulmuş kimin umurunda. Alan memnun, satan perişan. Pancar söküm zamanı para bulamazsın,

amele getirip götürmek için traktör bulamazsın ki amele çalıştırıp yetiştiresin. Fabrikaya teslim ederken hafif bir yağmur çiselese, 9 ilâ 12 arasında fire düşerler. İtiraz edersen kantarda görevli çavuşlar toprak analizi diyerek fireyi dörtte bire kadar yükseltirler.

Sorun teslimle bitmiyor; başlıyor. Tohumu tarlaya attıktan bu yana tefeciden burjuvaya, bankadan kooperatife kadar borca batmış durumdasın. Gübre için bile kooperatif sayesinde faiz alıyorlar, ama çiftçinin teslim ettiği pancarın parası aylar sonra ödenmesine rağmen faiz falan yok. Tarım Kredi kooperatifleri, borçlar zamanında ödenmezse, bu paraları faizleriyle birlikte bizden alır. Üstelik biz çiftçiler, bu krediyi almak için koşutur; senet imzala, tarlanın tapusunu ver, ipotek koydur, bir de bunlarla uğraşırız. Tabii bizden aldığı pancar şeker haline gelip halka satılincaya kadar, pancar üreticisine para ödenecek diye defalarca zam yaparlar, bu paraları da yine halkın cebinden çarlarlar.

Üretilen şeker ambarlara sığmaz olunca başka ambarlara taşınıyor. Devlet artık kaşınıyor, çünkü, çiftçiden aldığı pancarın parası 9-10 aya yakın mali sermayenin elinde kullanılıyor; Hayali ihracatçıya gelir, Kürt halkına kurşun, sadece Kürt halkına da değil, devrimci mücadeleyi sürdürenlere kurşun ve bu kurşunları sıkın burjuva uşaklarının aylık harcamalarını karşılamak için maaş, dinci-faşist grupların gelişip güçlenmesi için harcamalar yapıyor, MİT, Özel Harp Dairesi, Kontrgerilla gibi resmi faşist kurumların giderleri karşılanıyor. Devlet, bizim paramızı vereceğine, bankalara falzsız kredi veriyor, batık şir-

ketleri kurtarma operasyonlarına gidiyor. Sağolsun, enayiler uyanın diyor. Halkımız da halen şükretme huyundan vazgeçmiyor. Ayağında lastik ayakkabı, sırtında yamalı ceketli, cebinde birinci paketi, perişanlıktan püfürde püfür. Hakkımızı istedik yargısız infaz, işkence, küfür; biz çalıştık onlar kazandı. Dumani yel alsın, sen çalış ol alsın, senin çektiğin sıkıntı, çile sana kalsın...

Yeter bel! Bıçak kemiğe dayandı.

10. aydan sonra kâğıt kaldırılır, çiftçi pancarı teslim etmek için uzun kuyruklar oluşturur. Tarla, kardan, kıştan, çamurdan bataklık olup çıkılmaz hale gelmeden pancar teslim etmek için koşutur ha koşutur. Fabrikanın kapasitesi bunu işlemeye yetmez; maaş, Turhal şehirlerarası terminali ile fabrika arasındaki geniş araziye yığılır. Bazen 3-4 ay burada kalır. Bir kısmı çürür, bir kısmı yüklenme boşaltma sırasında tahrip olur gider, kalanı devlet tarafından tekelere arpalık yapılır; tekel de kedinin kaptığı civciv, yılanın yuttuğu kurbağa misali cik cik, vrak vrak yutar.

Bu da yetmez, devlet, çiftçiye, belirlenen fiyatın altında para öder, paraları geç öder. Bu da yetmez, bir yerde çığ yürür, kes çiftçiden; bir yerde deprem olur, kes çiftçiden. Kes dar gelirliden, emekliden, emekçiden. Bir yerde savaş olur, yardım bahanesiyle kes çiftçiden; milliyetçi, şoven, Turancı düşüncelerle Afgan, Bulgar, Boşnak, Azerbaycan'a yardım; Somal'yl işgal; Mehmetçik vakfına yardım; kea çiftçiden, emekçiden... Ona yardım, buna sömürü, oyun hep aynı; çiftçinin ürettiği malı sıfıra indirip, çiftçiye perişan ediyor, bizden çaldığını

aracıya, tefeciye, tüccara, tekellere veriyor. Tarlada çalışan ırgatları, hele de kadınları bedava denecek bir ücretle çalıştırıyor (kadın ırgatın günlüğü 23 bin lira).

Biz bu kafayla devam edersek, örgütlenip, sendika kurup haklarımızı, emeğimize sahip çıkmazsak, bu iş böyle gitmeye devam eder; onlarda kanımızı iligimizi emer dururlar.

Türkiye'de işsizlik çığ gibi büyümüş, işsizler her tarafı sarmışken, onlar, Afganistan'dan, Yugoslavya'dan vb. yerlerden kaçıp buraya gelen karşı-devrimcileri fabrikalara işçi olarak alıp, sivil faşist örgütlenmeyi güçlendiriyor, emekçilerin gelişen mücadelesinin önüne set çekmeye çalışıyorlar.

Ayrıca, Şeker fabrikasının atıkları çevre ve insan sağlığı açısından

dan da tehlikeli boyutlarda kirlenmeye yol açıyor. Fabrikada pancarı yıkamak için kullanılan ham asitli su Yeşilirmağa bırakılıyor. Bu da ırmak boyunca doğada bir çok tahribat yapıyor. En kötü yanı ise; fabrika çalıştığı sırada ve yaz ayları boyunca pancarlar fabrika önündeki alanda temizleniyor ve atık sular burada bir gölet oluşturuyor. Buradaki toprak âdeta bir betaklık halinde ve göletin kokusundan yaz boyunca bölgeden geçmek dahi mümkün değil. Göletteki birikme çoğaldığı zaman, bu sular hemen Yeşilirmağa boşaltılıyor. Yani emekçileri iş bitince sokağa attığı gibi, suyla da iş bitince yallah ırmağa.

Bunun faturası yine çiftçiye, köylüye ödetiliyor. Çünkü, Turhal'dan Çarşamba'ya kadar Yeşilirmaktan başka hiç bir sulama

imkânı yok. Asitli su toprağı mahvettiği gibi, ekinleri ve insanları da mahvediyor.

Şeker fabrikasının bacasından çıkan tozlar ve duman, etrafa çöküyor, insanları ve bitkileri nefes alamaz hale getiriyor. Ayları bile korumak için kredi veren, yatırım yapan devlet, önce fabrikanın bacasına bir filtre taktırıp nefes almamızı bir parça olsun kolaylaştır-sın. Ama bunu yapamaz. Çünkü bu durumda biz emekçilerin sırtından kazandığı, emeğimizden çalıştığı paralar kâr olarak cebine giremeyecek. Bu da soyguncu düzenin esasına ters.

**ARTIK
UYANMANIN ZAMANI GELDİ
ÜRETEN BİZİZ,
YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ!
PANCARDA SÖMÜRÜYE SON!
Turhal'dan bir pancar üreticisi**

EĞİT-SEN'Lİ ÖĞRETMENLER İLKSAN'DAKİ YOLSUZLUKLARI PROTESTO ETTİ

Eğit-Sen üyesi bin kadar öğretmen 15 Nisan perşembe günü "1943 yılında ilkökul öğretmenleri arasında yardım ve dayanışmayı geliştirmek amacıyla kurulan İLKSAN'da yapılan yolsuzlukları protesto etmek için Sultanahmet meydanında bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında "İLKSAN'ın tarihsel süreç içerisinde amacından uzaklaştırılarak öğretmenlerin maaşlarından kesilenlerle ayda 15 milyar bulan gelirin iktidarların ve belli çıkar çevrelerinin arpalığı haline getirildiğine, yönetiminden öğretmenlerin uzaklaştırıldığına, İLKSAN'daki yolsuzlukları ortaya çıkarmış gözükken ANAP'a da güvenmediklerince, günümüz hükümetinin de bu yolsuzluklardan haberdar olup göz yumduğuna, öğretmenlerin yönetim, denetim ve işleyişinde söz ve karar sahibi olamayacağı açık olan TÖYAK'ın gerçekleştirilmeye çalışıldığına değinen Eğitim-Sen'li öğretmenler;

"Sendikamız EĞİT-SEN ve yüz binlerce ilkökul öğretmeni, İLKSAN'daki yolsuzlukların hesabı sorulmadan adı ne olursa olsun bakanlık tarafından oluşturulan benzer projelere onay vermeyecektir. Bu nedenle en kısa sürede İLKSAN ana tüzüğü değiştirilmeli, demokratik seçimlerle sandığın gerçek sahipleri olan ilkökul öğretmenleri İLKSAN üzerinde söz-yetki ve karar sahibi olur duruma gelmelidir.

"Yıllardan beri giderek büyüyen sorunlarımızın aşılmasının tek yolunun örgütlü mücadele olduğunu biliyoruz. Eğitim emekçilerinin ekonomik, demokratik ve mesleki sorunlarını çözmek amacıyla bir araya gelip kurdukları EĞİT-SEN, İLKSAN'daki yolsuzlukların da diğer sorunların da aşılması için mücadelesine kitlesel ve meşru zamanlarda devam edecektir. Bizim için çözüm iktidarlardan beklemek değil, grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarımızı kullanmaktır." dediler.

Çeşitli dövizler taşıyan, Eğitim-Sen pankartları açan öğretmenler, "İLKSAN bizindir, bizim olacak", "Yaşasın Eğitim emekçilerinin grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar mücadelesi", vb. sloganlarla adliye binasına kadar yürüdüler. Adliyeye gelen öğretmenler, savcılığa İLKSAN'daki yolsuzluklarla ilgili olarak suç duyurusunda bulundular.

DANDY İŞÇİLERİ ARTIK YETER DEDİ; MÜCADELE YÜKSELİYOR!

Kapitalizm tüm dünyada derin bir ekonomik kriz içerisinde. Tüm dünyada işçi ve emekçi sınıflar bu krizden paylarına düşeni fazlasıyla çekiyor. Burjuvazi, krizinin de etkisiyle zaten yoğun olan artı değer sömürsünü iyice azgınlıştırıyor, sömürünün ilginç yöntemlerini uyguluyor. Özellikle Türkiye gibi geri kalmış ülkelerde sömürü, emekçilerin hayatını iyice çekilmez hale getiriyor. Ekonomik kriz, politik alana da yansıyor, derinleştikçe derinleşiyor ve kapitalizm büyük sona doğru hızla ilerliyor. Bugüne kadar susmuş, sesini çıkarmamış, sömürüye boyun eğmiş işçi ve emekçi sınıfları yaşanan sürecinde etkisiyle hızla politikleşiyor, yoğun eylemliliklerle ekonomik hakları için politik mücadeleye atılıyorlar.

Burjuvazi ise; bu uyanış karşısında işçilere karşı politik, ekonomik ve askeri zorunu her zamankinden daha yoğun olarak faaliyete geçirmiş durumda. Asker, polis, sarı sendikacılık ve reformizm halkların önünde çok büyük ve aşılması gereken engeller olarak duruyor. İşçi sınıfı ise zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hızla anlıyor ve kurtuluşu için mücadelesini yükseltiyor. Daha dün üzerine ateş açılmış belediye işçileri, sarı sendikacılığa karşı çok büyük mücadelelerden sonra haklarını alabilen İzmir belediyesi işçileri, her tür askeri zorla karşı karşıya ka-

lan Zonguldak maden işçileri ve halen Ankara yolundaki Kâğıthane belediyesi işçileri gibi, bugün DANDY ciklet fabrikası işçileri de ekonomik-demokratik hakları için mücadele yolunu seçtiler. Sömürünün çok ilginç yöntemleriyle karşı karşıya kalan DANDY işçileri yıllardan beri yaşadıkları azami sömürünün hesabını sormak ve bu sömürüye son vermek için eylemlere başladılar. 400 civarında, işçinin çalıştığı fabrikada kadrolu ve sendikali işçi sayısı 90 civarında, diğer işçiler ise; altı veya üç aylık sözleşmelerle işe alınıyor, süre bitiminde sözleşmeler yenileniyor ve böylece patron kıdem tazminatı, maaş zammı, ikramiye gibi yüklerden kurtulmuş oluyor. Fabrika dört ayrı şirket olarak gösteriliyor, sözleşme süresi dolmuş olan işçiler şirket değiştirilmiş gibi gösterilerek maaşlar sürekli asgari ücret seviyesinde tutuluyor. İşçilerin sendika üyesi olmaları engelleniyor.

DANDY'de son olarak işçilerin sendikalaşmasına öncülük eden Sefa Çakır isimli işçinin 10 Nisan cumartesi günü işten çıkarılmasıyla işçiler direnişe geçtiler. Direnişe Tez-Koop İş sendikasına bağlı işçilerde katılıyor. İşten atılan arkadaşları geri alınmaya kadar eylemlerine devam edeceklerini söyleyen işçiler, fabrikada yemek boykotu yapıyor ve üretimi durdurma tehditleriyle patrona baskı yapmaya çalışıyor-

lar. Sendika yöneticileri işçilerin direnişi karşısında patronun kınatları altında gizlenmeye devam ediyor ve işçileri uzlaşmaya ikna etmeye çalışıyor. Direnişteki işçiler her gün sendikaya giderek sendikayı da sıkıştırmaya çalışıyorlar. Bu arada işten atılan Sefa Çakır, fabrika önünde açlık grevine başlayacağını söylüyor. İşçiler sendikamanın iki yüzlülüğünü görmüşler, sendikaya kesinlikle güvenmiyorlar ve kendi haklarımızı kendimiz alacağız diyorlar.

Bu çerçevede DANDY işçileri toplu vizite eylemi yaptılar. Yaklaşık 200 işçinin katıldığı eylemde işçiler uzun süre vizite almak için beklediler bu sırada üç minibüs ve iki binek resmi polis otosu fabrikaya geldi. Fabrikadan çıkan işçiler, polis kordonu altında uzun süre toplu halde yürüdükten sonra otobüslere binerek Osmaniye SSK hastanesine gittiler.

DANDY işçisi artık uyandı, ne sarı sendikacılık ne diğer baskılar onları yıldıramayacak, sömürüzincirlerini kırmalarını engelleyemeyecektir. Ve siz sayın burjuvalar yüzyıllardır açlık, sefaletle beslediğiniz emekçi sınıflar artık uyanırken kendi ellerinizle kazdığınız çukurdan nasıl çıkacaksınız. Katlettiğiniz halkların, gasp ettiğiniz hakların hesabını nasıl vereceksiniz.

Sisteminizin son saati çalıyor, bugüne kadar mülksüzleştirdiniz, artık mülksüzleştirilme zamanımız geliyor!

FAŞİZM DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAK

Kapitalizmin girdiği kriz boyutlandıkça faşizm vahşetini arttırıyor. 25 Martta Bahçelievlerde katledilen üç devrimci-den (İbrahim Yalçın Arıkan, Avni Turan, Recai Dinçer) ikisinin cesedi memleketlerine gönderilirken, İbrahim Yalçın Arıkan, Kocasinan mezarlığında toprağa verildi. 25 Mart günü yapılan cenaze töreni, devrimciler tarafından yargısız infazlara, katliamlara karşı bir eyleme çevrildi. Yaklaşık 400 kişilik bir grup mezarlığa toplu olarak girmek üzere yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Faşist Katliamların Hesabını Soracağız, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" vb... sloganlar atıldı, pankartlar açıldı. Kortej mezarlığın içine girdiği sırada önceden müdahaleye hazırlanmış olan

polis, faşizmin en sadık bekçilerinden Necdet Menzir'in yönetiminde kitlenin üzerine joplarla sardırmaya başladı. Menzir başladığı işi yarım bırakmama-ya kararlıydı. Katlettiği devrimcilerin cenazesine saldırarak temsil ettiği sınıfın acizliğini ve

Faşizmin katlettiği İbrahim Yalçın Arıkan'ın cenazesine de müdahale eden polis töreni engelleyemedi.

vahşetini bir kez daha kanıtliyordu. Polis pervasızca devrimcilerin üzerine saldırıyor, yakaladıklarını öldüresiye dövüyor, küfürler savuruyordu. Devrimciler ise mezarlığın içine doğru dağılmaya başlamıştı. Çatışma sırasında bir çok kişi çeşitli yerlerinden yaralandı, yuzden fazla kişi göz altına alındı, gözaltına alınanların arasında sosyalist basından muhabirlerde bulunuyordu. Dergimiz muhabirlerinden bir arkadaşımız da dövülerek fotoğraf makinesi gasp edildi. Mezar başına ulaşan altmış kişinin katılımıyla cenaze gömüldü. Bu sırada marşlar okundu, saygı duruşunda bulunuldu ve sloganlar atıldı. Devrim andından sonra toplu halde

mezarlıktan çıkıldı. Kitle dağılırken polis küfür ve hakaretleriyle kitleyi sürekli tahrik etmeye çalışıyordu. Mezarlıktan çıkıldıktan sonra ara sokaklara doğru dağılanların üzerine ateş açıldı ve bir çok kişi dövülerek göz altına alındı. Gözaltına alınlar dört gün Tozkoparan ve Kocasinan karakolunda tutulduktan sonra çıkarıldıkları Bakırköy Cumhuriyet Savcılığından serbest bırakıldılar. Tekelci sermayenin bekçisi faşist TC devleti, ölülerimizden bile nasıl korktuğunu bir kez daha gösterdi.

KATLİAMLAR DEVRİMİ DURDURAMAZ!

FAŞİST KATLİAMLARIN HESABI SORULACAK!

DAHA BİR ŞEY GÖRMEDİN BAY BURJUVAZİ!

Silahlı militanlar ODTU'lu çıktı

Ankara: Geşçiler çatışmada yakalandı

ANKARA (Devrimci Emek) - Ankara'da silahlı militanların ODTU'dan çıktığı ve çatışmada yakalandığı bildirildi. Silahlı militanların ODTU'dan çıktığı ve çatışmada yakalandığı bildirildi. Silahlı militanların ODTU'dan çıktığı ve çatışmada yakalandığı bildirildi.

KAN YERDE KALMADI

Benzin hortumunu kesen şoför teröristleri yakaladı

Komisere kurşun yağmuru

Balgazir bir tekniği geçirdi, şoför bacağı kırıldı, 3 terörist, Ahmet Yürümlü komiseri ağır yaraladı. Teröristler arabayla kaçarken, bacağı kırılan şoför hortumunu kesti. Şoför emniyetin eline, kaçırılan teröristler ise...

BİR POLİSİ AĞIR YARALI

Teröristlere suçüstü baskın

ANKARA (MILLİYET) - YÜZÜNCÜ VE SEVİN adı polisler saldırı yapmaya girişti ama şoför bir hortumla arabayı durdurdu. Teröristler kaçarken, şoför hortumunu kesti. Şoför emniyetin eline, kaçırılan teröristler ise...

Balgazir bir tekniği geçirdi, şoför bacağı kırıldı, 3 terörist, Ahmet Yürümlü komiseri ağır yaraladı. Teröristler arabayla kaçarken, bacağı kırılan şoför hortumunu kesti. Şoför emniyetin eline, kaçırılan teröristler ise...

2 Nisan tarihli bütün gazeteler şu başlığı atıyor; "Terör sokaklarda". Başlığın altında ise İstanbul'da Devrimci-Sol savaşçılarının iki polisi öldürüp beşini yaraladıkları, üç savaşçının şehit olduğu ve sokak sokak devam eden çatışmanın haberiyle, bu sefer Ankara'da 3 militanın bir komiseri ağır yaralayıp, ele geçirildikleri haberi yer alıyordu.

İstanbul'da Devrimci-Sol savaşçıları Kızıltoprak'ı, savaş alanına çevirmiş, her türlü olanaksızlığa rağmen teslim olmayı reddederek ölmeyi tercih etmişlerdi. Aynı gün, Ankara'da bir başka savaşçı grup, eylem öncesi bir ticari plakalı taksiyi alırken, polis tarafından görülüyor ve pusuya düşürülüyordu. Ancak iç savaşın kuralı teslim olmamaktır. Savaşçılar polisi kurşun yağmu-

runa tutuyorlar. Bir komiser ağır yaralanıyor. İlk pusudan kurtulan savaşçılar, çatışmayı sokak sokak sürdürerek uzaklaşmaya çalışıyorlar. Teslim olmak yok asla. Ancak kurşunları, tepeden turnağa donanmış devlet güçleri karşısında çabuk tükeniyor ve yakalanıyorlar. Ankara'da ilk kez bir sokak çatışması olduğu için polis şaşkın; bu şaşkınlığı üzerinden atar atmaz, azgınca her yere saldırıyor. Aynı akşam, birçok ev basılıyor ve çoğunu DÖB çalışmasından tanışığımız 9 kişi gözaltına alınıyor. Okulların giriş ve çıkışlarına, sivil polisler tarafından bizzat yapılan aramalar konuyor. Kovalamaca, bir hafta sonra bile, hala devam etmekte.

İç savaş ortamı, bir süreden beri Ankara'yı çalkalamaktaydı. Ankara'nın bir ucundan diğer

ucuna kadar, her adımda, sınıf savaşının sıcaklığı duyuluyordu. Çankaya'da Atakule çalışanları yürüyor ve polisle çatışyordu. Kızılay'a geldiğinizde her an işçilerin ya da memurların, başbakanlık önündeki gösterilerine rastlayabilirsiniz. Ulus'ta, grev yapan Basın-İş ve Fiskobirlik işçileri, polis çemberi altında eylem yapıyor. Zaman zaman da polislerle çatışyordu. SHP Genel Merkezi, hemen her hafta bir grup işçi ve memur tarafından basılmaya ve işgal edilmeye artık alışmış görünüyordu. Hemen her semte dağılmış üniversite ve okullar, faşistlerin ve polisin, devrimcilerle kavgalarına tanık oluyor ve hiç din-

meyen bir gerginlik ortamı yaşıyordu.

Şimdi bu topraklarda savaşçılar da var. Burjuvazinin kavgaya davet ettiği devrimciler, "davetiniz kabulümüzdür" diyerek silah kuşanıyorlar. Ne mutlu ki, son kurşununa kadar direnenlerle aynı safları paylaşıyoruz. Ne mutlu ki, sokak sokak çatışıp gözünü kırpmadan ölebilenlerle, aynı idealleri paylaşıyoruz. İçine koskoca dünyanın ve insanlığın sevgisini sığdırabilen, küçücük yürekleri ve yüksek bilinçleriyle taçlanan, silahlarıyla burjuvaziye cehennemi yaşatan bütün devrimcilere selam olsun.

Ankara'dan bir Devrimci Emek okuru

FAŞİST TC'NİN İŞKENCECİ, KOMPLOCU YÜZÜNÜN VE ACIZLIĞININ DİĞER BİR ÖRNEĞİ: «ANKARA TKEP/L OPERASYONU»

1 Nisanda üç militanın Ankara'da girdiği silahlı çatışmadan sonra polisin büyük bir korku, acizlik ve şaşkınlık içinde başlattığı "TKEP/L OPERASYONU" bir fiyaskodan ibarettir. Adresleri belli üç tane öğrenci evini basan, çoğu Devrimci Emek okuru bazılan sadece onlarla birlikte görünen insanlardan oluşan 9 kişiyi gözaltına almıştır.

Günlerce yapılan işkencelerle TKEP/L ile örgütsel bağları bulunduğu kabullendirilmeye çalışılmıştır. Bunda başarılı olamayan polis son dönemlerde bolca yaptığı "terörün kökünü kazıdık", "hepsi yola geldiler" biçimindeki propagandaya inat sesini yükselten TKEP/L karşısında yitirdiği prestijini, bu insanları basın ve televizyon karşısında tamamen mizansene, komploya dayanan bir yöntemle çıkartarak kurtarmaya çalışmıştır. Polisin her zaman ki bu komplocu senaryosuna sadık uşakları basın-yayın da ağzının salyanları akarak yardımcı olmuştur.

Önlerinde silahlar, Devrimci Emek dergileri ve TKEP/L yayınlarıyla basın ve televizyon da terörist olarak gösterilen insanlar zorla kendilerine kabul ettirilmeye çalışılan hiç bir şeyi kabul etmeyip polisin oyununu boşa çıkarmışlardır. Masanın üzerindeki aletlere sahip çıkanlar zafer işareti yaparak bunu gösterdiler diğer arkadaşları adına bir arkadaş da fotoğraf ve televizyon çekimi sırasında bunun bir komplo, polisin senaryosu olduğunu haykırmış ama tabii sahibinin sesi faşist burjuva basın bunları vermek gereğini duymamıştır. Bu prestij kurtarma operasyonundan bir saat sonra da bir çok eylemin faili olarak gösterdiği bu insanlardan çatışmaya giren üç militan dışındaki hepsi serbest bırakılmıştır. Polis tam bir acizlik ve korku içindedir. "TKEP/L OPERASYONU" olarak sunduğu şey polisin komplocu, işkenceci yüzünün göstergesi komediye varan bir senaryodan ibarettir.

Evet burjuva baylar TKEP/L meydanlarda, sokaklarda, fabrikalarda, tarlalarda, sendikalarda, okullarda, emekçi halkın içinde ve kalbindedir. Ama siz onu bulamazsınız. Korkunuz ve acizliğiniz de boşuna değildir. Bundan sonra korkunuz biraz daha artsın.

İstanbul işkencehanelerinde yükseltilen "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Fabrikalar, Tarpalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak" sloganı Ankara şubelerine taşınmıştır.

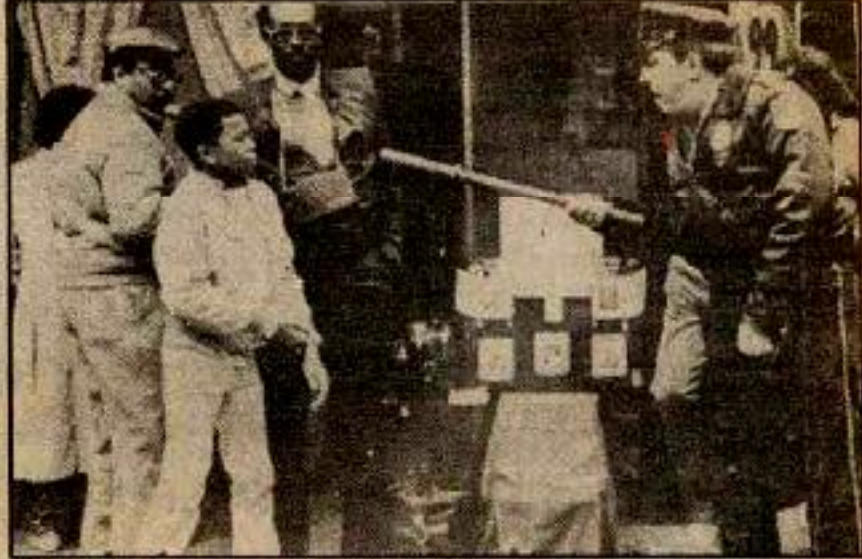
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

AMERİKALI BİLİM ADAMI ÜLKESİNİ SUÇLADI

ABD'li dilbilimci Noam Chomsky, "uluslararası terörizm çok ciddi bir sorundur ve eğer insanlar buna son vermek istiyorlarsa, bunun en kolay yolu Washington'a asker göndermektir" dedi. Haftalık İspanyol dergisi Tiempo'da yayınlanan geniş röportajda Chomsky, Küba'nın, ABD terörizminin başlıca kurbanı olduğunu da ekledi.

Batılı aydınların en tanınmışlarından olan Chomsky, röportajında ABD'nin uyuşturucu ve insan hakları politikalarını şiddetle eleştirdi ve Washington'u uluslararası terörizmin merkezi olarak nitelendi. Chomsky terörizme örnek olarak, 1950'lerin sonunda Vietnam'da ABD ve Fransız askerlerine karşı koyanların kökünü kazımaya and içen Beyaz Saray'ın 100 bin Vietnamlıyı öldürmesini gösterdi.

İlerici bilim adamı Chomsky, ABD'nin uyuşturucuya karşı yürüttüğü yanlış savaşı da eleştirerek, bunun bireysel özgürlükleri yok etmek ve Latin Amerika'ya müdahaleyi meşrulaştırmak için bir yöntem olduğunu ifade etti. Müdahale konusunda Kolombiya'nın bir örnek olduğunu söyleyen Chomsky, Peru'nun da aynı müdahaleyi yaşamasının yakın olduğunu belirtti. Chomsky, ABD'nin uyuşturucuyla 1940'lı yıllardan beri haşır neşir olduğuna inamıyor. CIA'nın İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra sendikalara ve işçi örgütlerine saldırmak için katillere ihtiyaç duyduğunu söylüyor. O zamanlar CIA'nın mafyayı yeniden kurduğunu ve mafyanın savaş sırasında azalan eroin dağıtımını CIA yardımıyla yeniden düzene koyduğunu söylüyor. Uyuşturucu ka-

çakıldığı dahil, mümkün olan her kaynaktan para bulması gereken CIA'nın yeraltı terörizmiyle de içiçe olduğunu ekliyor.

Orta Amerika ülkelerinin insan hakları konusunda ne gibi seçenekleri olduğunu tartışırken, El Salvador ve Guatemala'da halk güçlerinin, batılı ülkelere destek alan terörist hükümetleriyle karşılaştığında çok sınırlı olan kaynaklara karşın başarılı olduklarını söyledi. Bu halk örgütlerinin ihtiyacı olan şeyin dayanışma olduğunu sözlerine ekledi.

Son on yılın Latin Amerika'ya felaket getirdiğini düşünen Chomsky, buna neden olarak bu ülkelerin neo-liberal politikalar uygula-

lamaya çalışmalarını gösteriyor. Bu politika sürdürülürse yıkım da sürer, diyor.

ABD'deki azınlıkların karşı karşıya oldukları durumla ilgili olarak da görüşlerini açıklayan Chomsky, siyahların 50'lerde ve 60'larda bazı haklar elde ettiğini, ama bunun için ağır bedeller ödediğini söyledi. Chomsky, bununla birlikte Harlem, ölüm oranı Bangladeş'inkiyle aynı ve yaşam koşulları bir Üçüncü Dünya ülkesiyle eşit bir getto olarak duruyor, diye ekledi. Bu konudaki ilerlemeyi ise şöyle örnekledi: Siyahlar artık eskisi gibi linç edilmiyor, şimdi aklıktan ölmeye terk ediliyorlar.

VIETNAM'DAN ABD'YE KARARLI TAVIR

Eski Amerikan başkanı George Bush'un Hanoi hükümetiyle ilişkilerin yeniden kurulması için ileri sürdüğü koşullar Clinton ekibince de onaylandı. Buna karşı bir basın bildiisi yayınlayan Vietnam ise, ABD ile ilişkilerinin normalleşmesi için önerilen koşulların hiçbirini kabul etmediğini açıkladı.

ABD'İN KÜBA POLİTİKASI: KARŞI DEVRİM VE İLHAKÇILIK*

Karşıdevrim tarihin bir cilvesi değil, bütün devrimlerin kaçınılmaz ürünüdür. Küba devrimi de bu konuda istisna değil.

Devrimin halk yararına getirdiği düzenlemeleri kabullenemeyen başkalarıyla birlikte, Küba burjuvazisi de Ocak 1959'da pırsını pırsını toplarken ABD'nin, yardımlarına koşacağına emindi. Ama kendilerini birey olarak ortaya koydular ve sınıfsal intiharlarını gerçekleştirdiler. Cesaretlerini zaten kaybetmişken, böylece bir muhalefet odağı olmaları için bir nedenleri ve buna yetenekleri de kalmadı.

1960'larda ABD, Küba karşıtı silahlı grupları destekledi ve Domuzlar Körfezi saldırısını gerçekleştirdi. Otuz yıldan fazla bir süredir devam eden abluka ve savaş hali, ABD'nin devrimi yok etme çabasını iyice açığa çıkardı. Ancak, iç nedenleri olan bir karşıdevrim seçenekleri hiç olmadı. ABD, Küba'dan uzakta bir karşıdevrimi planlayabilir, destekleyebilir ve besleyebilir, ama bu karşıdevrime ne bir toplumsal temel sağlayabilir ne de sahip olmadığı motivasyonları ona dıştan bahsedebilir.

Devrim, toplumsal ihtiyaçlara bir cevaptı. Ulusal bağımsızlık, toplumsal adalet ve ilerleme ideallerine dayanmasından dolayı nüfusun geniş kesiminin çıkarına olacak bir toplum yaratmayı amaçlayan bir politik plânla gerçekleşti, yoksa gelişigüzel düzenlemelerle değil.

Devrim, hiçbir zaman destek peşinde koşmadı. Kendi kişisel özemlerini gerçekleştirmek için devrime ihtiyacı olmayanlar - ya da olmadığını sananlar ve kendi yazgılarını başkalarıyla paylaşmak istemeyenler tarafından ne desteklendi, ne de savunuldu.

Böyle düşünenler arasından bir çok kişi ABD'ye gitti ve orada hükümet tarafından da desteklenerek inkârsız bir restorasyonun özlemiyle bu ülkeye yerleştikler. Ancak bu göçmenlerin sayısı çok azdı. Küba'ya yönelik tek savaşkan, açık ve sistemli muhalefet Beyaz Saray'dan geldi.

GERÇEK KARŞIDEVRİM

ABD ile Küba arasındaki çelişki, Küba'da kurulan sahte cumhuriyetten de çok önce başladı. ABD'nin herkesce malum ilhakçı karakteri geçen yüzyıla dek uzanır. Bu ikiyüzlü tutumu devrim alevlendirmiş değildir; tersine, Küba halkı ve çıkarları açısından, devrim bu sorunu çözmüştür.

ABD, Küba Devrimi'ne, Küba burjuvazisiyle dayanışma duygusuyla değil, daha çok kendi çıkarlarını düşünerek saldırır. Kübeli göçmenleri desteklemeyi, kulla-

nır. Karşıdevrime öncülük etmez, karşıdevrimin kendisidir o.

Ama ABD'nin devrime saldırmak için kullandığı strateji, kendi yıkımının tohumlarını da içeriyor.

Küba'yı abluka altına alarak, terörizmin, tecritin ve askeri müdahale fikrinin tutunmasını sağlamaya çalışarak ABD Küba'yı seçeneksiz bıraktı ve bütün manevra kapılarını kapatmış oldu.

Carter yönetimi sırasında da Küba ile yan yana yaşamaktan pek hoşnut olunmadığı ima edilirdi, ama böylesine vahşi bir cephe alış yoktu. Reagan ve Bush telaşla karşıdevrimi yeniden alevlendirmeye giriştiler.

1980'lerin sonunda "domino teorisi" oldukça modaydı; ama domino taşlarına uygulandığında doğru olan şeyler, Küba gerçekliğinin tanımlanmasında yanlış düşü.

ABD ablukasının pekişmesine bir de Doğu Avrupa'daki değişimler eklenince, bazı insanların ekonomik sorunlara bağlı olarak Küba'nın iç durumunun kötüleşeceği yönündeki umutları arttı. Bu, seket mantıklarının iyice sarhoş ettiği rejim karşılarına, planlarının gerçekleştiğini göreceklere ilhamını verdi ve bunlar ABD'nin hararetli cesaretlendirmeleriyle bulanık suda balık avlamaya başladılar.

Karşıdevrimci gruplar olarak bilinen gültünç parodi, aramıza işte böyle katıldı.

KARŞIDEVRİMCİ GRUPLAR

ABD, Küba'yı abluka altına alarak politik kavganın kurallarını koydu ve Küba'dan beşinci kolunun hoş görülmesini beklemesi saçmadır.

Farklı toplumsal kökenlerden gelen ve farklı bir politik iklimde hareket eden bu gruplar, eski Küba burjuvazisi ile aynı mentaliteye sahiptir. Bu gruplar, Küba'yı kapitalist geçmişine geri götürme konusunda hem fikirler ve aynı mantığa bağvuruyorlar.

Patronları ABD olan bu küçük gruplar, Miami'den yayın yapan düzinelerce radyo ve bir TV kanalıyla desteklenmektedir.

ABD ile birlikte entrikacılık yapan bu gruplar Küba halkıyla bağlarını koparmaktadırlar. Hedeflerine ulaşmak için ülkenin yoksulluğunu kendi yararlarına kullanmaya çalışarak, aslında kendilerinin en çirkin yüzlerini teşhir ediyorlar. Ve Küba'nın çok zorluklarla elde edilmiş toplumsal kazanımlarını tahribe yönelerek Küba halkının karşısında yerlerini alıyorlar.

Jorge Gomez BARALA

Türkçesi : Nusret AYDIN

*Granma dergisinin 31 Ocak 1993 tarihli sayısından alınmıştır.

ÇERNOBİL ÇOCUKLARI KÜBA'DA

29 Mart 1990 gününden beri gruplar halinde tedavi için Ukrayna'dan Küba'ya gelen Çernobıl kurbanı çocukların on binincisi, geçtiğimiz Ocak ayının son günü 145 çocuktan oluşan bir kafilıyla Havana'ya geldi. Çocuklar KKP Politbüro üyesi Jose Ramon Balaguer tarafından karşılandı.

Rusya ve Beyaz Rusya'dan gelenler de hesaba katıldığında Küba 11.009 çocuğu tedavi etmiş oluyor. Bunlardan başka 1715 yetişkinle birlikte toplam sayı 12.724. Bu tedavi çalışmalarında, üstün niteliklere sahip 15 tıp merkezi görev aldı. Bu tedavi programını yöneten Carlos Dotres, bu program boyunca Küba'lı uzmanların radyolojide büyük bir bilimsel bilgi birikimi elde ettiklerini söyledi.

LATİN AMERİKA ÇÖKÜŞE GİDİYOR

Latin Amerikan Ekonomik Sistemi (SELA) adlı bir ajans, eğer etkili önlemler alınmazsa bu yüzyılın bitiminde Latin Amerika'da toplumsal gelişmenin 1970'lerdeki düzeyde olacağını açıkladı.

Ajansın daimi sekreteri Salvador Arriola, zengin ile yoksul arasındaki büyüyen uçurumun, toplumsal gerginliğin ve artan suç oranının bu ülkelerin yönetilebilirliğini tehlikeye sokabileceğini ve bunun da öngörülemez politik sonuçlar doğurabileceğini vurguladı.

Kitadaki yoksul insan sayısının 2000 yılında 240 milyona ulaşması bekleniyor; bu sayı, bölge nüfusunun yüzde 40'ına denk düşmekte.

Kredil verdikleri ülkelerin toplumsal gelişme durumlarını da gözönüne aldıklarını söyleyen Dünya Bankası danışmanlarından Miguel Rodriguez, Latin Amerika için yakın gelecekte bir umut görülmediğini ve bölgenin 21. yüzyıldaki durumunun, bugünden aşağı yukarı belli olduğunu belirtiyor.

SELA ile UNESCO'nun birlikte düzenledikleri ve bölgeden 50'yi aşkın uzmanı bir araya getiren bir seminerde, yaşam standardındaki düşüşün kontrol altına alınabilmesi için programlar tartışıldı.

Latin Amerika'da "öngörülemez politik sonuç-

ların" gelişini engellemek için "uzmanlar" yol araydırsun, bu uzun bir mücadele geçmişli olan Latin Amerika halklarının kapitalist yıkıma 21. yüzyıla kadar katlanamayacağına inanıyoruz. Emperyalizm yıllardır acıdan başka bir şey vermediği ve veremeyeceği kitlelerin sistemden umutlarını kesmemeleri, bu sistemi ufuksuz görmemeleri için bir mitos yarattı: 21. yüzyıl, ya da 2000'li yıllar mitosunu. Her yakınmanın başlarında "iki binli yıllara yaklaşıyoruz" v.b. girişleri kullanmak birçok ilericinin bile bu tuzağa düştüğünü gösterir. Şimdi emperyalizmin bu "pembe yüzyıl" masalının sonuna yaklaşıyoruz. Emperyalist-kapitalist sistem var oldukça; savaşın, açlığın, sömürünün, kısacası hiçbir kötülüğün sonunun gelmeyeceği, değil 21. yüzyıl bile gelse emperyalizmin barbarlık düzeni olarak kalacağını kitleler görmeye başlıyor. Biz de yaygın girişleri kullanırsak "21. yüzyıla yaklaştığımız şu günlerde" dünyanın dört yanında kan döken emperyalizmin demagojileri etkisini yitirdikçe, insanlık kendisine yakışır bir düzene biraz daha yaklaşıyor. Kapitalist düzene son tekme vurmadıkça, yalnızca Latin Amerika halkları için değil, bütün dünya halkları için de değişen hiçbir şey olmayacaktır.

YAŞANAN SÜREÇ VE PKK

İçinde bulunduğumuz süreç çok öğretici ve ilginç çelişkilerle dolu. Özelde Kürt hareketi ve genelde tüm Türkiye devrimci hareketi (büyük çoğunluk; çünkü marksist-leninist hareket açısından varılan noktalar sürpriz olmamıştır) yediği büyük şamarın şaşkınlığını yaşıyor, üzerinden atabilmiş değil. Önümüzdeki günlerde bazı çevrelerde oryantalizmin çeşitli versiyonlarına raslıyacağız; bugüne kadar ki tutumlarında çelişkilerle dolu. Ama, her zaman ki gibi hiçbir kıvrıtma, marksist-leninist kararlılıktan kopuk ilkel davranmayan kişi ve çevrelerin yeri olan bataklıkta çürümelerini önlemeyecektir.

İçinde bulunduğumuz süreci kavrayabilmek için öncesi ve sonrasıyla bir bütünlük içinde 20 Ekim seçimlerini eksen alarak siyasal dönence teşkil eden olayları incelemek gerekiyor:

Burjuvazi, 90'lara geldiğimizde derin bir ekonomik ve ondan da derin bir siyasal krize girdi:

12 Eylül 80'le, mevcut olan hak ve özgürlükleri gasp edilen işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanlar akın akın yeniden mücadele alanlarına taşıyordu: 87'lerde başlayan geniş katılımlı işçi gösterileri-hareketleri (önceleri vizite eylemleri, yemek boykotları, yürütme vb. pasif olmakla birlikte) artık işçi sınıfının verilene razı olmak niyetinde olmadığını, hak arama sürecine girdiğini gösteriyordu. Uzlaşmacı sarı sendikalar işçi sınıfını rahat pazarlayabilme şansını kaybediyordu yavaş yavaş. Tabandan gelen baskı, cuntaya bakan vermiş Türk-İş yönetimini genel grevden sözetmeye zorluyordu. Ve bu, zaman zaman Türk-İş yönetimini eylem karar almaya zorladı. Zonguldak maden işçileriyle dayanışma için bir günlük iş bırakma eylemi, Bursa, Adana mitingleri vb. eylemler bunun sonucu gerçekleşti.

Ama burjuvaziyi sıkıştıran vektörler çok yönden geliyordu. Ekonomik bunalımın aşabilmesi dünya pazarına açılabilmesine, rekabet gücünü artırabilmesine bağlı iken; teknolojik gerilik onu otomasyona zorluyordu. Teknolojik yenilik beraberinde işçi çıkarımını getiriyor. Günden güne büyüyen işsizliğin (ve artık kaderine razı olmamayı, onu bozmayı öğrenen işçi sınıfı) doğuracağı sosyal-siyasal patlamalar burjuvaziyi ürktütüyor... İşten çıkarılan işçiler (çoğunlukla) hemen eyleme geçiyor ve eylemliliklerindeki haklı zemin onlarla toplumsal dayanışmayı yükseltiyor, toplumun diğer kesimlerini harekete geçiriyor (Zonguldak maden işçile-

rinin eylemleri, İzmir Belediye işçilerinin ölüm yürüyüşü, Toros Gübre işçilerinin açlık grevi vb. eylemler toplumun geniş bir ilgi ve desteğini aldı). Ve bir önemli nokta daha: belediye işçileri, genellikle torpil ve hatırla işe alındıkları için işverene çok daha gebe kalır ve daha eylemsizdirler. Ama 90'lı yıllar onlarında sessizliği bozduğu yıllar oldu. Etkili eylemlilikle-riyle doldu.

Buna karşılık Kürt Halk Hareketi çok daha ileri boyutlara, ayaklanma boyutlarına varmıştı. Burjuva devlet Kürdistan'da siyasal etkinliğini hemen hemen tümünden yitirmişti. Kitleleri, siyasal olarak düzene bağlayan burjuvazinin partileri tüm etkilerini kaybetmiş, birer tabela partisine dönüşmüştü. TC Kürdistan'da sadece silah zoruyla durabiliyordu.

Bunlara paralel olarak devrimci hareket de yaygınlaşıyor, yükseliyordu. Üstelik üzerindeki ölü toprağı atarak (artup pratik konuşur olmuştü) Yükselen işçi hareketinin devrimci hareketle kesişmeye başlaması, ulusal hareketin nitel sıçrama noktalarını zorlaması... işte bütün bunlar, burjuvazinin yüreğindeki korku alevini tutuşturmaya yetti.

Burjuvazinin, derinleşen bu siyasal krizi kısa bir dönemde olsa atlatabilmesinin (uluslararası koşulları da hesaba katarak) bir tek yolu kalıyordu: sınıf çelişkilerinin üzerine en derin yöntemlerle gitmek, basturmak: o da savaş. Savaş burjuvazinin artan bunalımlarına eş, istahını kabartan, yayılmacı, yağmacı, tarihsel geleneklerine-emellerine uygun olarak: Kafkasya'da, Balkanlar'da yayılmacı politikalarla ekonomik ve politik güç aramak-bulmak. Bunun içinde askeri karakterini ve gücünü artırmak, bu bölgelerde hissettirmek..

Böyle bir siyasal ortama savaş siyaseti gerekiyordu; dışarıya ve içeriye yönelik. Savaş koşullarının gerektirdiği koşullar nelerdi? Özellikle iç savaşa yönelik ve Kürdistan'da hiçbir siyasal çözümlü yokken (soykırım dışında):

ÖNCELİKLE GENİŞ TABANLI BİR HÜKÜMET.

20 Ekim seçimleri böylesi bir siyasal dönencenin manevrası olarak gündeme getirildi: burjuvazi girdiği bu siyasal manevrada başarılı olabilirse bir soluk alıp, bunalımı atlama sürecine girecekti belki de. Kuşkusuz burjuvazi açısından her seçim bir soluk alıştır: kitleleri oyalama, uyutma taktiğidir. Ama 20 Ekim seçimleri özgün belirtiler taşıyordu: yukarıda işaret ettiğimiz savaş koşullarının hükümetini yaratmaya yöne-

likti; yani bu seçimler, halka sadece kan ve gözyaşı getirecekti. Bunu görmek bir kehanet değildi. Bütün emareler ortadaydı. Sadece devrimci savaşında samimi, ama aynı zamanda akıllı olmak gerekiyordu. Marksist-leninist hareket bu durumu bütün çıplaklığıyla ortaya koydu ve bu seçimlerde devrimcilerin koymaları gereken doğru tutumu ayrıntılarıyla açıkladı: bu seçime katılmamı ona meşruluk zemini yaratacağı, bu oyuna ortak olunamayacağını, oynanan bu oyunu bozmak gerektiğini, bu seçimleri reddetmek, boykot etmek gerektiğini ortaya koydu. Fakat yazık ki devrimci güçlerin büyük bir bölümünü burjuva mecrada akmaktan alıkoyamadı. Devrimci hareketin seçimlerde koyması gereken tutum kesinlikle boykottu. Hiçbir devrimci mantık düzenden kopmuş bir halka çözüm veya umut olarak sandığı-parlamentoyu gösteremez. Bu kendi varlık nedenine terstir (seçim platformunun kullanılması gerekliliği ayrı olarak). Devrimcilerin, kitlelerle düzen arasındaki çelişkileri yumuşatmak gibi tutumları asla olamaz. Tam tersi, çelişkileri derinleştirmek gibi bir görev ve bilinçle hareket etmeleri gerekiyor. Kitleye sandık değil sokak gösterilmeliydi. Geniş tabanlı hükümet, mümkünse Kürdistan'ın kısmen de olsa temsil edildiği-ki bu, Kürdistan üzerinde girilecek soykırım politikalarında bir siyasal taban oluşturacaktı... bunun için gerekliydi. Bu momentte, özellikle SHP-HEP ittifakı çok önem taşımakta. SHP, çok açık olarak bu ittifakı "gelecek nesiller için", "vatanın bütünlüğünü korumak" amacıyla yaptığını açıkça beyan ederken, gelişkin burjuva partileri DYP, ANAP'ta bu ittifaka bir eleştiri yöneltmekten kaçınıyorlardı süreci biliyorlardı, anlıyorlardı. Çünkü böyle bir ittifak, burjuvazinin hesaplarına Kürdistan'da taban oluşturacaktı.

Sosyal-Demokrasinin tarihteki karşı-devrimci karakterini hiç bir zaman kavrayamamış, onun bir uzantısı olmaktan, eklenmekten kurtulamamış, küçük-burjuva devrimci demokrat hareketler, faşizmin sınıfsal karakterini kavrayamayan çevreler SHP'ye eklenmekten (burjuva mecrada akmaktan) kurtulamadı. Oysa Sosyal Demokrasinin işlevini kavramak için Türkiye'de sol, zengin bir deneyime sahip. Kemirdiği (devrimcilik adına SHP'de çalışan) kadro ve tabana sadece dönüp bir bakmak yeter. Bu saflığın iyi niyetliğe yorulacak tarafı olamaz. Burjuvazi bir emniyet şüphesi olarak Sosyal Demokrasiyi tarihin her defasında, siyasal bunalımların yoğunlaştığı dönemlerde karşı-devrimci olarak devreye sokmuştur. Ve bunalımları

nın faturasını da bir miktar da sol adına; halka, ezilen kesimlere, işçi sınıfına, devrimcilere ödetmiştir. Kazançlı da kendisi çıkmıştır.

Toplumumuzda çok yaygın bir deyiş vardır: "şa koltukta bir devrimci arkadaşımız olsa kötü mü". Bu soruya tereddütsüz evet kötü demek lazım. Çünkü devrimcilerin bu koltuğa gelme çabaları ve gelmeleri sadece çelişkileri yumuşatacak ve devrimci potansiyeli azaltacaktır. Ama durum, o koltuğu gelemediği için "devrimci" olanlar açısından farklıdır.

Bu zaafılığı Türkiye'de Solun (çoğunluğunun) iktidar bilincinin yokluğuna, zayıflığına yormak gerekiyor.

ÖDENEN FATURA ORTADA.

Hiç kuşkusuz 20 Ekim seçimleri burjuvazi için istenilen sonuçları çıkarmıştı: Geniş tabanlı, "sol"unda temsil edildiği ve hatta Kürdistan'ın seçmenlerinin desteğini almış bir hükümet... Bundan daha iyisinin olması beklenemezdi. Burjuvazi, girişeceği savaş yöntemlerinin "halk desteğini" almıştı.

Kim ne derse desin, burjuvazinin Kürt halkı üzerine böylesi soykırımla gidebilmesi, devrimcileri katletme cesareti, SHP'nin iktidar ortaklığı sayesinde. Türkiye'de en geniş kesimleri oluşturan reformistlerin SHP'den hala umduğu medet SHP'ye sol adına bir toplumsal taban oluşturuyor. SHP'den kopuşa mayan, onun bir karşı-devrimci olarak teşhirine yönelmeyen herkes bu süreçten sorumludur.

Bazı çevrelerin "Kürt milletvekilleri Kürdistan gerçeğini dünya kamuoyunun gündemini getirdi" vb. yargıları büyük bir yanılgı ve kasır bir düşüncedir: Yugoslavya iç-savaşı her gün dünya kamuoyunu işgal ediyor. Sorun emperyalizmin tekelinde işleyen medyalar sorundur. Yani emperyalizmin egemen olduğu dünyada, dünya kamuoyunun bağımsız şekillendiğini düşünmek saflık derecesinde aptallıktır. Şırnak katliamında emperyalist basın kuruluşları oradaydı, ama hiç de bir işe yaramadı.

Türkiye burjuvazisinin emperyalizme bağımlılığı ve onun denetimi dışında manevra alanının darlığı unutuluyor. Hatırlanacağı gibi, hükümetin kurulduğunun daha ilk günlerinde Demirel ABD'ye gidip: ABD ile sadece askeri değil, ekonomik-siyasi olarak ta bütünleşmek istediklerini söylüyordu. Yani burjuvazi, Kafkaslar'da, Balkanlar'da yayılmacı, ama özellikle Kürdistan'da girişeceği soykırım hareketlerine onay ve destek aldı. Almanya PKK'yı bir terörist örgüt olarak ilan ediyordu. PKK'nın rahat hareket alanı bulduğu Suriye, hem emperyalizm ile bütünleşme eğilimi ama daha net olarak ABD'nin baskısıyla PKK'nın hareket alanını daraltıyordu: bir ara basında 6 Suriye milletvekilinin "Suriye PKK'ya kendi halkından daha çok olanak tanyor gerekçesiyle istifaya ettikleri" haberi

yayımlandı. Hemen ardından haber yalanlandı, fakat bu bile emperyalizmin (Türkiye dahil) belki de ajanları-uşakları aracılığıyla da olsa Suriye'yi sakırttığına işaretiydi.

TC emperyalizmin bu net desteğinden sonra, geçen Newroz'da, Şırnak'ta ve diğer yerlerde soykırım hareketlerine yönelebildi. Başbakan: "her şey planlandığı gibi gidiyor" diyordu.

Evet her şey planlandığı gibi gidiyordu. Çünkü bu hükümet ne yapacağını bilerek ve isteyerek iktidara geldi.

Bütün bu gelişmeler yaşanırken, PKK hala gelişen olayları sınıfsal açıdan gözlemlemekten ve çözümlemekten çok Ortadoğu (bölgenin havasını uzun süre soluyunca) siyaseti yöntemiyle açıklamaya çalışıyordu (Ortadoğu'da, özellikle Lübnan'da siyasi dengeler askeri güçle direkt ilişkilidir. Grup ve kişiler askeri güçleri oranında iktidarda söz sahibidirler) Oysa Türkiye'de finans kapitalin siyasal iktidar egemenliği (üstelik en küçük bir demokratik yönetselliği kaldıramayacak monolitik karakterde dar olarak) siyasal iktidara sahip bulunuyor.

Kürt halk hareketinin düzen içine çekilmesinde HEP'in oynadığı rol bugün çok daha anlaşılabilir. Devrimciler, devrimden her türlü sapma karşısında ansız bir tavır alışı saptayı etkisizleştirmeye yönelmeleri gerekirken, Kürt devrimci hareketinin HEP'e karşı tavırını netleştirmeyişi, giderek ortaya kayan tabanını oradan uzaklaştırmak bir yana giderek bilinçli bir yönelim (uzlaşıcı karakteri olan bir taban üzerinde bulunması da buna güç kattı) burjuva düzenden kopuk (bu şansa ve yönelimi taşıyan) devrimci hareketi giderek düzen içine çekmeye başladı. HEP'in siyasal perspektifi harekete egemen olmaya başlıyordu. Seçimlerde bu, doruğuna ulaştı. Ve HEP tarihi görevini yerine getirdi. Bu süreçte misyonunu da tamamladı (bundan sonra alacağı konum farklı olacaktır).

Gelinen nokta üzücü de olsa, devrimci hareket açısından bir yenilgi, daha doğru bir ifadeyle, burjuvazi açısından bir yengi havası taşıyor. Tüm devrimci hareket bundan nasibini almıştır (az veya çok). Bunun böyle olmaması mümkündür.

Doğru kalabilmek zordur. Ama, hem de yürümeyi hedeflemişseniz işiniz daha da zor. Bazı koşullarda bütün olumsuzluklar, zorluklar size yönelebilir, yalnızlaşabilirsiniz (Bu süreçte marksist-leninist hareket bu durumda kalmıştır). Özellikle ulusal sorunda gösterdiği marksist-leninist direngenlikte yalnız kalmıştır.

TC, K. Irak'taki işbirlikçi Kürt önderlikle gerilla-ya karşı savaşa girişince "caş hareketi", "işbirlikçi, hain" olan Barzani-Talabani, yine Kürt hareketini düzene yamamaya çalışan Burkay, birden "ameca", "ittifak" güç oluyorlar. Maalesef değişiklik bunların kişiliklerinde olmamıştır. Olan PKK'nın, bu uzlaşma süreci-

nin dönüm noktalarına varmasıdır.

Bir diğer önemli nokta: adeta varlık nedeni PKK'yı savunmak olan, kendi varlık nedenleri kalmamış, Apo diye diye Marks'ı Lenin'i unutan (Apo'nun da her küfürünü yutan), iddiası ve kişiliği kalmayan Hedef, Direniş, Toplumsal Kurtuluş, Devrim, Atak, Odak vb. siyasi çevrelerin yoldaşları Apo gibi ABD ile ilişki arayışlarına mı yönelecekleri yoksa son bir doğru tutum olarak bu safları terk edecekleri mi?

PKK kendisine stratejik kalkış olarak belirlediği (Ortadoğu'da bu alt zeminlerde tutunabilmenin koşulu olarak) "düşmanımın düşmanı dostumdur" gibi Mao'cu üç dünyacı mantıkla ("uluslararası çelişkilerden yararlanma" diye, çok açıklık isteyen ve belirsizliklerle dolu durumlardan) mücadelesini temellendirmeye gidince, süreç bir kez daha bu ilkel teoriyi binke dalı yapanları yere düşürdü. Bazıları şaşıracaktı: PKK Mao'yu ve Mao'cu üç dünya teorisini savunmamıştır diye. Bu durum, büyük olasılıkla, PKK'nın bu teoriyi bilmediği veya kavrayamadığı içindir. Mao'cuların PKK'yı bu denli sahiplenmeye yönelmeleri ve/veya iyi geçinmelerinin (burada PKK'nın anti-sovyetizmeye verdiği yaşam hakkını da düşünürsek) başka hiçbir açıklaması kalmıyor.

Bir yanda kendinizi Kürdistan'ın kurtuluşu için savaş veren bir örgüt olarak ortaya koyacaksınız, ama aynı zamanda, Kürt halkını ezen başka ulus burjuvazisiyle iyi geçineceksiniz. Hatta daha ileri giderek, bir burjuvazi devlet sizin onu yıkmaz için faaliyet göstermenize izin verecek. Bu mümkün değildir. Bu ilişkiler bir çıkar dengesine oturuyor, ancak bu, bütün tarih boyunca Kürt halkının aleyhine olmuştur.

Marksizm ve sınıf savaşımı adına, Mao'culuğa ve benzeri uzlaşmacı teorilere karşı mücadele vermiş PKK savunucusu bir sürü yapı, bu durumu algılayacak beyin açıklığına sahiptiler. Ama devrimcilik bir de yürek ister. İşte bu onlarda yoktu: Sürekli bu hareketi alkışladılar, ancak hareketin zaaflarını aşması için hiç bir eleştirel katkıda bulunmadılar.

Kuşkusuz önderliğin bu çözüme sürecine girmekle birlikte, yaratılan savaşım geleneğinin bitmesi mümkün değildir. O, önderliğe karşı kendini üreterek devam eder. Bütün sorun, bu süreçten gerekli dersleri, uzlaşmaz sınıf savaşımı temelinde yükselen devrimci bir hareketi yaratmak, yükselme dinamiklerini dışarıda değil oldukları yerde ve bütünleştikleri coğrafyada aramak. Hataların tekrar yığınlıktan başka şey üretmiyor.

Marksizm-leninizmi rehber edinmeyenler, devrim denen zorlu kavga yolunda, aydınlık ve emin yürüme şansına sahip değiller; deneme yanılma yoluyla öğrenmek bazen çok pahalaya mal olabiliyor.

ALİ PİKER

CEZAEVLERİNE YÖNELİK SON SALDIRILAR VE YENİ MÜCADELE PERSPEKTİFLERİ ÜZERİNE

Şubat ayının son on günü Türkiye, cezaevlerinde meydana gelen "özgürlük eylemleri" ile çalkalandı. Basın ve yayın araçları günler boyu bu konu üzerinde durdu. Röpörtajlar yapıldı. Yazı dizileri yayınlandı, eski mahkûmların görüşleri alındı, tüm bunların üzerine, sorunların çözümü için yıllardır ABD'de yaşayan bir uzmandan medet umuldu vs... Bu kadar yaygara bir anda neden koptu? Türkiye hiç tanık olmadığı bir olayla karşılaşmıştı da acaba bunun şokunu mu yaşıyordu? Hayır, durum böyle değildi. Burjuvazinin çeşitli basın yayın araçları ve siyasi partileri eliyle kopardığı bu yaygara sırasında itiraf ettiği gibi, aslında bugüne kadar on binin üzerinde mahkûm ve tutuklu cezaevlerinden kaçmıştı. Şimdi olan ise 18'i Nevşehir, 7'si Bayrampaşa'dan olmak üzere sadece 25 kişi cezaevlerinden dışarıya, kendi devrimci yaratıcılıkları sayesinde çıkmışlardı. Oysa biliniyordu ki, Türkiye ve Kürdistan cezaevleri değil 25, kırk-elli tutsağın birden özgürlüğe kavuştuğu eylemlere tanık olmuştu ve o durumlarda bile bunca yaygara koparılmamıştı. Öyleyse, bir bardak suda fırtına koparmak için burjuvazinin kendince «ciddi» nedenleri olmalıydı.

Tekelci sermaye adına hükümet edenler için gerçekten ciddi nedenler vardı. Özgürlük eylemleriyle ilgili burjuva cephesinden her kafadan bir ses çıktığı bir sırada Başbakan Demirel bunu ağzından kaçırıverdi. Devlet, tutsak aldığı cezaevlerindeki devrimcilerle henüz hesaplaşmamıştı. Demirel işte böyle diyordu ve kendileri açısından böyle bir hesabın görülmesinin mutlak zorunluluğu vardı. Öyle ya, 12 Eylül generalleri, tüm kin, öfke ve güçlerine rağmen tutsak devrimcileri kelimenin gerçek anlamında tutsak alamamışlardı ve şimdi, TC tarihinin bu en kanlı hükümeti generallerin yapamadığını yapma iddiasındaydı. Bütün toplumsal ve siyasal konularda Demirel'in iddiası bu değil miydi? Demirel, «cunta dönemi boyunca ve sonrasında generale-

rin yaptığının daha fazlasını biz yapabildik hem de darbeye gerek kalmadan» demekle yıllarını tüketmedi mi? Gerçi Demirel henüz hükümet olmadan önce hafızası ünutkanlıkla sakatlanmış, birçok sol çevre onun değiştiğini, demokratlaştığını ileri sürüyorlardı ama varsın sürsünlerdi. Sonunda, Demirel hükümet oldu ve kendisine güvenen sol çevrelerin değil, kendi bildiğini yapma, generallere gerek kalmadan onların yaptıklarını fazlasıyla yapacağını kanıtlama fırsatını yakalamıştı.

Devrimci tutsaklarla hesaplaşmak için, "özgürlük eylemleri" gereken fırsatı Demirel-İnönü ikilisine sundu. Faşist burjuva basın ve televizyonları kamuoyunu propaganda bombardımanına tutarak saldırıyı başlatmalarıyla birlikte Demirel-İnönü hükümeti de harekete geçti. Devrimci tutsakların yıllara dayalı mücadele süreciyle elde ettikleri tüm hakları bir anda gasp edildi. Cezaevlerine yönelik genel bir saldırı başlatıldı. Saldırı sadece özgürlük eylemlerinin gerçekleştiği cezaevleriyle sınırlı kalmadı. Devrimci tutsakların bulunduğu Türkiye ve Kürdistan'ın tüm cezaevlerine yayıldı. Operasyon ve hak gaspları birbirini izledi. Demirel-İnönü hükümeti, 12 Eylül generallerinin "teslim" alamadığı devrimci tutsakları "teslim" alma saldırısına böylece girişti.

Özgürlük eylemleri, hükümete saldırı bahanesini verdi. Ama aynı zamanda zaten planlanan saldırının büyük ihtimalle zamanından önce başlatılmasına da yol açtı. Hükümet devrimci tutsaklara yönelik olarak planladığı saldırının zamanını kendisi saptama olanağına sahip olamadı. Özgürlük eylemleri ona bu şans tanımadı ve saldırıyı tüm hazırlıklarını yapmadan başlatmak zorunda bıraktı. Birden bire ortaya çıkan eylemler ve faşist burjuva basının kamuoyunu devrimciler aleyhine oluşturma kampanyası, hükümeti şaşkın, ne yapacağını bilemez bir durumda bıraktı.

Bu arada, özgürlük eylemleri sırasında faşist burjuva basın tutumu üzerinde ayrıca, kısaca durmak gerekiyor. Tekeleci burjuva basın, en küçüğünden en büyüğüne kadar hepsi, ağız birliği etmişçesine devrimci tutsaklar aleyhine bir kampanya başlattılar. Yalan ve provakatif, yayında alçılmanın sınırsız rahatlığıyla davrandılar. Devrimci kadın tutsakların onurlarına dil uzattılar. Tatmin yollarını zevkin rezilleştirdiği, kan ve çamurun birbirine karıştığı yerde arayan, kadını insanlık tarihinin hiç tanık olmadığı derecede aşağılayan bir sınıfın temsilcileri, birdenbire namus bekçisi kesildiler. Oysa, burjuva dünyasının bu konuda kaç ayar olduğunu başka yerde değil, tam da kendi gazetelerinin öbür sayfalarında tüm toplum her gün görüyor, öğreniyor. Bu sahtekârlar dünyası bununla kalmadılar, provakatif ve yalan yayında da sınır tanımadılar. Örneğin, Bayrampaşa cezaevinde "sayım vermeme" gibi bir olay hiç meydana gelmediği halde tutukluların sayım vermediğini, gardiyan ve diğer görevlilerin koşullara giremediğini, cezaevi denetiminin tutukluların elinde olduğunu vb. yazıp durdular. O kadar ki, sonunda Adalet Bakanı bile dayanamayıp bunların gerçek olmadığını söylemek zorunda kaldı.

Faşist burjuva basın ve televizyonlarında haftalarca sürdürülen, yalan ve demagojiye dayalı bu yayınların tek amacı vardı: Toplum, devrimci tutsaklar aleyhine koşullandırmak ve hükümetin her türlü saldırısına meşruluk kazandırmaktı. Nitekim öyle oldu. Televizyon ve basın, yalan ve iftiralarla toplumu koşullandırırken hükümet de saldırıya girişti. Diyarbakır cezaevinde operasyonlara zaten daha önce başlanmıştı. Bunu diğer cezaevleri izledi. Buca, Malatya, Bayrampaşa cezaevleri başta olmak üzere tüm cezaevlerinde hak gasplarına başlandı. Yıllar boyu süren kavga ve direnişlerle yaratılan ortam bir gecede ortadan kaldırıldı.

Ama hükümetin bu saldırısı, devrimci tutsakların genel direnişiyle karşılaştı. Tek tek her cezaevi kendine yönelen saldırıya direnişle karşılık verdi. Direnişler giderek açlık grevlerine dönüştü ve sonuçta da tüm cezaevlerini bir açlık grevi dalgası sardı. Devrimci tutsaklar, hakları-

nın gasp edilmesine kararlılıkla karşı çıktılar ve 12 Eylül'den bu yana cezaevlerinde süren direniş geleneğini sürdürdüler. Açlık grevlerinin yanı sıra fiili direniş eylemleri de gündeme geldi. Mahkemeler tıkandı, işlemez hale getirildi. Tutsakların bu direnişine, tutsak yakınlarının eylemleri eşlik etti. Tutsak aileleri açlık grevleri, değişik protesto eylemleriyle hükümeti sıkıştırdılar. Kısacası, hükümetin genel saldırısı devrimci tutsak ve yakınlarının genel direnişiyle karşılaştı. Hükümet hazırlıklı olmadığı bir anda gelişen bu sorunla uğraşmak zorunda kaldı.

Devrimci tutsaklar ile yakınlarının ortaya çıkan direnişi, hükümeti sıkıştıran siyasal bir boyut kazandı. Koğuş kapılarının açılması, görüş hakkı vb. nedenlerle başlayan eylemler hükümeti yıpratın, onun faşist karakterini ortaya koyan bir karaktere büründü. Elbette eylemlerin başarısı tam da bu noktada aranmalıdır. Cezaevleri direnişleri, başlangıç amaçlarının çok ötesine varan sonuçlara yol açtı. Faşist hükümetin bir ayağı olan SHP'nin ne menem bir sosyal-demokrat parti olduğu, İnönü ve Seyfi Oktay'ın ne kadar "demokrat" oldukları daha bir iyi anlaşıldı. Gerçi şunu ifade etmenin gereği var. Tutuklu yakınlarının eylemleri sırasında SHP ve Adalet Bakanı'ndan medet umar tutumları, eylemin SHP'nin yüzünü teşhir eden yönünü hep gölgeledi. İnönü ve Adalet Bakanı Seyfi Oktay sorunun çözümünden yanaymış gibi gözükme fırsatını tutuklu yakınlarının bu yanlış tutumları sonucu elde ediyorlardı. Şüphesiz bu, tutuklu yakınlarına egemen olan burjuvaziyle bağları koparmama biçimindeki anlayıştan kaynaklanıyordu. Yine de, cezaevlerindeki direniş ve tutuklu yakınlarının eylemleri hükümeti teşhir eden siyasal sonuçlara yol açtı. Bu olgu, demokratik maskesi takan hükümetin faşist yüzünün teşhiri açısından önemliydi. Hükümet, hiç ummadığı bu direniş karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Ama bu sadece daha geniş bir saldırının hazırlıklarını yapmak üzere atılan bir geri adımdı.

HÜKÜMET ESAS SALDIRININ HAZIRLIKLARINI YAPIYOR

Hükümet, cezaevlerinde ortaya çıkan direniş karşısında geri adım atmakla birlikte, devrimci

devrimci tutsaklarla hesaplaşma biçimindeki amacından vazgeçmiş değildir. Bu, Demirel ve diğer burjuvaların demeçlerinden açıkça anlaşılıyordu. Bu amaca uygun olarak hazırlıklar bütün hızıyla devam ediyor. Hazırlıkların başında ise yeni bölge cezaevleri inşa etmek geliyor. Yeni planlara göre devrimci tutsaklar, sayısı bir kaç geçmeyen cezaevlerinde toplanacak ve orada sıkı denetim altında tutulacaklar. Amaçlarının Amerikan tipi toplama ve çalışma kampları yaratmak olduğunu gizleme gereği dahi görmüyorlar. Bölge cezaevleri için gerekli olan milyonlarca dolarlık finansmanı Avrupalı emperyalistlerden sağlamak için tüm girişimler yapıyor.

Burjuvazinin temel sıkıntısının, «cezaevlerini devrimcilerin bir okulu ve direniş odağı olması» konumundan bir türlü çıkaramamak olduğu açıktır. Faşist generaller bu iş için doğrusu epey uğraşmış, ama bir türlü başaramamışlardı. 12 Eylül dönemi boyunca cezaevleri mücadelenin ve faşizme karşı direnişin kalelerinden biri olmuştu. Sınıf mücadelesinin oldukça dolaylı biçimler aldığı ve faşizmin saldırılarını en çok yoğunlaştırdığı bu dönem boyunca devrimci tutsaklar, cezaevlerini faşizme karşı direnişin bir odağına çevirmişlerdi. Demirel-İnönü hükümeti bu durumu ortadan kaldırmak için şimdi tüm silahları ile saldırıyorlar. Bu pervasızlıkla İsmet Sezgin "is-

tersek hepsini öldürür sonra intihar ettiler deriz." diyebiliyor.

Bölge cezaevlerinin yanı sıra yeni hazırlanan "ceza infaz yasası" da devrimci tutsaklara yönelik saldırının önemli bir ayağını oluşturuyor. Bu yasayla burjuvazi, «infaz yapma» uygulamasını devrimcilerin başında sürekli sallanan bir demokles kılıcı gibi tutmak istiyor. Bu yasayla burjuvazi, "ya uslu durursunuz ya da sizi yıllarca içerde tutarım" demek isteyecek. Kuşkusuz bu saldırıların yanında diğer saldırı biçimlerini devrimcilerin başından eksik etmeyecek. Bütün bunların tek amacı Demirel'in dediği "cezaevindeki devrimcilerle hesaplaşmak", cezaevlerini birer direniş odağı ve okul olma durumundan uzaklaştırmak içindir.

Bu, geniş ve kapsamlı bir saldırı anlamına gelmektedir. Hükümet, bu saldırının hazırlıklarını adım adım hazırlıyor. Hazırlık sürecindeki sessizlik kimseyi aldatmamalı. İlk saldırı, başta Buca, Nevşehir, Malatya ve Bayrampaşa olmak üzere Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki devrimci tutsakların direnişleriyle geri pöskürtüldü. Şimdi ikinci ve ana saldırıyı pöskürtmek için hazırlıklar yapılmalıdır. Devrimci tutsaklar ve yakınları, örgütlülük ve hedeflerini bu gerçeğe göre düzenlemelidir.

Cumali SOMAY

AMASYA CEZAEVİNDEN KAMUOYUNA

Şeffaflık, Demokratikleşme vb. vaatlerle iktidara yerleşen SHP-DYP koalisyonu cezaevindeki uygulamalarıyla, faşist niteliğini doruğa çıkarmıştır. En ufak demokratik isteme dahi tahammül edemeyen faşist hükümet, bugüne kadar kart, can pahasına kazanılmış hakları cezaevlerinde yaşanan özgürlük eylemlerini bahane ederek gasp etmiş tutsaklara yönelik haksız baskılara girişmiştir.

Bu faşist uygulamaları hald göstermek için düzenli yardımlarını yapan TV, boyalı basın ve bu yayın organlarının katemşöferleri, ağa babalarına en iyi şekilde hizmet etmek için adeta yarışlar yalan yanlış haber yazarak ve yayımlayarak kamuoyunu yanıltmaya çalıştılar. Ama her ne kadar direnenlerin hak sesli duyurulmamaya, bastırılmaya çalışılıyorsa da bu güne kadar bu yöndeki çabaları nafile boşa çıkarıldıysa bundan sonra da boşa çıkarılacaktır.

Bizler Amasya Cezaevindeki TDKP, Devrimci Yol, Devrimci Sol, TKP/ML-TIKKO Tutsakları olarak Cezaevlerinde yaşanan vahşetli protesto etmek ve gasp edilen haklarımızı geri almak için 25.031993 tarihinden itibaren süresiz Açık Grevine başlıyoruz.

Tüm Devrimci-Demokrat kamuoyunu ve kendine insanım diyen herkesi yaşanan bu vahşet karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz.

TKP/ML-TIKKO, TDKP, DEVRİMCİ YOL, DEVRİMCİ SOL

UNUTMAYACAĞIZ!

6 MAYIS 1972

31 MAYIS 1972

*Şafaklarda dökülen kanlar sahipsiz kalmadı kalmayacak
Nurhakların hesabı sanmayın sorulmayacak...!*

Barbara Anna Kistler

**Enternasyonalist Savaşçı
Barbara Anna Kistler, Kürt ve Türk
Halklarının Kurtuluş Mücadelesine
Yaptığı Katkıyla Enternasyonalizmin
Yeni Bir Örneğini Yarattı. Mücadelesi
Halklarımızın Mücadelesinde Yaşıyor.**

gun atışması

lideri, iyiniyet jesti olarak Nevruz için 20 Mart'tan itibaren 15 gün kadar tek taraflı ateşkes ilan ettiğini açıkladı

Öce bir

İstediği Apo'dan

ARIHİ AÇIKLANALAR

AMAC ÜZÜM YEMEKNE Çelik İstediği silahları teslim etmemek için...

YÖRE HALKI KAZANIR Silah bırakma konusunda...

DEMOKRATİK MÜCADELE...

emirel: Elimizin tersiyle itemeyiz

APO silahını bırakmıyor

- 1 PKK artık silahlı mücadeleden vazgeçti
- 2 APO, Kürtleri 'biz de varız' i mücadeleye davet etti
- 3 Devleti isteği terk etti

Apo: Bizim barışa

UZLAŞMA YASAĞI KURTULUŞ MÜCADELESİNE KARŞI